

Tháng 3, 2015

YÊU LÍNH

Em lớn lên trong đất nước chiến tranh,
Hình ảnh anh, người lính nào cũng đẹp,
Nghĩ về anh chỉ một điều đơn giản,
Được là người yêu của lính mà thôi.

Yêu anh hải quân tàu anh ra khơi,
Bảo vệ lãnh hải bao phen sóng gió,
Tàu về sông ngòi để em mong nhớ,
Mái tóc anh thơm mùi biển mùi sông..

Anh rời đất liền “Tổ Quốc Đại Dương”,
Cánh chim Hải Âu bay trên biển cả,
Tàu qua nhiều nơi, neo nhiều bến lạ,
Giữa biển trời có nhớ một bến em.?

Yêu anh, người lính “Tổ Quốc Không Gian”,
Những phi vụ hành quân hay yểm trợ,
Anh bay bướm như tàu anh lướt gió,
Tình yêu này có giữ được anh không?

Chiến trường của anh không kể ngày đêm,
Mây trời, trăng sao cũng vào cuộc chiến,
Anh bay giữa trời làm nên sấm sét,
Anh về thành phố người lính đa tình.

Yêu anh bộ binh vượt suối băng rừng,
Những khi tấn công, tuần tra, bảo vệ,
Mưa chiến tuyến mờ lối về phố chợ,
Nắng biên thù làm bạc áo chinh nhân..

Yêu anh, người lính biệt kích xả thân,
Những chiếc trực thăng đưa người nhảy toán,
Thang dây này vội vàng anh bước xuống,
Bãi đáp kia ẩn khuất chôn rùng già..

HÓA THÂN

(Cảm tác khi đọc thơ và cuộc đời Hàn Mặc Tử)

Tôi đã đến từ hư vô cùng tận,
Tôi chào đời bằng tiếng khóc oa oa.
Nhìn nhân gian trống rỗng lạ xa,
Tìm sữa mẹ và tìm hơi ấm.
Người nuôi tôi thức ăn và tình cảm,
Cùng vui buồn cùng mơ mộng xa xôi.
Sống vô tư và cảm thấy yêu đời,
Bỗng một hôm tôi hóa thân thành sâu bọ.
Tôi run rẩy nhìn đời đầy lo sợ.
Tránh loài người giẫm nát thân tôi.
Luồn lách trong đêm để ngắm sao trời,
Thở no không khí nhìn người qua lại.
Thấy bóng người tôi rùng mình kinh hãi,
Thấy mặt trời tôi ái ngại dấu thân,
Nhìn hoàng hôn tôi mong ngóng không cùng,
Vì tôi sẽ được hòa mình vào đêm tối...
Để không còn ai nhìn tôi soi mói.
Xác thân tôi dù kinh tởm xấu xa,
Dù đón đau như xé thịt xé da,
Tôi cam chịu nhưng xin đừng hắt hủi!
Tôi đã ra đi ẩn mình thui thui,
Đến một phương trời xa lạ để hóa thân.
Làm con người trong thế giới tận cùng,
Của đau thương của chán chường tuyệt vọng.
Nỗi cô đơn hằn sâu con ác mộng,
Ôi! Ta đã từng sống với những kẻ thân thương?!
Hoài niệm làm chi thêm thắm đậm nỗi buồn,
Rồi sẽ về nơi hư vô cùng tận...
Cõi trần gian không còn vương vấn,
Tôi ra đi lòng thanh thản vô lo...

Ái Hoa

Sau khi đọc Hàn Mặc Tử, ta cảm thấy cuộc đời của ông đáng thương biết bao nhiêu trong những ngày tháng quần quai với bệnh tật. Ngoài những cơn đau xé thịt xé da, ông còn trải qua những nỗi kinh hoàng khi bỗng nhiên thân thể trở thành kỳ quái, và đón đau vì mặc cảm bị người đời sợ hãi gớm ghê vì chứng bệnh kinh khủng. Ngay cả thân nhân của ông cũng không ai đến viếng thăm trong những ngày cuối cùng của ông ở Bệnh Viện Quy Hòa. Có

Đêm phòng thủ anh cài mìn Claymore,
Nhưng vất rừng muối rừng không tránh khỏi,
Chiếc la bàn để anh không lạc lối,
Âm hiệu truyền tin hẹn đón anh về.

Yêu anh, những người lính trận xông pha,
Này pháo binh, biệt động quân, thiết giáp,
Người lính nhảy dù, thủy quân lục chiến,
Người lính nghĩa quân, lính địa phương quân.

Ai cũng là người lính của quê hương,
Người lính nào cũng vào sinh ra tử,
Ngủ võng trong rừng, ngủ trong hầm hố,
Bốn vùng chiến thuật đâu cũng là nhà.

Yêu anh, đời lính không đẹp như thơ,
Nhưng tình yêu đẹp như thơ anh nhé,
Anh xa xôi gian nan đời quân ngũ,
Em từng ngày hướng theo bước anh đi.

Nguyễn Thị Thanh Dương

VỪA ĐÁNG THƯƠNG

Bài thơ vần âm trắc
Mà ngọt ngào chất ngất
Nhờ gieo vần thương yêu
Hứa giữ nhau thật chặt.

Minh thương nhau, yêu nước

khác gì từ con người ông đã trở thành một loài sâu
bọ đáng ghê tởm? Thử đặt mình vào địa vị của
ông, khi trở thành loài sâu bọ đó, ôi chao là thê
thảm! Cũng may trong những giờ phút cuối, nhờ
vào đức tin đối với Thiên Chúa, Mẹ Maria mà tâm
ông đã an, lòng ông đã tĩnh để chờ ngày về lại cõi
hư vô, nơi mà ông đã khởi hành để đi vào cuộc đời
đầy thương đau.

VUI RỒI NHA!

Anh ơi à! Anh ơi!
Chuyện tình mình, thương ôi!
Nụ cười và ái ngữ
Sự sống lại đậm chồi.

Trái ngọt khắp mọi nơi,
Hương thơm kia muôn hướng
Mỗi ngày lại mỗi cười
Chao ơi là lãng mạn.

Anh ơi ơi! Anh à!
Chim hát bài Thương Ca
Khen đôi ta tình tứ
Đường tình nở muôn hoa.

Dù đi đâu, đường nào
Cũng lan tỏa ngọt ngào,
Cũng gọi nhau: Yêu Dấu
Niềm vui thật nhiệm màu./.

Á Nghi29-3-2015**

(Trích thi tập sẽ xuất bản: RƯỢU TRẮNG)

HÃY THƯƠNG NHAU HOÀI!

Kẹo ngon ngậm mãi cũng tan
Tình yêu chân thật nồng nàn mãi thôi
Thương anh từ thuở xa xôi

Cùng đi nhau chung bước
Thương hoài! Cứ thật thương
Lo chi đường Gió Ngược.

Có cùng chung lý tưởng.
Thêm tâm lòng độ lượng
Ngại chi đi đường trường
Lo gì bao vật chướng.

Anh: mãi mãi thần tượng!
Luôn cùng chung chí hướng
Trẻ hoài: tuổi hai mươi
Thật đáng thương, đáng thương!

Ý Nga**26-3-2015

SAO MÀ NGỘ?

*Sao mà ngộ thế tình yêu:
Tại sao cứ nhớ nhung nhiều? Lạ ghê!*

Đi ra chát ngất đăm mê!

Trở vô hồi hộp! Đêm về ngẩn ngơ

Vụng về từ sáng tinh mơ

Nhỏ nhoi khéo léo, khù khờ rõ to!

Đâu rồi lém lỉnh học trò?

Vấn vợ, thơ thần, đợi chờ, vấn vương./.

Á Nghi**28-3-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: RƯỢU TRẮNG)

*Bây giờ gần gũi, sánh đôi hết đời
Vô thường đời sống anh ơi
Kiếp người ngắn ngủi, tình mời: yêu thương./.*

Á Nghi**29-3-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: RƯỢU TRẮNG)

KHÔNG NHỚ NỮA!

-Hỏi anh có nhớ Hoa này?

-Em ơi! Anh chỉ nhớ ngày lãnh lương.

-Người hư thế, khó ai thương

Thiếu nhiều thứ quá! Chẳng tương đồng gì

Thừa toàn ác ý bỏ đi

Mời anh chỗ khác luyện thi cho giùm

Ở đây hoa nở từng chùm

Không thương, chẳng nhớ? Om sòm, héo hoa.

Á Nghi, 29-3-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: AI BIỂU)

Hương Xưa, Ngày Tháng Cũ.

Đỗ Dung

Các bạn đồng khoá chúng tôi, TV 58-65, muốn cùng nhau thực hiện một cuốn Đặc San đặc biệt ngày năm mươi năm dời trường. Hạn chót nộp bài là cuối tháng January. Hôm nay, 14/1/2015. Tôi biết viết gì đây?

Bạn? Bè? Bạn một đời? Bạn một thời? Có những người tưởng như bạn một đời, có những người tưởng chỉ là bạn một thời...Những khuôn mặt từ từ hiện lên, những kỷ niệm cũ uà về. Bảy năm Trung Học, mấy năm lên Đại Học, rồi tan tác, chia lià, rồi lại đoàn viên. Những Đại Hội trùng phùng cảm động, bùi ngùi nhận ra nhau, hay biết thêm về nhau nhiều hơn để tiếp tục gắn bó.

Những hồn danh Chính Tồn, Châu Sinh, Ngân Le, Dung Lu, Tí Tí, Bé Bự... đưa tôi về khoảng thời gian vui vẻ nên thơ nhất của đời người, bảy năm Trung Học. Bảy năm áo trắng tung tăng, mấy năm cuối với những mộng mơ, những rung động nhẹ nhàng của một thời con gái.

Một buổi sáng mùa hè năm 1958, mẹ tôi chất bốn chị em chúng tôi, đứa lớn nhất 11 tuổi, đứa bé nhất mới lên 5, cùng ngồi với mẹ trên một chiếc xe xích lô máy đến trường Trung Vương xem kết quả thi vào Đệ Thất. Chẳng hiểu sao khi tôi đem bản nháp bài thi về cho cha tôi xem thì ông đoán như đinh đóng cột là “Con bố phải đỗ”, dù là trường chỉ chọn ba trăm học sinh trong số gần ba ngàn thí sinh từ các trường Tiểu Học khắp nơi dự thi. Mẹ tôi không dám tin chắc nhưng vì tiện xe và trường gần Thảo Cầm Viên nên cho các em tôi đi chơi một thể. Thật may mắn, loa phóng thanh mới phát ra một lúc đã thấy đọc đến tên tôi. Mấy chị em tôi đã rú lên mừng rỡ. Để cho chắc chắn mẹ tôi bắt đợi khi nhà trường đọc hết danh sách, đến dò tên ở bảng dán trên tường với số báo danh rõ ràng mới yên chí. Mấy chủ xe đưa đón học sinh xúm xít vây quanh những phụ huynh có con trúng tuyển để quảng cáo lấy khách. Mẹ tôi nói địa chỉ nhà, họ chuyển sang cô Năm-chú Sáu, hai vợ chồng chủ xe chạy lộ trình này. Mẹ trả tiền xe cho cô Năm và cô hẹn ngày khai trường sẽ đến tận nhà đón.

Ngày khai trường đến, tôi xúng xính trong chiếc áo dài ngồi đợi, hồi hộp, lo âu trong sung sướng mình đã là nữ sinh Trung Vương. Trên xe có hai nhỏ TV ngồi sẵn, Phùng Thị Chính, Lan Phương. Đi đến gần đầu đường thêm nhỏ Thu Hà với Kim Loan. Thì ra nguyên một khúc Thành Thái này đã có bốn TV be bé. Nhà Chính ở chợ An Đông. Xe cô Năm-chú Sáu đưa rước hai trường, Trung Vương và thêm một trường Tiểu Học Tàu trong Chợ Lớn. Mỗi ngày khi xe đưa học trò nhỏ trường Tàu về là đón TV đi học. Sau đường Trần Hưng Đạo thì trên xe chỉ còn có TV. Bích Liễu ở khu Nancy, có biệt danh là Chuột Chù Phan Văn Trị, không biết ai đặt, có lẽ tại cô nàng tuổi Tí. Xe đón Bích Liễu là đón luôn chị Bạch Lan. Lê Thị Bảo ở Cô Bắc. Tôi còn nhớ ngoài TV 58-65 còn các TV lớp lớn hơn như Kim Chung, Bạch Lan, Tuyết Phương, Hồng Nhung, Hạnh, Hiếu... Năm sau có thêm Bích Từ, Trần Thị Phương, Tuyết Như rồi kế tiếp là Thục Văn, Kim Tâm và mấy chị em nhà hàng len ở Lê Thánh Tôn...

Những ngày đi xe trường có nhiều chuyện thật vui. Tôi hay giành ngồi ngay đối diện cô Năm ở phía sau cùng để phụ cô làm lơ xe. Mỗi khi xe ghé đón hay thả học trò thì la lên “Cho xe ghé dzô đi” một cách khoái trá. Xúm lại chọc sao Cô Năm mà lại Chú Sáu, vậy là cô Năm lớn hơn chú Sáu... hahaha. Những ngày nghỉ thỉnh thoảng tôi đi chợ An Đông, leo lên lầu nhà Chính rồi hai đứa chui vào một xó chuyện trò. Ngày họp ĐH ở nhà hàng

Paracel, sau mấy chục năm không gặp, tưởng Chính đã quên nhưng tự nó đến vỗ vai tôi mà nói, hỏi đó bà cụ tao gọi mày là “Cái Tròn”. Cụ có nhắc đến mày đấy.

Những năm đệ nhất cấp chúng tôi học buổi chiều. Ngày đầu tiên bước vào ngôi trường thân yêu ấy, chúng tôi xếp hàng theo từng lớp dưới sân trường, chào cờ, nghe huấn từ của bà Hiệu Trưởng Tăng Xuân An; lời chỉ dạy của bà Giám Học Nguyễn Thị Phú về chương trình giáo dục; cô Tổng Giám Thị Nguyệt Minh nhắc nhở về hạnh kiểm, công dung ngôn hạnh, những nét na của người con gái và nói về những kỷ luật của nhà trường. Trong mắt tôi lúc đó, ba bà trong Ban Giám Hiệu thật đẹp và oai nghi. Nhất là cô Tổng Giám Thị.

Giáo sư chính lớp tôi là bà An Thị Kỳ, bà Giám Thị Trí và đặc biệt tôi nhớ hai chị tùy phái, chị Ngọ tóc vấn khăn để trần. Chị Nụ ngoài khăn vấn quần tròn trên đầu còn phủ thêm chiếc khăn vuông màu đen gấp chéo buộc lại phía sau thành khăn mở quạ. Nhìn hai chị, tôi nhớ vú Hạnh, chị Dần nhà tôi ngoài Hà Nội, quần áo tiêu biểu chính công Bắc Kỳ xưa.

Chúng tôi quen dần với bạn mới. Mấy em bé bé dãy bàn đầu có Tạ Bạch Mai Hương, Đan Hà, Nguyễn thị Hợp, Nguyễn Thị Minh Hà, Mai Oanh, Bích Trâm, Vân Bằng, Vân Anh, Bùi Nga, Đinh Thị Bạch Tuyết, Cán Thị Hạnh Viên, Bùi Kim Liên...Dãy bàn nhì với Kim Khánh, Hoàng Kim Liên, Trương Kim Lan, Nguyễn Thị Hà, Phan Song Hà, Đào Dung, Đoàn Dung, Đỗ Dung. Bích Liễu hình như ngồi góc phía bên kia với Phùng Thị Chính, Kim Chinh và Trịnh Thị Thảo. Mấy dãy bàn phía sau có Nguyễn Hoàng Vân Hương, Đỗ Thị Hạnh, Trần thị Hương, Phạm Thị Triệu, Phạm Xuân Mai, Nguyễn thị Lan, Lê thị Ánh, Đỗ thị Anh Thư, Nguyễn thị Kim Dung, Trần Thị Nhạc Lưu, Nguyễn Lệ Hải, Nguyễn thị Kim Lan, Nguyễn Thị Thư, Nguyễn Thị Lê, Phạm Thị Chúc, Hồ Thị Nhan, Trần Thị Liên, Nhẫn, Đạo, Duyên, Phạm Minh Đường, chị em Phương Khanh, Phương Thảo, Nguyễn Cung Thị Sính, Vũ Thị Minh Hà, Lê Thị Bảo... Chuyện gần sáu chục năm nên trí óc cũng cùn đi, tôi nhớ là sĩ số gần sáu mươi mà cổ cũng không thể nhớ nổi hết. Tết năm đó lớp chúng tôi tập múa bài Tiếng Sáo Thiên Thai. Mới đầu Trịnh Thị Thảo là cô nàng tiên chính, đứng giữa; cuối cùng chẳng hiểu sao Vân Hương phải thay thế, cô nàng phải miễn cưỡng thế mạng phút chót nên mặt bí xị không được vui. Tôi chỉ nhớ hai cô tiên bé Tạ Bạch Mai Hương và Phạm Vân Bằng thật là xinh. Đến ngày lễ Hai Bà, thầy Nguyễn Cường thiết kế xe hoa hình con công với những dải lụa dài đằng sau, một bầy nữ sinh cầm lụa múa như đuôi công. Lớp tôi cũng có vài người được tuyển chọn vào nhóm múa này. Năm đó còn có một kỷ niệm khó quên. Lớp học trên lầu ba, một ngày, sau khi sắp hàng và được lệnh vào lớp, chúng tôi chạy rầm rập lên cầu thang, khốn nỗi cầu thang gỗ và nhiều đứa còn đi guốc nên cứ nện thoải mái. Bà Giáo Sư chính An Thị Kỳ cho ngay cả lớp đi cầm túc ngày Chủ Nhật vì tội “Chạy ầm ầm ở cầu thang”. Từ đó chúng tôi phải mang giày, dép cao su, nếu đi guốc phải đóng đế.

Những năm đệ nhất cấp từ từ trôi, sau ba tháng nghỉ hè, ngày tựu trường gặp lại, nhìn nhau như lớn phổng hẳn lên. Có một TV đã nói rằng rung động đầu đời của nữ sinh TV là yêu cô giáo. Những “cây si” thập thò ngoài cửa lớp có cô để ngắm cô. Giờ tan trường rủ nhau theo đuôi cô như đám rước. Những cô giáo Trung Vương thật là đáng yêu. Gần như mỗi đứa có một thần tượng cho riêng mình và nghỉ hè xa cô cũng nhớ nhung, xin địa chỉ để đến nhà cô ngồi châu cho đỡ nhớ. Các cô có nhiều học trò mê như cô Tố Lan, cô Kim Thi, cô Hồng Diệp, cô Lệ Khanh, cô Mộng Ngọc, cô Thuý Nga, cô Ngọc Quỳnh, cô Ninh, cô Trâm, cô Vinh, cô Thái, cô Hồng, cô Lưu Kim Dung... Còn với tôi, cô Xuân Sanh yêu quý của tôi là nhất.

Có hai giai thoại mà mỗi khi nghĩ đến tôi lại bật cười. Những lần có quốc khách hay những ngày lễ lớn chúng tôi phải thức dậy thật sớm để xếp hàng đi đón hoặc đi tham dự. Những ngày đó chúng tôi phải mặc đồng phục với quần trắng. Có người thắc mắc: “Thưa cô, nhờ “bị” có được nghỉ không ạ?” Cô giáo đã mắng ngay: “Con gái... bị thì phải biết chuẩn bị”. Nhưng mặc dù đã chuẩn bị kỹ càng, vậy mà một bạn tôi đã “kẹt” làm tụi tôi phải vây xung quanh để che cảnh “mặt trời mọc”. Và... một năm, ngày lễ Hai Bà, hai nữ sinh Gia Long và Trung Vương được hân hạnh đóng vai Hai Bà Trưng ngồi oai nghi trên lưng voi, làm lễ xong còn phải đi diễn hành. Các chị phải đến trường từ tờ mờ sáng, ngồi phơi nắng đến xế trưa, vừa mệt vừa phải ngồi lâu quá trên thớt voi, không giải tỏa được “bầu tâm sự”, vừa xong buổi diễn hành tự nhiên một trong hai bà Trưng ngất xỉu, phải bế xuống và “voi đã đổ mồ hôi”.

Lên đệ nhị cấp chúng tôi chuyển sang học buổi sáng. Khu nhà tôi không có xe trường, chúng tôi phải tự túc. Thường buổi sáng tôi đón xe buýt Cây Mai-Cây Gõ ngay góc Thành Thái - Trần Bình Trọng hoặc xe lam lên bến xe trung tâm tại chợ Bến Thành rồi chuyển sang chuyển xe khác lên đường Thống Nhất ngay trước cổng sở thú rồi từ từ thả bộ tới trường. Mãi đến năm Đệ Nhất tôi mới được thừa hưởng chiếc velo solex của anh tôi đi du học để lại.

Năm Đệ Tam đã có những lúc bước chân vướng vít vạt áo dài, mặt nóng bừng khi đi qua quán Hẹn hoặc đi ngang La Pagode trong lúc rủ nhau đi bộ về chợ Bến Thành mới lên xe buýt về nhà.

Từ Đệ Tam chúng tôi đã phải chọn ban thích hợp với nghề nghiệp sau này. Lớp Tam A1 chúng tôi có một số bạn cùng học từ lớp dưới, một số từ lớp khác và vài bạn từ trường ngoài. Đã lớn hơn một chút, chúng tôi thân nhau hơn. Ngày nghỉ đã ra dáng người lớn, không chơi rải ranh hay đánh chuyền nữa mà bắt đầu đến nhà nhau để nướng bánh kẹp, đồ bánh xèo, chiên bánh tôm, tráng bánh cuốn hay tập trang hoàng bánh kem. Đã có những lúc ngồi bên nhau tâm sự vụn. Đã biết rủ nhau đi dạo phố hay lên sân thượng để ngồi ngắm trăng.

Năm Đệ Nhị nhiều biến động chính trị (1963), chúng tôi có những dao động mạnh. Những buổi đến trường nhưng xuống đường, bãi khóa không vào lớp học mà ùa xuống sân trường để rồi bị cảnh sát lừa như vịt, hốt hết đi. Mặc dù sau đó được thả ra nhưng cũng bị một phen hoảng sợ. Hải hùng hơn nữa khi nghe tin những bạn bị xe bí bùng đêm đến nhà bắt đưa đi.

Tú Tài Một đã qua, Tú Tài Hai lại tới. Năm Đệ Nhất để lại trong tôi nhiều kỷ niệm. Tuổi 17 đến 20, các bạn tôi đã trở thành những thiếu nữ xinh đẹp, tan trường đã có những chàng “Anh theo Ngọ về, đường mưa nho nhỏ”. Chàng Xuân Hạnh đã chống vespa ở cửa trường đón nàng Vũ Kim Liên.

Lớp A1 của tôi có nhiều người đẹp, Vương, Hảo, Trịnh Thị Thảo, Trần Thị Ngọc, Mộng Hoa, Ngọc Hoa, Lê Thị Vân, Phạm Kim Thê, Đặng Thị Hoà, Dương Thị Mai, Nguyễn Thị Hà, Đậu, Chép... Bây giờ nhìn lại thấy ai cũng đẹp, như Lê, Liễu, Kim Chinh, Tú Khanh, Vũ Kim Liên, Minh Thu, Đỗ Thị Hạnh. Tuổi trẻ tha thướt, mộng mơ, tuổi của mắt sáng, môi hồng, má thắm. Tuổi trẻ trong sáng, xinh tươi như những bông hoa đang độ của vườn xuân trong nắng sớm. Lớp chúng tôi cũng có hai nữ sinh xuất sắc là Hoa Tâm và Năm. Sau Tú Tài cả hai đều được học bổng du học, Năm đi Úc, Hoa Tâm sang Canada.

Năm cuối cùng chúng tôi đã có những nỗi buồn vu vơ, cảm giác sắp phải xa lià bạn bè, trường lớp; những lúc băng khuâng, nao nao, ngồi bên nhau muốn khóc. Có những lúc lại xúm nhau phá phách, chọc ghẹo bạn bè, thầy cô như muốn níu kéo lại thời gian. Đến cuối năm chúng tôi mới lo học rút, tập trung gào bài để đi thi. Khi chúng tôi có kết quả, cả nhóm cùng đỗ Tú Tài phần hai, cha mẹ tôi mừng lắm, cho phép tổ chức ăn khao tại nhà, mời các giáo sư như Cô Ninh, Cô Mộng Ngọc, Thầy Diễm, Thầy Giảng, Thầy Tầm, Thầy Lộc, thêm Thầy Lưu và Thầy Thọ, hai thầy không dạy TV nhưng đã coi điểm thi hộ chúng tôi. Nhóm A1 gồm Phương Ngân, Thanh Hoà, Minh Thu, Mộng Hoa, Ngọc, Nhi, Cẩm Tú, Mai Oanh, Dương Mai, Bích Liễu, Nguyễn Thị Hà, Nguyễn Thị Năm. Bữa tiệc thật vui và sau đó như bầy chim non rời tổ, những cô nữ sinh chia tay, mỗi đứa một ngã rẽ, chập chững, dọ dẫm bước vào đời.

Các bạn của tôi ơi,

Những cánh hoa sao xoay tít trên không, bầu trời trong xanh của con đường Nguyễn Bình Khiêm với hai hàng cây cao vợi vợi đang hiện về. Hình ảnh chúng mình đi trong lòng đường trước cổng trường. Những lúc giỡn hót bông đùa. Những giờ thể thao vui nhộn. Những khi ăn vụng trong lớp và vợi vĩnh thầy cô để xin tiền ăn bò biá, bò khô. Những miếng xoài xanh, những cục ô mai chuyển vợi nhau dưới gầm bàn. Oái oăm lại còn chơi trò ăn vụng mà bóc quít thơm lừng, cười ra nước mắt và những miếng khoai mì nuột chùng muốn nghẹn vì thầy đang

đứng viết trên bảng, bất thình lình quay lưng nhìn xuống... Những khuôn mặt bạn bè thời trẻ đại đang rõ nét trong tôi. Bạn ơi, nhớ ơi là nhớ...

Đỗ Dung

Niềm Tin và Sống Vui Khỏe

Mùa Xuân đã đến với xứ Mỹ, nhưng ở Portland mấy ngày nay có mưa lạnh vì bị ảnh hưởng của cơn bão nhẹ. Ban đêm trời bắt đầu trở lạnh. Quán chiếu đèn ấm quanh người, ngồi xem phim truyện Cám Dỗ Nợ Nần của đài SBTN với “người tình già trên đầu non” của tôi trong căn phòng ấm cúng, tôi thấy mình thật có phúc trong khi cũng trong giờ phút này, chắc chắn có nhiều người đang đói lạnh vì thiên tai địa họa, vì chiến tranh, và vì nhiều nguyên nhân khác nữa. Với thân phận một thể nhân tâm thường trong thiên hạ, tôi chỉ biết thành tâm cầu nguyện cho thế giới được hòa bình an lạc, mọi người yêu thương giúp đỡ lẫn nhau trong cơn hoạn nạn, gửi tiền tài vật thực đến những người cần được giúp đỡ qua các cơ quan từ thiện. Bạn và tôi mỗi người góp một bàn tay, một chút tài thực, một lời cầu nguyện để làm giảm đi một chút đau khổ của kiếp người, bạn nhé!

Bạn cũng như tôi chắc hẳn đã tạo nhiều phúc duyên nghiệp tội từ nhiều đời nhiều kiếp trước cho nên chúng ta đã được hạnh phúc hay phải đau khổ triền miên trong cõi trần này với những phúc duyên nghiệp tội đó.

Thi hào Nguyễn Du đã chẳng phải thốt lên:

”Đã mang lấy nghiệp vào thân
Cũng đừng trách lẫn trời gần trời xa
Thiện căn ở tại lòng ta
Chữ Tâm kia mới bằng ba chữ Tài”

Lịch sử cổ kim đã từng chứng minh những người giàu có tài năng tốt bụng nhưng không có tâm lành thương yêu người khác thì sẽ gây nguy hại đến người khác như thế nào rồi? Bạn đồng ý chứ? Một Tần Thủy Hoàng của Trung Quốc, một Adolf Hitler của nước Đức ngày xưa đã làm cho bao nhiêu người phải sống trong đau khổ, sợ hãi.

Chúng ta có duyên lành được đi chùa, đi nhà thờ để học tập và thực hành những hạnh lành từ bi, hỷ xả của đức Phật, của Chúa Jesus, để tạo duyên lành cho đời sống con người của chúng ta trong hiện tại.

Tôi cúi đầu đánh lễ các Phật tượng để bày tỏ lòng kính ngưỡng những hạnh nguyện từ bi bác ái, trí tuệ và sự dũng mãnh tinh tấn của quý Ngài. Tôi đọc tụng, nghiên cứu kinh điển để học tập, thực hành những đức tính cao đẹp của chư Phật và chư Bồ tát trong đời sống hằng ngày, để sám hối các tội lỗi đã tạo ra từ a tăng kỳ kiếp, để góp nhặt phúc lành tạo niềm vui cho mình, cho người trong kiếp sống hiện tại.

Xin hãy đọc và suy ngẫm những lời Phật dạy dưới đây được trích trong website Tạng Thư Phật Học:

Mười Bốn Điều Phật Dạy

01. Kẻ thù lớn nhất của đời người là **Chính mình**,
02. Ngu dốt lớn nhất của đời người là **Đối trá**,
03. Thất bại lớn nhất của đời người là **Tự đại, Ngã mạn**,
04. Bi ai lớn nhất của đời người là **Ganh tỵ, Tật đổ**,
05. Sai lầm lớn nhất của đời người là **Đánh mất mình**,
06. Tội lỗi lớn nhất của đời người là **Bất hiếu**,
07. Đáng thương lớn nhất của đời người là **Tự ty**,
08. Đáng khâm phục lớn nhất của đời người là **Vươn lên sau khi ngã**,
09. Phá sản lớn nhất của đời người là **Tuyệt vọng**,
10. Tài sản lớn nhất của đời người là **Sức khỏe và Trí tuệ**,
11. Món nợ lớn nhất của đời người là **Tình cảm**,
12. Lễ vật lớn nhất của đời người là **Khoan dung**,
13. Khiếm khuyết lớn nhất của đời người là **Kém hiểu biết**,
14. An ủi lớn nhất của đời người là **Từ bi và Bồ thí**.

(Nguồn: Tạng Thư Phật Học.net)

Tôi kính ngưỡng tất cả các tôn giáo và tôn trọng đời sống tâm linh cao đẹp của các vị lãnh đạo tôn giáo, của các giáo hữu vì đời sống tâm linh có giá trị nhất đối với con người so với các giá trị vật chất, tinh thần khác. Theo thiên ý, trong tận cùng của hạnh phúc, đau khổ và sợ hãi, con người thường hướng về các đấng tối cao và dâng lên một lời cầu nguyện để có sự an lạc trong tinh thần.

Mỗi người có một niềm tin riêng. Riêng tôi rất tâm đắc lời dạy dưới đây của Đức Phật mà tôi đã đọc được trong một bộ kinh và còn nhớ như sau:

“Một là, chớ vội tin một điều gì, chỉ vì đó là truyền thuyết.

Hai là, chớ vội tin một điều gì, chỉ vì điều đó thuộc về truyền thống.

Ba là, chớ vội tin một điều gì, chỉ vì điều đó được nhiều người nhắc đến hay tuyên truyền.

Bốn là, chớ vội tin một điều gì, chỉ vì điều đó được ghi lại trong kinh điển hay sách vở.

Năm là, chớ vội tin một điều gì, chỉ vì điều đó thuộc lý luận siêu hình.

Sáu là, chớ vội tin một điều gì, chỉ vì điều đó hợp với lập trường của chúng ta.

Bảy là, chớ vội tin một điều gì, khi mà những điều đó được căn cứ trên những dữ kiện hời hợt.

Tám là, chớ vội tin một điều gì, chỉ vì điều ấy phù hợp với định kiến của mình.

Chín là, chớ vội tin một điều gì, chỉ vì điều ấy được sức mạnh và quyền uy ủng hộ.

Mười là, chớ vội tin một điều gì, chỉ vì điều ấy được các nhà truyền giáo hay đạo sư của mình tuyên thuyết. Nay các thiện nam tín nữ, khi nghe một điều gì, các vị phải quán sát, suy tư và thể nghiệm, chỉ khi nào, sau khi kiểm nghiệm, quý vị thực sự nhận thấy: “Lời dạy này tốt lành, đạo đức, hướng thiện, chói sáng và được người trí tán thán. Nếu sống và thực hiện các lời dạy này sẽ đưa đến hạnh phúc, an lạc ngay hiện tại và về lâu, về dài thì quý vị hãy đặt niềm tin bất động và thực hành theo”

(Nguồn: Trích trong Kinh Kalama - Tạng Thư Phật Học.net

Học sinh tuổi trẻ đến trường để mở mang trí tuệ, để có một kiến thức căn bản hội nhập vào đời sống xã hội, để có công ăn việc làm nuôi sống mình và gia đình mình và để trở thành những công dân tốt trong xã hội.

Cô cháu nội Mya Ngọc Vy yêu quý của tôi năm nay 7 tuổi hằng ngày cắp sách đến trường tiểu học Montclair ở Beaverton học tập với bạn bè cùng trang lứa. Dĩ nhiên tuổi trẻ ngây thơ, cháu nội của tôi rất tin tưởng và nghe lời những gì thầy cô đã dạy bảo. Chúng ta cũng mong con cháu chúng ta biết vâng lời và tin tưởng vào những lời dạy bảo của Thầy Cô vì chúng ta vẫn còn thuộc lòng câu: “Không thầy đố mày làm nên” mà ỉ!

Chúng ta tuy đã vào cái tuổi hoàng hạc này rồi cũng cần phải học hỏi nhiều để có một nền tảng niềm tin chính đáng cho mình như đã nói ở trên và nhất là để vui sống trong hiện tại.

Nhiều bạn bè của tôi thắc mắc và thường hỏi tôi về hưu có buồn chán không? Riêng tôi, tuổi hưu là tuổi tuyệt vời nhất của đời người, nếu bạn biết hưởng thụ, vì bạn không còn bận tâm nhiều đến vấn đề sinh kế nữa, con cái cũng đã lớn khôn rồi. Bạn cần phải biết sống vui trong hiện tại và cố gắng làm những việc thiện lành có thể đem lại niềm vui cho người cho mình vì theo thiên ý khi thấy người khác vui mình cũng thấy vui theo. Smile!

Người viết cũng xin chia sẻ với các bạn một vài “bí quyết” sống vui sống khỏe mà người viết vừa “chôm” được từ email của một “bạn vàng tuổi hạc” từ miền Đông gửi đến. Từ từ rồi tôi sẽ “bật mí” thêm nhiều “bí mật” sống vui sống khỏe này để chúng ta cùng vui sống “trẻ mãi không già.” Bạn có chịu không?

Bí quyết sống vui sống khỏe

- 1.- Hãy dành thời gian vui đùa nhiều hơn với những người trên 65 tuổi và dưới 6 tuổi.
- 2.- Hãy đọc nhiều sách hơn.
- 3.- Hãy dẹp bỏ tất cả những gì không tốt, không đẹp hoặc không làm cho bạn vui.
- 4.- Hãy làm những điều bạn cho là đúng để tâm hồn luôn thư thái.
- 5.- Hãy sống với 3 C: Chân tình, Cởi mở và Cảm thông với mọi người.
- 6.- Đừng quan tâm đến những gì người khác nghĩ về bạn, đó không phải là chuyện của bạn.
- 7.- Đừng để lòng giận ghét làm bạn sống khó chịu bực bội, vô ích nhé.
- 8.- Hãy nhớ rằng dù cho hoàn cảnh có tốt hay xấu đến đâu đi nữa, thì nó cũng sẽ thay đổi.
- 9.- Hãy ý thức rằng cuộc đời như trường học và bạn đang ở đó để học tập.
- 10.- Những vấn đề chỉ như các bài toán đố được đưa ra trong chương trình học, được giải đáp xong rồi biến mất. Nhưng bài học rút ra thì sẽ giúp ích cả đời.

Úi chào! Người viết phải giữ lại một vài bí quyết cho kỳ sau chứ! Nếu “bật mí” ở đây hết thì người viết còn gì để mà chia sẻ với các bạn trong các bài viết kế tiếp nhỉ? Bạn chờ nhé!

Nhiều người đã hỏi người viết Đẹp là gì nhỉ? Với tôi, thì mọi vật trên đời đều có nét đẹp riêng của nó tùy theo cảm nhận của mình. Những hòn đá kia cũng có nét đẹp thiên vị nếu được sắp xếp mỹ thuật và mình để cái tâm Thiên trong đó.

Mời quý anh chị thưởng thức Youtube Nét Thiên Của Đá do người viết mới thực hiện xem ra sao nhé. Smile!

Xin click vào link dưới đây:

Nét Thiên Của Đá

<http://youtu.be/Lp3BIgZWnVk>

Chúc Bạn nhiều sức khỏe và vạn sự an lành trong cuộc sống.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

QUÁ KHỨ... LÀM SAO QUÊN

Ngân Bình

Tôi vừa vội vã lách người len lỏi giữa đám đông vừa tính toán chương trình tiệc sinh nhật của Bản chiều nay. Bữa tiệc thật lãng mạn và ý nghĩa chỉ riêng cho Bản và tôi. Bây giờ vào Macy tìm chiếc áo sơ mi màu lá mạ non thật nhẹ và chiếc cà vạt màu xanh lá cây đậm có ánh bạc cho Bản. Xong, chạy đến chợ Việt Nam để mua cua, thịt bò, măng tây, ngò om và vài thứ linh tinh khác để làm soup măng cua, bò tái chanh và cua rang muối là ba món mà Bản rất thích. Chắc chắn chiều nay, khi bước vào nhà, Bản sẽ tròn mắt, ngạc nhiên một cách thích thú trước chiếc bàn ăn trải đầy hoa hồng với tiếng nhạc nhẹ nhàng réo rắt, với ánh nến huyền ảo, với thức ăn, với gói quà thật trân trọng ... và đặc biệt là dòng chữ Happy Birthday lung linh nhảy múa trên tường. Và cũng chắc chắn tôi sẽ nhận được một nụ hôn nồng ấm cùng lời thì thầm rất ngọt “cám ơn em, người vợ hiền yêu dấu!” như Bản vẫn thường âu yếm trao tặng mỗi khi tôi làm một điều gì cho anh.

Mãi mê suy nghĩ, cánh tay đang vung vẩy của tôi chạm mạnh vào người thiếu nữ đi ngược chiều với tôi. Cô la lên một cách giận dữ:

-Đi đâu mà như ăn cướp vậy. Đụng người ta đau muốn chết hà!!!

Vừa bước quá vài bước tôi giật mình quay lại định nói câu xin lỗi thì chạm phải ánh mắt bối rối của người đàn ông đi bên cạnh và đang ôm xiết vòng eo của cô gái. Hai chân tôi như muốn sụm xuống. Miệng tôi há hốc, bờ môi run rẩy. Bản!!! Bản vẫn nhìn tôi. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, con bối rối biến mất. Anh cười một cách thân nhiên. Cánh tay vẫn vòng qua chiếc eo thon rắn chắc :

-Ồ! Thảo đi shopping hả? Thôi ... đi trước nhá!!

Tôi bất động nhìn theo Bản đang thông thả bước đi với người phụ nữ khác.

Hai đứa bé phía bên trái đang chạy đuổi nhau đụng vào người tôi. Thật nhẹ. Vậy mà tôi loạng choạng ngã xuống đất. Tôi cố đứng dậy nhưng sao cả thân thể như mềm nhũn không gượng nổi. Có bàn tay nâng nhẹ tôi lên, rồi một giọng nói dịu dàng, ân cần cất lên:

-Em có sao không? Chị đưa em lại ghế ngồi nghỉ một lát nha.

Tôi gật đầu giữa hơi thở đứt quãng quên cả tiếng cám ơn. Ngồi xuống ghế, tôi gục mặt vào hai bàn tay lạnh buốt, ướt rịn mồ hôi. Tôi không muốn khóc nhưng từng giọt nước mắt cứ len lỏi giữa những kẽ tay, mặn chát trên bờ môi. Người đàn bà vẫn ngồi lặng lẽ bên cạnh tôi. Thời gian nặng nề trôi qua một cách chậm chạp. Nhưng dù chậm hay nhanh cũng đến lúc tôi phải ra về. Tôi quay sang chào người đàn bà với tiếng cám ơn lí nhí trong cổ họng. Nhưng chỉ vài bước tôi lại loạng choạng. Thật sự là cả người tôi -ngay giây phút này- không còn chút sinh lực nào cả. Tôi ngồi bệt xuống đất, gục mặt vào hai đầu gối, cố nén tiếng khóc. Người đàn bà. Vẫn là người đàn bà ấy quỳ xuống cạnh tôi, dỗ dành:

-Đứng lên. Chị đưa em về!

Tôi thất thểu bước đi như một cái xác không hồn. Không chút thắc mắc. Không chút phân vân. Khi ngồi lên xe, người đàn bà vỗ nhẹ bàn tay tôi:

-Em muốn khóc thì cứ khóc đi. Nước mắt sẽ giúp em cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Tôi bật khóc tức tưởi. Người đàn bà nhìn tôi một chập rồi với lấy chiếc xách tay, tìm bằng lái xe của tôi, bấm địa chỉ nhà lên chiếc máy navigator.

Hai mươi lăm phút sau, xe dừng trước cửa nhà. Hai mươi lăm phút với cả suối nước mắt giúp tôi lấy lại được chút bình tĩnh. Người đàn bà bước xuống, mở cửa xe cho tôi và không quên dặn dò:

-Đây là số điện thoại của chị, em cần giúp gì cứ gọi. Chị biết là em đang rất đau khổ, nhưng điều quan trọng em cần nhớ là phải bình tĩnh và suy nghĩ kỹ lưỡng trước khi muốn làm một điều gì.

Tôi nhìn người đàn bà bằng cả nỗi thất mắc lớn lao trong lòng. Một người đàn bà hoàn toàn xa lạ nhưng lại bỏ ra hàng mấy tiếng đồng hồ để ở cạnh tôi trong lúc tôi bị rơi vào nỗi suy sụp bất ngờ. “Chị biết là em đang rất đau khổ”. Biết gì? Tôi hoang mang:

-Chị ... em ...

Tôi hoàn toàn không diễn tả được những gì mình muốn nói. Người đàn bà mỉm cười. Nụ cười thật phúc hậu phảng phất chút u buồn :

-Chị nhìn thấy ngay từ đầu và đoán được phần nào sự việc đã xảy ra... chị sẵn sàng giúp em .. cứ gọi chị khi cần. Đừng ngại.

Tôi bước vào nhà, thả người xuống giường. Nước mắt lại tuôn. Tôi khóc mùi mẫn, khóc quên cả thời gian cho đến khi có tiếng điện thoại reo inh ỏi và tiếng nói hối hả vang lên:

-Bà là phụ huynh của bé Vi? đã tan trường hơn một tiếng rồi sao bà không đến đón bé?

Tôi sực nhớ đến con rồi hốt hoảng lấy chìa khóa xe chạy bay ra cửa. Ra đến garage tôi mới biết chiếc xe của mình đang đậu ở parking của khu shopping. Tôi lục lọi trong chiếc xách tay tìm số điện thoại của người đàn bà. Bà sốt sắng trả lời :

-Không sao! chị đang ở khu chợ Việt Nam gần nhà em. Năm phút nữa chị sẽ đến.

... Chiếc xe vừa ngừng trước cổng trường bé Vi đã dang khỏi tay cô giáo chạy ào ra. Tôi đón lấy đứa con gái bé bỏng mặt mũi tèm nhem nước mắt, riu rít xin lỗi. Bé Vi vừa đâm vào vai tôi vừa khóc nức lên :

-Sao mẹ bỏ con. Sao bố bỏ con???

Tôi ôm chặt con vào lòng, ngược nhìn người đàn bà trong nỗi xót xa. Nước mắt bà chọt ứa ra. Bà quay đi nhưng tôi vẫn kịp thấy cái mỉm môi thật chặt đê đê nén cảm xúc.

Từ buổi chạm mặt với Bà trong Mall -hơn một tuần- anh vẫn chưa trở về nhà. Tôi gọi điện thoại nhiều lần, Bà không bắt máy. Bé Vi nhớ bố, nhắn tin mỗi ngày nhưng Bà không hề gọi lại như anh đã từng làm. Tôi hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Quan hệ giữa Bà và cô gái non choẹt, sexy và ngổ ngáo kia đã có từ bao giờ. Tôi cố nhớ lại nhưng hoàn toàn không tìm thấy một dấu hiệu khác lạ nào ở Bà trước đó. Tôi đã phạm lỗi lầm gì để bị Bà đối xử phũ phàng như vậy. Còn bé Vi nữa, đứa con gái bé bỏng có tội tình gì để anh ngoảnh mặt không thương tiếc. Tôi đã hỏi cả trăm lần câu hỏi đó mà vẫn không tin được những gì cay đắng nhất, nghiệt ngã nhất đang xảy ra cho mình. Tôi đã yêu Bà bằng trái tim chân thành. Tôi đã làm tất cả những gì có thể làm được để vun vén cho mái ấm gia đình này, nhưng cuối cùng thì tôi không có gì cả ngoài sự phản bội tàn nhẫn của Bà và nỗi đớn đau chất ngất của ngày hôm nay.

Buổi tối, khi bé Vi đã ngủ say và tôi đang dật dờ nửa mê nửa tỉnh thì có tiếng chuông reo. Tôi mừng rỡ, quỳnh quáng nhảy xuống giường, chụp nhanh chiếc điện thoại, hỏi bằng giọng đầy nước mắt :

-Anh hả??

-Không có anh nào hết. Tôi đây!

-Cô là ai?

-Chị hơi ngây thơ đó nha. Phải là ai đó mới xài điện thoại của anh Bà được chứ!

Tôi giật run người :

-Cô cho tôi nói chuyện với anh Bà!

-Ảnh không rảnh nên mới nhờ tôi nhắn với chị ... thôi! kiếm chồng khác làm ăn đi, đừng kêu réo, chờ đợi ảnh chi cho mất công. Ha!ha!!!

Tôi như phát điên khi nghe giọng cười khiêu khích đó. Dập máy, tôi quy chân xuống sàn nhà, úp đầu vào giường khóc rung rức. Tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Tôi lại bắt máy với hy vọng người gọi là Bà. Nhưng vẫn là cô gái ấy với những lời chọc phá ác độc. Cứ như thế đến nửa đêm. Tôi vẫn ngu dại để mình liên tục bị “khủng bố tinh thần” cho đến khi tôi bị rơi vào trạng thái sợ hãi đến tột độ. Tôi muốn cầu cứu... nhưng cầu cứu với ai đây? Gọi cảnh sát ư? có nên làm âm ỉ như thế không? Gọi bạn bè? rồi mọi chuyện sẽ vỡ lở ra, tôi còn dám nhìn mặt ai nữa? ... Người đàn bà!!! Tôi nhìn đồng hồ rồi run run bấm số :

-Chị .. có phải chị..

-Vâng là chị ... chị Dương đây!

-Chị Dương ơi! đến với em được không? em sợ quá!!!

-Em! hãy giữ bình tĩnh... chị đến ngay bây giờ.

Tiếng điện thoại lại reo, tôi chồm lên giường ôm bé Vi chạy nhanh ra cửa như ma đuổi. Giữa đêm khuya tôi ngồi ngay ngạch cửa ôm đứa con bé bỏng trong tay mà tưởng chừng như cả thế giới đang sụp đổ trước mắt mình.

Không bao lâu có ánh đèn xe quẹo vào khoảng sân phía trước garage. Chị Dương - người đàn bà- hồi hải bước xuống, giọng trách móc :

-Đêm hôm khuya khoác em ra đây làm chi, lỡ có chuyện gì thì sao?

-Chị ơi! em khổ quá!

Chị Dương diu tôi vào nhà. Vừa đặt bé Vi xuống giường lại có tiếng chuông điện thoại. Tôi vói tay chụp lấy, nhưng chị ngăn lại :

-Khoan đã! kể cho chị nghe chuyện gì đã xảy ra?

Tôi vừa khóc, vừa kể ... những mẫu chuyện nhập nhằng chấp vá không đầu không đuôi, nhưng chị luôn gạt đầu tỏ ý hiểu biết. Khi tiếng chuông điện thoại vang lên một lần nữa chị ra dấu tôi ngồi yên. Chị cầm máy và bước ra ngoài patio. Tôi mệt mỏi ngã vật xuống sofa -sau một tuần thức trắng- và không còn muốn nghe thêm một điều gì nữa.

Buổi sáng, khi tôi mở mắt dậy thì chị Dương đang đứng ở bếp pha cà phê. Bé Vi đang líu lo nói chuyện với chị. Chị nhìn tôi cười nhẹ. Nụ cười đôn hậu và ánh mắt dịu dàng của chị như một an ủi êm ấm mà ngày xưa tôi vẫn nhận được từ mẹ mỗi khi có chuyện buồn. Nước mắt tôi lại ứa ra. Chị kéo tay tôi và nói như ra lệnh:

-Hãy buông bỏ tất cả những gì của ngày hôm qua để bắt đầu một ngày mới vui vẻ. Chuẩn bị đưa bé Vi đến trường rồi chị em mình đi một vòng ra ngoài hồ cho thoải mái.

Bé Vi háo hức khoe với tôi phần ăn sáng nóng hổi trong bao giấy Mc Donald:

-Lúc mẹ ngủ Bác chở con đi mua nè!

Tôi gạt đầu và nhìn chị bằng đôi mắt biết ơn. Cả tuần lễ qua tôi mãi miết chìm trong nỗi đau khổ riêng thầm không ngó ngang gì đến con gái của mình. Con bé thui thui một mình, cứ mỗi lần hỏi bố đâu thì bị mẹ mắng, đến khi thấy nó méo máo tôi lại ôm con khóc. Mấy ngày gần đây, bé Vi như cảm nhận được một điều gì bất thường đang xảy ra trong gia đình nên không nhắc đến bố nữa, mà mỗi lần thấy tôi khóc nó lại leo lên giường nằm sát bên tôi, vòng tay ôm ngang bụng tôi thỏ thẻ:

-Mẹ đừng khóc nữa. Bé Vi ngoan. Bé Vi thương mẹ nhiều.

Lòng tôi quặn đau trong từng câu nói ngây thơ của con và nghe nỗi khổ đau của mình ngày càng chồng chất lên cao.

Tôi và chị Dương ngồi im lặng rất lâu trên chiếc cầu gỗ giữa khoảng không gian thật tĩnh lặng. Thỉnh thoảng chị lại với tay nhặt vài hạt sỏi ném vào lòng hồ. Mặt nước đang im lìm bỗng gợn vài vòng sóng nhỏ lăn tăn. Nhưng chỉ trong chót lát mọi thứ đều tan biến và mặt hồ lại êm ả lung linh trong ánh nắng. Chị quay sang tôi khẽ nói:

-Cuộc sống của con người đôi lúc cũng bị xáo trộn vì những viên sỏi nhỏ như thế đó em.

Tôi vẫn cúi đầu chìm trong những ý nghĩ hỗn tạp. Rồi như chợt nhớ ra.. tôi quay sang hỏi :

-Tối hôm qua cô gái đó nói gì với chị? cô ta là ai?

Chị trầm ngâm một lúc rồi từ tốn trả lời:

-Là một cô gái thiếu giáo dục.

Tôi nôn nóng:

-Và cô ta là nhân tình của chồng em?

Chị Dương gạt đầu.

-Cô ta có nói với chị là Bà quen với cô ta từ lúc nào? làm sao hai người quen biết nhau?

-Chị không hỏi, nhưng qua cách nói chuyện và từ ngữ cô ta dùng chị đoán... cô ta là du học sinh, sắp tốt nghiệp và đang rất muốn được ở lại Mỹ.

-Cô ta đã nói gì với chị!

-Em không cần biết.

Tôi nóng nảy:

-Nhưng em muốn biết.

Chị Dương quay sang cầm tay tôi nhỏ nhẹ:

-Em có biết vì sao chị lại quan tâm đến em dù chị và em là hai người hoàn toàn xa lạ không? ... Mười ba năm về trước chị đã rơi vào hoàn cảnh tương tự như em. Gia đình đang hạnh phúc bỗng một ngày chồng chị

mang về một tờ đơn xin ly hôn và yêu cầu chị ký vào đó. Lúc ấy, chị còn yếu đuối và thê thảm hơn em nhiều. Không đi làm. Không biết tiếng Mỹ. Không biết lái xe. Không thân nhân. Không bạn bè. Chị đã quỳ xuống, ôm chân anh ấy khóc lóc thảm thiết và van xin anh đừng bỏ mẹ con chị. Nhưng anh vẫn lạnh lùng quay lưng sau khi hát chị ngã lộn xuống sàn nhà. Đứa con trai chưa đầy mười tuổi của chị đứng sững người trước cảnh tượng đau lòng đó. Chị quay lại mếu máo bảo: “Con ơi! quỳ xuống xin bố ở lại đi con”. Nó mím môi trừng mắt nhìn bố và bằng giọng cương quyết nó nói: “Không”. Từ đó, chị phải lao vào dòng đời vất vả, làm đủ mọi công việc, không kể ngày đêm để kiếm tiền nuôi con ăn học. Mười bốn tuổi, thằng bé đã phải đi theo ba của đứa bạn cùng lớp, dọn dẹp, làm vệ sinh cho các văn phòng vào ngày cuối tuần để kiếm tiền phụ mẹ và quyết không thèm nhận tiền child support của bố. Vừa đi làm vừa đi học, vậy mà mười bảy tuổi nó tốt nghiệp trung học với hạng tối ưu. Khi lên bục gỗ để đọc bài văn tốt nghiệp nó đã dành một đoạn dài để cảm ơn “người mẹ vĩ đại” không biết tiếng Mỹ, không biết lái xe nhưng vì lòng thương con bao la đã đưa vai gánh lấy gánh nặng oằn vai mà người cha bạc bẽo đành lòng phủ tay bỏ lại cho nó có được ngày tốt nghiệp vẻ vang như hôm nay. Lời cuối cùng dành cho mẹ là một lời hứa “con sẽ cố gắng tốt nghiệp đại học với tấm bằng dược sĩ để đền bù những ngày tháng nhọc nhằn đầy mồ hôi và nước mắt của mẹ. Người mẹ yêu dấu lúc nào cũng sẵn sàng dùng sức lực mỏng manh và đôi tay yếu đuối để che chở cho con”. Cả hội trường đứng dậy với tiếng vỗ tay vang dội cùng rất nhiều mảnh khăn đã đưa lên để lau nước mắt. Một phần thưởng thật xứng đáng đã thêm sức cho chị nối tiếp những gian nan trong cuộc sống. Sáu năm sau con chị hoàn tất chương trình đại học đúng như lời đã hứa. Ngày thằng bé tốt nghiệp dược sĩ bố nó đến với một bao thư trên tay và nói “bố chúc mừng con”. Nó lạnh lùng quay đi -như ngày xưa bố nó đã từng lạnh lùng như thế- với câu trả lời thật chua chát “bố tôi đã chết từ lúc tôi mười tuổi”. Chị không hề dạy con chị oán hận bố, nhưng chính sự đối xử phũ phàng của anh ấy đã để lại trong lòng nó một vết thương không bao giờ lành.

Chuyện kể ra nghe rất đơn giản, nhưng những gì chị đã trải qua thật khủng khiếp. Anh ấy đi rồi chị ngã bệnh liệt giường cả tháng. Con chị, đứa bé chưa đầy mười tuổi bỗng trưởng thành một cách khác thường. Một buổi tối, nó nâng đầu chị đặt lên đùi nó và nói thật chín chắn “Mẹ đừng khóc nữa và đừng thèm nhớ đến bố nữa. Từ bây giờ con sẽ là người đàn ông trong căn nhà này”. Lúc ấy, chị nghĩ rằng đó chỉ những lời bắt chước người lớn của một đứa bé ngây thơ. Nhưng không, nó đã thật sự gồng gánh mọi chuyện trong gia đình như bố nó đã từng làm như thế. Vậy mà có lúc chị tuyệt vọng đến nỗi đã ngu ngốc đi tìm cái chết. Đến khi được cứu sống, thấy con quỳ cạnh bên khóc lóc thảm thiết, mẹ ơi mẹ đừng bỏ con, chị mới tỉnh ngộ và chợt nhận ra rằng, nếu mình quyết định lìa bỏ cuộc đời thì mình còn tàn nhẫn gấp trăm lần bố nó. Thế là chị mạnh dạn đứng lên và sống một cách bình thân cho đến ngày hôm nay.

Với câu chuyện này chị mong em hãy vì bé Vi mà cố gắng đứng lên và bước tới thật vững vàng. Đừng trông mong vào lòng thương xót của người đàn ông bạc tình. Đừng bao giờ để họ nhìn thấy sự yếu đuối của mình. Rồi khi mọi chuyện lắng xuống. Em sẽ nhận rõ một điều, cho dù người đàn ông ấy có trở lại thì hạnh phúc ngày xưa cũng không còn nữa.

Tôi ngửa mặt lên trời, cố nuốt những dòng nước mắt ngược vào trong và thảm nhủ, phải can đảm lên để đối diện với sự thật, để đương đầu với những khó khăn trong cuộc sống sắp tới. Không được buông xuôi. Không được đầu hàng. Bé Vi cần một người mẹ có đầy đủ nghị lực thì tương lai của nó mới được rạng rỡ như con trai của chị Dương.

Tôi tìm bàn tay chị Dương xiết chặt như thắm mong chị tiếp thêm sức mạnh cho tôi.

Một tháng sau, Bân trở về nhà để lấy những đồ đạc cần dùng trong lúc tôi đi làm và bé Vi đi học. Lá thư anh để lại trên bàn như một cú “sút” cuối cùng làm vỡ nát trái tim đã rạn nứt của tôi.

“Anh đã yêu Mỹ Lâm gần một năm nay nhưng không đủ can đảm để nói thật với em. Cuộc gặp gỡ vừa rồi cũng là một điều hay, vì dù sau anh cũng không muốn lừa dối em. Duyên đã hết, nợ cũng không còn, nên... em hãy trả tự do cho anh”.

Không một lời xin lỗi, không một chút ân hận vì những gì mình đã gây thương tổn cho vợ con, Bân đã bỏ tôi và bé Vi như bỏ một chiếc áo đã lỗi thời không còn thích hợp với anh nữa một cách thật dửng dưng, thật tàn nhẫn.

Tôi hận Bân.

Hận cho đến hết kiếp này.

... Chị Dương xé nát lá thư vứt vào sọt rác. Chị nắm chặt tay tôi. Nhìn thẳng vào mắt tôi. Thật chậm rãi, chị nhấn mạnh từng chữ như đóng từng cái kim đinh vào óc tôi:

-Đừng bao giờ tự hành hạ mình bằng những cái thư rác rưởi như thế này. Nếu em muốn có một cuộc sống bình an với con thì phải biết quay lưng với quá khứ. Hãy nhớ, nếu em không tự thương mình thì sẽ chẳng có ai thương em cả.

Tôi gật đầu giữa những dòng nước mắt ràn rụa:

-Dạ! em biết, em biết... em sẽ nghe lời chị.

Miệng tôi nói biết, nhưng trái tim tôi không chịu biết. Nó vẫn thôi thúc những nhịp đập nhớ thương. Nỗi thương nhớ da diết hoà lẫn với nỗi xót xa oán hận khiến tôi như người dở khùng, dở điên, mới cười ha hả đó, quay đi là nước mắt đoan tròn. Làm sao tôi có thể quên được khi cùng khắp căn nhà này là kỷ niệm, là dấu yêu của một thời hạnh phúc mặn nồng.

Một lần nữa chị Dương lại ra tay can thiệp. Sau khi không khuyên được tôi hãy rời khỏi căn nhà này, chị yêu cầu tôi tháo gỡ tất cả hình ảnh của Bân xuống, xếp bỏ những vật dụng của Bân vào một hòm hộc nào đó nếu tôi không muốn quăng đi. Tôi ngập ngừng tiếc nuối, không dám nói không nhưng thật lòng chẳng muốn. Chị Dương nhìn tôi. Cái nhìn vừa xót thương, vừa nghiêm khắc:

-Chị đã từng trải qua những ai bi khổ ải này nên muốn giúp em bằng kinh nghiệm đau thương của chị... nhưng nếu em từ chối, chị sẽ không bao giờ trở lại đây nữa.

Thái độ quyết liệt của chị Dương làm tôi hết hoảng. Nếu không có chị thì còn ai có thể hiểu được tận cùng nỗi đau của tôi. Tôi gật đầu và hứa sẽ nghe lời chị. Lời hứa ấy cùng sự sợ hãi chị Dương sẽ rời bỏ tôi đã giúp tôi đứng lên và bước tới bằng những bước vững vàng hơn.

Hai năm trôi qua, khi tâm hồn tôi bắt đầu nhẹ nhàng, thanh thản thì một ngày tôi nhận được thư Bân. Những dòng chữ rần rỏi quen thuộc như có sức hút mãnh liệt khiến tôi nôn nóng muốn mở ra xem Bân viết gì trong đó. Nhưng khi đi tới bàn để lấy chiếc kéo, chưa được mười bước chân, tôi chợt nhớ lời nói của chị Dương ngày nào “đừng bao giờ tự hành hạ mình bằng những cái thư rác rưởi như thế này. Nếu em muốn có một cuộc sống bình an với con thì phải biết quay lưng với quá khứ. Hãy nhớ, nếu em không tự thương mình thì sẽ chẳng có ai thương em cả.”

Tôi nhìn lá thư rồi trầm nghĩ, nếu trong đây là những dòng chữ ăn năn, hối lỗi thì liệu tôi có đủ độ lượng để tha thứ cho Bân không? còn nếu là những yêu cầu hay đòi hỏi vô lý thì tôi có thể đè nén được cơn giận dữ để mỉm cười một cách thản nhiên không? Bân đã chẳng từng bảo “duyên đã hết, nợ cũng không còn...” sao? Vậy thì, dù có một trăm lá thư, có ngàn vạn chữ thì tình xưa cũng đã là “tình có cũng như không”.

Khi tôi kể lại câu chuyện này thì lá thư vẫn còn nằm yên trong chiếc hộc đã được khóa kín. Tôi cũng không hiểu vì sao mình giữ nó lại -như giữ một nỗi buồn rất riêng của mình- Hình như trong tận sâu thẳm của cõi lòng tôi vẫn chưa hoàn toàn quay lưng được với quá khứ. Bởi cái quá khứ ngập tràn nước mắt đó vẫn hoài ẩn hiện trong giấc mơ của tôi. Những giấc mơ tàn nhẫn không một lần cho tôi được thấy mình thăng hoa trong niềm hạnh phúc, dù đó là thứ hạnh phúc không có thật []

Ngân Bình

mothoangnvt@googlegroups.com

2015

Trầm Tư

Đỗ Thị Minh Giang

Tàn đông mưa bụi nhẹ bay
 Che dù qua phố gió lay tóc bông
 Sắt se thấm lạnh môi hồng
 Cô đơn, đáng nhỏ, mệnh mỏng nỗi buồn
 Thu xưa hồn động sầu luôn
 Ngoài hiên nghiêng ánh trăng buồn sương mờ
 Người qua mau, rất tình cờ
 Dư âm, hay tiếng vọng hờ hững xa
 Còn chăng mộng tưởng hôm qua
 Lá thư, tro bụi để là cố nhân
 Dòng đời trầm cõi phù vân
 Mây trời bảng lảng, căn phần cô liêu
 Hắt hiu bóng ngả đường chiều
 Niềm riêng dịu vợi, trăm điều tiếc thương

6-3-15

diemtaotranh_mtnvt@yahoo.com

mothoangnvt@googlegroups.com

Tự mình

Trên thế gian này, cuộc sống đầy dẫy những sự bất trắc, bất như ý, con người phải bon chen quanh năm suốt tháng để sống còn, phải tranh đấu một cách vất vả để vươn lên, để vượt qua những cơn sóng gió của cuộc đời, những bước thăng trầm của thế sự. Con người thường mang tâm trạng hoang mang, âu lo, sợ hãi khi hướng về tương lai, không biết rồi đây ngày mai mình sẽ ra sao, cuộc đời của mình sẽ như thế nào, chuyện gì sẽ xảy ra cho mình và người thân của mình? Cho nên con người thường mong muốn mọi chuyện được bình yên, suôn sẻ, may mắn, chuyện gì cũng đều tốt đẹp như ý. Lòng mong muốn cao độ đó thường dẫn tới sự cầu nguyện, van xin Trời Phật ban cho những điều mơ ước vượt tầm tay, tưởng chừng như ngoài khả năng của con người.

Lấy giáo lý nhà Phật, chúng ta cần nên biết rằng: Đức Phật không phải là thần linh, chuyên ban phước lành, ban ân sủng cho mọi người. Cũng không có lý do nào Đức Phật ban phước lành cho riêng mình, mà không ban cho người khác. Thực ra, đạo Phật giảng dạy nhiều phương

pháp hành trì, **để giúp con người tự lực**, mạnh mẽ vượt lên trên mọi sóng gió phiền não, khổ đau của cuộc đời, bước ra khỏi vòng trầm luân sanh tử, tự tạo cuộc sống an lạc và hạnh phúc cho chính mình. Chúng ta hãy tự thấp sáng ngọn đuốc trí tuệ của chúng ta, bằng cách học hiểu những lời dạy của Đức Phật, và đem áp dụng trong cuộc sống hằng ngày, để thấy được sự mâu nhiệm của Chánh Pháp, để tự cứu mình và giúp đỡ người khác.

Những lời dạy quý báu, những kinh nghiệm chia sẻ cuộc sống, có thể giúp đỡ chúng ta vượt qua những cơn sóng gió của cuộc đời, vượt qua những bước thăng trầm của thế sự, chúng ta cần nên thường xuyên chiêm nghiệm, suy tư, nghĩ tưởng, để mỗi khi sóng gió của cuộc đời dồn dập xảy ra, chúng ta có thể đối phó, ứng xử một cách dễ dàng hơn, không bị nhận chìm trong biển nước mắt của phiền não và khổ đau.

(Nguồn: email Cô Huệ Hương chùa Bửu Hưng chuyển chia sẻ- Cảm ơn cô HH)

Trong thực tế chúng ta cũng đã đôi lần gặp những khó khăn, vui buồn trong cuộc sống. Theo vận nước, chúng ta phải lạc loài nơi xứ lạ. Những ngày đầu tiên nơi xứ người chúng ta đã phải đối đầu với bao khó khăn về ngôn ngữ, về học tập, về việc làm, về những khác biệt văn hóa v.v... Chính quyền, các cơ quan xã hội Mỹ, các cơ quan thiện nguyện Mỹ, thân nhân chúng ta cũng chỉ có thể giúp đỡ chúng ta trong giai đoạn đầu của cuộc sống mới nơi xứ người mà thôi, phần còn lại là phải tự do chính bản thân ta, vợ chồng con cái chúng ta tự lo tự lập chứ không thể ỷ lại vào người khác mãi được mãi.

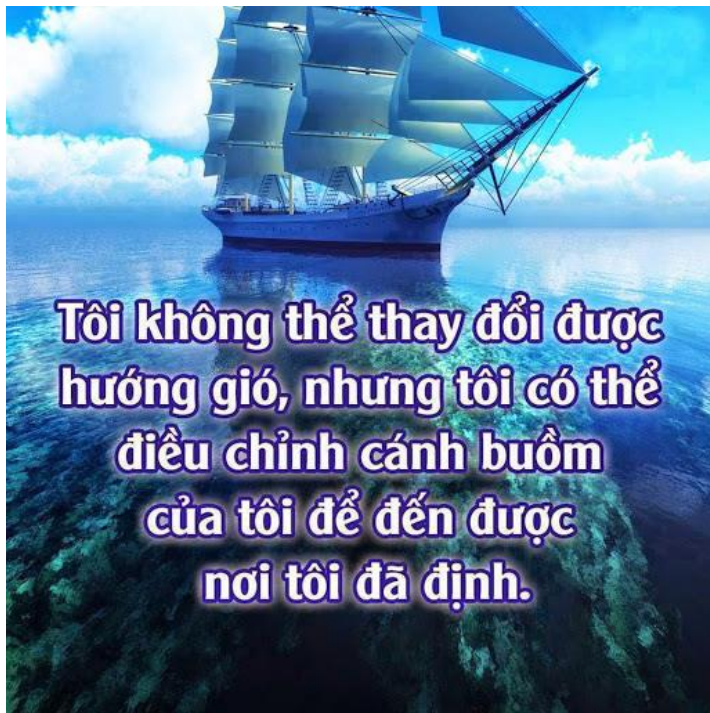
Chúng tôi sống ở Portland, Oregon “nhà quê tỉnh lẻ” này đã hơn 30 năm rồi. Người viết yêu Portland vì nơi đây giống như Đà Lạt mà ngày xưa tôi từng mơ ước được sống. Thế là “My dream comes true” dù muộn màng và khác lạ.

Ở nơi đây, chúng tôi đã tạo lại cuộc đời mới bắt đầu bằng con số không. Con cái chúng tôi đã lớn lên và đã thành đạt. Đời sống tinh cảm của tôi đã gắn liền với từng bụi cây, góc phố, tên đường ở Portland. Bạn bè tôi đã đến thăm viếng nơi đây. Người viết cũng đã đưa bạn đi viếng thăm nhiều thắng cảnh đẹp ở Portland như vườn hồng, thác Multnomah, núi tuyết Mount Hood, v.v.. Nhiều người đã bảo nơi này đẹp như Đà Lạt nhưng mưa buồn quá!

Và tôi:

“Mấy chục năm rồi tôi đây góp mặt
Cùng góp vui hoặc lặng lẽ chia buồn
Với người dân nơi xứ lạ tha hương
Trái tim nhỏ tôi chia đều hai nữa
Một nửa mảnh tôi thành tâm nguyện hứa
Vẫn dành cho nơi cố quốc thân yêu
Một nửa kia, tôi xin nguyện một điều:
Đền ân nghĩa người dân nơi xứ lạ”
(Thơ Sương Lam)

Theo thiên ý, chúng ta chính là người quyết định cuộc đời của chúng ta. Hạnh phúc hay đau khổ, đa phần là do ta quyết định nhiều hơn là do sự giúp đỡ của người khác, mặc dầu đôi lúc rất cần. Nếu ta muốn sống hạnh phúc, sung sướng thì ta phải cố gắng học tập, khắc phục mọi trở ngại, mọi nghịch cảnh, mọi cám dỗ, sống thương yêu và cư xử tốt với mọi người, làm chuyện thiện lành, tự tạo cho mình những nghiệp duyên tốt đẹp thì chúng ta sẽ được thành công, sẽ sống hạnh phúc, an lành. Bằng ngược lại, thì chúng ta sẽ cảm thấy bất an, đau khổ. Người viết cũng thường hay tự bảo mình: “Do the best I can” trong bất cứ việc gì, phần còn lại thành hay bại xin tùy thuộc vào “Ý Trời”? Còn bạn thì sao?

Một câu chuyện vui vui khác khuyên ta nên phải tự chăm lo việc làm của chúng ta chứ đừng ỷ lại vào Chúa hay cầu nguyện Chúa giúp đỡ chúng ta.

Ỡ Lại Vào Chúa

“Phải chăng cầu nguyện là đòi buộc Thiên Chúa làm theo ý muốn của ta, là Ngài phải phục vụ ta, phải thi hành những dự tính, những chương trình đầy chất người và những thay đổi bất thường tùy hứng của ta.”

Một nhà đạo sĩ người Ấn Độ lên đường với người đồ đệ đi theo hầu và có bốn phen phải chăm sóc con lạc đà bạn đường của hai thầy trò.

Tối hôm đó, hai thầy trò vào nghỉ chân ở một quán trọ bên đường. Người đồ đệ đi đường xa mệt mỏi quá nên quên cả việc buộc lạc đà vào cột quán trọ, vừa lim dim đôi mắt ngủ vừa thảm thì cầu xin Chúa:

“Lạy Chúa, xin Chúa coi dùm con con lạc đà, con xin phó thác nó trong tay Chúa”.

Sáng hôm sau, vừa thức giấc người đồ đệ vội ra tìm lạc đà, nhưng không còn thấy bóng dáng nó đâu nữa.

Nhà đạo sĩ mới hỏi:

- Lạc đà đâu rồi?

Người đồ đệ thưa:

- Thưa thầy con không biết, xin Thầy hỏi Chúa xem, tối qua con đi đường xa mệt quá nên thiếp ngủ lúc nào không hay. Con đã phó thác lạc đà nhờ Chúa giữ dùm, nếu lạc đà chạy trốn hoặc bị mất cắp đâu phải là lỗi của con, đó là trách nhiệm của Chúa, hẳn không phải là Thầy đã dạy bảo con là phải có lòng phó thác tin tưởng nơi Chúa đó sao.

Nhà đạo sĩ ôn tồn nói thêm:

- Con ơi, dĩ nhiên là phải có lòng tin tưởng phó thác nơi Chúa, nhưng trước hết con cũng phải làm tròn bổn phận của con, tuy đặt lòng tin tưởng nơi Chúa, nhưng trước khi đi ngủ lẽ ra con nên cẩn thận buộc lạc đà vào cột, bởi vì Chúa không có tay nào khác ngoài hai tay của con.

(Nguồn: trích trong website Ngọn Lửa Nhỏ)

Bạn nghĩ lời dạy của vị đạo sĩ trên có đúng không nhỉ?

Về phương diện vật chất, chúng ta phải tự mình cố gắng làm việc, khắc phục khó khăn để có nhiều kết quả tài chánh tốt đẹp hơn.

Về phương diện tinh thần, đôi lúc chúng ta bị rơi vào tình trạng “trầm cảm” không nhiều thì ít, bạn nhỉ?

Ngày xưa ở Việt Nam, ngoài những lo âu, mất mát vì chiến tranh: người thân, nhà cửa, ruộng vườn v...v hình như chúng ta không hiểu danh từ “trầm cảm” là gì?

Chúng ta thường cho rằng những sự đau thương đến với chúng ta là do số mệnh đã an bài, là nợ nần kiếp trước mà kiếp này ta phải trả, là do di truyền gia đình nên an lòng chấp nhận. Nếu bệnh trở nên nặng quá thì sẽ bị chuẩn bệnh là bị khủng, bị điên và nạn nhân sẽ được đưa đi chữa bệnh ở nhà thương trị bệnh tâm trí ví dụ như nhà thương điên Biên Hoà chẳng hạn.

Sang đến xứ Mỹ, chúng ta mới bắt đầu làm quen với danh từ “trầm cảm”. Người viết không phải là chuyên gia, là bác sĩ nên xin nhường phần giải thích và chữa trị các bệnh liên quan đến tâm thần cho các vị chuyên khoa hơn.

Với sự hiểu biết nông cạn của người viết thì trầm cảm là một rối loạn về tâm thần có thể gây ra bởi:

- Sự qua đời của người thân
- khó khăn về tài chánh
- xung đột trong gia đình
- xung đột của bản thân
- các vấn đề ở nơi làm việc

Bạn đi làm bị xếp “đi”, bị kỳ thị, bạn tức mình mà không thể nói được gì, thế là có thể bị trầm cảm rồi. Bạn đang đi làm ngon lành, lương cao mà bị thất nghiệp, mất nhà, mất xe, vợ chồng lục lặc cãi vã nhau, thế là bị trầm cảm. Bạn ham đánh bài đánh bạc, thua đậm phải bán nhà, bán xe để trả nợ, chán đời quá muốn chết quách cho xong, thế là bạn bị trầm cảm là cái chắc.

Quý vị cao niên sang đến xứ người thường cảm thấy cô đơn, cảm thấy bị bỏ rơi vì con cái đi làm cả ngày. Quý cụ gặp những xung đột gia đình về văn hoá, nếp sống, con cháu không vâng lời, không được quý trọng như ngày xưa, cảm thấy mình vô giá trị, tuyệt vọng v.v... nên dễ bị trầm cảm lắm đấy.

Người bị trầm cảm có thể có những triệu chứng sau: khóc buồn vô cớ, thấy tuyệt vọng, thiếu năng lực, hết hứng thú với những hoạt động đã từng ham thích, cảm thấy tội lỗi, thay đổi thói quen ngủ, ăn mất ngon hay ăn nhiều hơn, nghĩ nhiều đến việc tự sát...

Bạn phải làm gì để trị bệnh trầm cảm?

Bác sĩ thường khuyên bạn nên:

- Dùng thuốc để trị bệnh, giúp ngủ ngon, giúp bớt đau, cân bằng những kích thích tố mất mát trong cơ thể.
- Đến gặp các chuyên viên tâm lý để tỏ bày tâm sự cho vui những đau khổ, uất ức, buồn chán chất chứa trong lòng.

Tại Portland, những người bị bệnh tâm thần được chữa trị ở cơ quan tâm thần và sức khỏe trực thuộc OHSU với 1200 bệnh nhân gồm đủ mọi sắc tộc, trong đó Việt nam có 250 người đang xin chữa trị bệnh tâm thần.

Dù là được bác sĩ chữa trị với thuốc men, với các phương thức tâm lý, điều quan trọng nhất vẫn là do chính chúng ta tự mình chữa trị cho mình trước nhất. Theo chuyên gia trình bày thì chúng ta nên sống thanh thản trong hiện tại, đừng lo nghĩ nhiều đến quá khứ và cũng đừng lo lắng quá về tương lai vì như thế sẽ dễ bị trầm cảm. Chúng ta phải có thái độ khôn ngoan sống dung hòa giữa tình và lý mới được.

Tóm lại, không ai thương mình và giúp mình nhiều bằng tự mình là thế đấy.

Chúc Bạn nhiều sức khỏe và vạn sự an lành trong cuộc sống.

Mời quý bạn xem Youtube Portland Trong Trái Tim Tôi do Sương Lam vừa mới thực hiện link dưới đây:

Portland trong trái tim tôi

<http://youtu.be/yUgVZoKRXGA>

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

XUÂN TRONG NỖI NHỚ

Anh có nghe buồn những tháng năm
Thời gian hờ hững chảy âm thầm
Bốn mươi Xuân chẵn đời thôi đã
Mòn mỏi về đâu những bước chân?

Nhớ thuở xa xưa ta gặp gỡ
Một chiều Xuân mộng dệt tình thơ
Chúng mình hai đứa còn rất trẻ
Cùng hướng tương lai hẹn đợi chờ.

Nhưng rồi chinh chiến tràn máu lửa
Anh rời xóm cũ, bỏ trường xưa
Hiên ngang anh khoác màu áo trận
Em hoài ngóng đợi những chiều mưa

Làm người yêu lính, buồn biết mấy
Anh vẫn muôn đời như bóng mây
Phiêu lưu trôi mãi chưa dừng lại
U ầu phương này anh có hay?

Anh đã quên đi chuyện chúng mình
Hay vì say mãi bước trường chinh
Đêm biên cương lạnh dưng quân đó
Có nhớ về em, một bóng hình?

Em vẫn chờ anh vẫn thiết tha
Tôn thờ kỷ niệm những ngày qua
Vẫn yêu màu áo hoa rừng đó
Dù bóng chiều Xuân đã xế tà.

Tất cả xa rồi phải không anh?
Chỉ là kỷ niệm quá mong manh
Nhưng em vẫn nhớ và ôm ấp
Sưởi ấm đời qua nẻo độc hành.

Lâu lắm không về qua chốn cũ
Sống đời phiêu bạt kiếp phù du
Mấy mươi Xuân vẫn buồn ly biệt
Tìm bóng người xưa, đã mặt mù.

Vi Vân. Xuân 2015

Tháng Ba Trở Gió

*Chủ nhật buồn lang thang
Hồn bay theo lá vàng
Lìa cảnh còn tiếc nuối
Vào ngõ tối miên man.*

*Về trần gian một thuở
Tay vượt nỗi muộn phiền
Nghiêng che trên dòng tóc
Chưa hết sầu nhân duyên.*

*Lá bay đầy trong gió
Sài Gòn không mùa thu
Nhưng ảo giác sương mù
Trong góc đời âm u .*

*Sài Gòn niềm thương cũ
Mưa chắn lối về ngang
Cho lòng thêm hoang lạnh
Ôi nỗi nhớ muộn màng !*

*Ôi nỗi đau trầm lắng !
Hồn rã rời cơn mơ
Chiều tháng ba xin gửi
Mây tím trôi bơ vơ .*

*Về người thương trần trở
Lời nguyện ước khôn nguôi*

Như tiếng thở dài

Ngân Bình

Ngày đám tang của bố tôi, bà ấy xuất hiện cùng với đứa con trai ba tuổi. Thằng bé chỉ vào tấm ảnh của bố bi bô nói: "Bố kia, Bố mình kia". Tất cả những thân nhân bạn bè đang hiện diện đồng loạt quay lại, chăm chăm nhìn thằng bé bằng đôi mắt kinh ngạc. Bàn tay người đàn bà chặn ngang đôi môi hồng xinh xắn, nhưng không còn kịp nữa. Tiếng khóc vật vã của mẹ ngưng bật, hai đứa em tôi há hốc miệng sững sờ. Mẹ nhìn trừng trừng vào hai mẹ con người đàn bà. Chiếc áo dài đen và mái tóc ngang vai cột túm phía sau làm lộ rõ nét nhăn nheo, sần nã trên khuôn mặt bà ta. Giọng mẹ tôi đánh lại:

- Bà là ai? thằng bé này là ai?

Người đàn bà nhìn mẹ tôi bằng ánh mắt tha thiết, tiếng nói đứt đoạn trong hơi thở dồn dập

- Nó là con trai của anh Thi.

Môi mẹ mím chặt. Đôi mắt đỏ hoe lem luốt lúc nãy bỗng trở nên sắc lạnh. Chắc hẳn không ai đặt câu hỏi "bà ta nói thật hay nói dối?" bởi vì khuôn mặt của thằng bé giống bố tôi như đúc là một bằng chứng xác thực nhất. Căn phòng trở nên im lặng một cách nặng nề. Một vài đôi môi mấp máy nhưng rồi im bật vì không biết phải nói gì và làm gì trong tình thế dở khóc dở cười này.

- Tôi không cần biết bà và thằng bé này là ai. Mời bà ra khỏi nơi đây.

Người đàn bà kéo tay con, quỳ xuống van nài:

- Xin chị ban cho cháu ân huệ được để tang bố.

Mẹ tôi quay đi:

- Lôi bà ta ra ngoài.

Người đàn bà khóc nức lên:

- Nghĩa tử là nghĩa tận, xin chị hãy mở lòng. Dù thế nào nó cũng là con của anh Thi. Là con trai duy nhất của dòng họ Lưu.

Mẹ giận dữ đẩy mạnh vào ngực người đàn bà. Bà ta loạng choạng ngã xuống đất, đứa con trai khóc thét lên. Những người bạn của mẹ chạy đến lôi mẹ ra phía sau. Ba chị em chúng tôi đứng yên như trời trồng. Có tiếng ai đó nhắc khẽ vào tai tôi:

- Đưa bà ta ra ngoài đi, không thôi lại lớn chuyện.

Tôi bước tới bế xốc thằng bé, kéo người đàn bà đứng lên. Bà thất thểu đi theo tôi. Tiếng khóc vẫn kéo dài da diết, buồn thảm. Ra đến bãi đậu xe tôi thả thằng bé xuống, cố gắng lắm mới nói được một câu:

- Cô đã chạm vào nỗi đau của mẹ và chị em cháu. Đáng lẽ cô đừng đến đây thì bố có thể yên nghỉ trong sự thương mến và kính trọng của mọi người.

... Khi tôi trở vào thì chiếc khăn tang trên đầu mẹ đã bị vất xuống dưới chân quan tài. Tiếng la hét của mẹ vang lên thống thiết:

- Các con bỏ khăn ra... bỏ ra... ông ấy không xứng đáng là bố chúng mày.

Tôi lặng nhìn vào ảnh bố đang đặt trước quan tài. Nếu linh hồn bố còn lảng vảng nơi đây chắc chắn bố sẽ rất đau lòng khi chứng kiến sự việc vừa xảy ra. Quay sang, thấy tôi vẫn bất động, mẹ nổi giận đưa tay giật mảnh khăn trên đầu tôi.

- Bỏ xuống, tao bảo bỏ xuống.

Tôi đưa tay giữ lại rồi bước vội ra ngoài mặc cho tiếng mẹ gào thét phía sau:

- Thanh Nhi có nghe mẹ bảo không? bỏ hết, bỏ hết dẹp hết đi.

Ngày đưa quan tài bố ra nghĩa trang không khí thật im lìm, lạnh lẽo. Không ai có thể thuyết phục được mẹ, nên chỉ có tôi, hai đứa em, chú Thành, cô Tuyết cùng một vài người bạn thân của bố đưa tiễn người đến nơi an nghỉ cuối cùng. Tôi ôm ảnh bố nghẹn ngào thì thầm: "Bố ơi! bỏ hết mọi chuyện để ra đi thanh thản nghe bố".

Lễ giỗ bốn mươi chín ngày của bố tôi xin lễ ở nhà thờ. Mẹ vẫn nhất quyết không tham dự dù tôi hết lời năn nỉ:

- Đã là con người ai mà không có lầm lỗi. Dù sao, bố cũng đã mất rồi, mẹ nên tha thứ để bố ra đi nhẹ nhàng.

- Không bao giờ. Con có thể tưởng tượng mẹ bị mất mặt như thế nào không? Bao nhiêu bạn bè, người thân ở đó chứng kiến cái cảnh mẹ bị chồng phản bội, lừa dối ba bốn năm trời mà không hề hay biết. Ông ấy đã làm tổn thương mẹ đến như thế làm sao mẹ có thể tha thứ được.

Nước mắt tôi ứa ra với ý nghĩ "vậy có khi nào mẹ nghĩ lại xem, đã bao nhiêu lần mẹ làm tổn thương bố và bố đã mấy lần tha thứ cho mẹ?". Cố nén lòng tôi nhẹ giọng van nài:

- Mẹ ... dù sao mẹ cũng nên rộng lượng với bố. Con nghĩ ... nếu như mẹ có phạm phải lầm lỗi... tà trời, chắc bố cũng sẵn sàng tha thứ cho mẹ.

Mẹ vừa khóc vừa hét lên:

- Dừng bênh vực Ông ấy không ... đáng là bố mày. Ông ấy không phải là bố mày.

Tôi nhìn thẳng vào mắt mẹ:

- Bố không phải là bố của con? Vậy ai là bố của con?

Đôi mắt mẹ như đứng tròng trên khuôn mặt bất động. Vài giây sau đó mẹ như nổi cơn điên, bà gào thét, ném vào người tôi bất cứ vật gì đang ở trong tầm tay của bà.

Tôi lắc đầu, quay lưng bước đi. Từ thuở bé đến giờ tôi đã chứng kiến hàng trăm lần những cảnh tượng như thế này xảy ra cho bố. Còn tôi, thì đây là lần đầu phải hứng chịu cơn giận dữ hung hãn của mẹ. Hơn bao giờ hết tôi hiểu được nỗi đau của bố, người đàn ông phải cúi đầu im lặng trước những lời chửi mắng nặng nề, thậm tệ của vợ mình bất cứ nơi đâu và lúc nào.

... Lễ tan, tôi là người cuối cùng rời khỏi nhà thờ. Khi đi qua hàng ghế cuối tôi chợt thấy người đàn bà và thằng bé đang quỳ. Hai bóng người thật cô độc buồn bã với mảnh khăn trắng quấn ngang đầu. Tôi đếm từng bước chậm ra cửa. Có tiếng chân lúc thúc chạy theo, tiếng người đàn bà vang lên:

- Cô... có phải cô là Thanh Nhi?

Tôi gật đầu. Người đàn bà giật khề tay thằng bé:

- Chào chị đi con.

Tôi đưa tay vuốt nhẹ chiếc đầu nhỏ nhắn với mái tóc dày có những lọn tóc dợn phía sau ót, giống hệt bố. Trên khuôn mặt ngây thơ mang trọn vẹn hình ảnh của bố, tôi thấy như thấp thoáng có đôi mắt tha thiết của bố nhìn tôi trong lần hai bố con ngồi trò chuyện dưới hiên nhà....

Hôm đó, Thông gọi tôi câu cú:

- Bà làm ơn giúp dùm... ngày mai tôi phải đi công tác, Yên đi có một mình với cái bụng bầu to tướng, tôi thật không an tâm chút nào.

- Ông biết rồi mà ... người đẹp của ông đâu có thích tôi ... chưa kể hồi trước bà còn ghen với tôi nữa.

- Trời ơi! ... sao bà sao thù dai quá vậy. Đó chỉ là hiểu lầm thôi. Khi biết tôi và bà là bạn bè thân với nhau từ hồi tiểu học thì Yên đã nhờ tôi xin lỗi bà rồi.

Nhìn vẻ khẩn khoản của Thông tôi không nỡ từ chối nên sáng hôm sau - một buổi sáng định mệnh - tôi đã đưa Yên đi khám thai. Và tôi đã suýt ngất đi khi thấy ba cầm tay một người đàn bà từ phòng bác sĩ bước ra với vẻ mặt rạng rỡ. Ba cũng nhìn tôi. Thảng thốt. Ngỡ ngàng. Cánh tay bố đang ôm ngang lưng người đàn bà rơi nhanh xuống. Tôi vờ đi như không thấy để quay sang trò chuyện với Yên -những câu chuyện không đầu không đuôi, ngớ ngẩn vô hồn khiến Yên phải tròn mắt nhìn tôi lạ lẫm.

Những ngày sau đó, tôi tránh mặt bố. Cứ đến bữa cơm chiều là tôi viện đủ lý do để vắng mặt. Mẹ thắc mắc. Các em tra hỏi. Bố lặng thinh.

Một buổi tối, tôi đang ngồi ôm đàn phía sau nhà thì bố mở cửa bước ra. Tôi chưa kịp nói gì bố đã xà xuống bên cạnh, ngập ngừng:

- Bố muốn nói chuyện với con vài phút được không?

Tôi gật đầu, không đầu được về bối rối:

- Con có thể nói với bố tất cả những gì con đang nghĩ. Con cũng có thể phê phán bố... nhưng bố xin con, đừng tránh mặt bố nữa.

Tôi ấp úng:

- Dạ... con...

- Bố cảm ơn con đã không nói với mẹ những gì con nhìn thấy. Cảm ơn con đã thương bố.

Tôi nhìn bố, mắt cay xè vì xúc động:

- Sao bố nói thế? Con là con của bố sao lại không thương bố.

- Biết là vậy... Nhưng, nếu người gặp bố là Thanh Nhiên hay Thanh Nghi thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Căn nhà này chắc sẽ tan tành. Các em con sẽ đứng về phe mẹ oán giận bố... Thật sự là bố đáng trách. Bố có lỗi với mẹ và các con... Bố muôn ngàn lần xin lỗi con.

Ánh đèn hắt ra từ mái hiên nhà soi rõ khuôn mặt khắc khổ của bố. Vẻ khắc khổ có chuyên chở cả niềm mặc cảm tội lỗi của bố khiến tôi không khỏi xót xa lòng. Lớn lên trong một gia đình không được êm ấm và hạnh phúc, tôi cảm nhận được sự bất hạnh của bố trong vị trí người chồng. Cái vị trí mà từ xưa ông bà ta vẫn bảo là chủ gia đình. Tôi đã biết thế nào là sự uy nghi của người gia trưởng qua hình ảnh của ông ngoại. Từ bà ngoại cho đến mẹ và các cậu, các dì, ai ai cũng đều răm rắp tuân theo mệnh lệnh của ông ngoại không dám cãi một lời. Còn mẹ thì sao? Bao giờ cũng vậy, bố tôi chưa nói dứt lời mẹ đã quắc mắt quát to: "im mồm" bất kể điều đó làm tổn thương bố và khiến con cái xem thường bố. Chỉ nhìn Thanh Nhiên và Thanh Nghi đối với bố thì biết. Chúng chẳng bao giờ để tâm đến những lời khuyên bảo, dạy dỗ của bố. Muốn làm gì, đi đâu chúng chỉ nói với mẹ - không phải những lúc chỉ có mẹ mà ngay cả khi có mặt bố ngay đó - Chúng chẳng màng đến cảm giác của bố. Còn tôi thì ngược lại. Với sự nhạy cảm và thấu hiểu, tôi luôn nói với bố những điều tôi muốn xin,

bởi tôi biết điều đó sẽ làm cho bố vui, vì ít ra, trong căn nhà này còn có một đứa con gái luôn yêu thương, kính trọng bố. Và bố đáng được đối xử như thế, vì bố là một người cha nhân ái, luôn lo lắng chăm sóc cho chị em chúng tôi bằng tất cả lòng hy sinh quảng đại. Điều đó tôi có thể cảm nhận rõ ràng từng giây, từng phút trong từng ngày, từng tháng tôi lớn dần trong vòng tay nâng niu của bố.

Bố là người luôn chùng mực, chín chắn trong mọi sự việc. Bố cũng không phải là người có thói trăng hoa hay lãng mạng đa tình. Như vậy, điều gì đã khiến bố bước một bước quá xa trong tình cảm với người đàn bà đó. Một người đàn bà rất tầm thường, thua kém mẹ từ vóc dáng cho đến khuôn mặt để bố phải sa ngã trong lầm lỗi lớn lao. Tôi muốn biết vì sao? Tôi thật sự muốn biết...

- ... Chắc bố biết là con rất thương bố. Con nói thật ... con thương bố nhiều hơn mẹ.

- Bố biết và bố cảm ơn con rất nhiều.

Giọng bố run run, nghèn nghẹn. Tôi cố ngăn nước mắt, nói tiếp:

- Vì thế con không bao giờ nói với mẹ chuyện... riêng của bố. Nhưng bố có thể nói thật cho con biết ... tại sao... tại sao bố lại hành động như thế?

Bố cúi đầu thật thấp. Những ngón tay đang kèm giữ điều thuốc lá chọt run nhẹ. Hình như tôi đã đòi hỏi bố làm một việc rất khó khăn là phải thổ lộ với con gái những điều không tốt đẹp về mình. Tôi cảm thấy bất nhẫn và hối tiếc nên xoa nhẹ tay bố:

- Xin lỗi, con đã làm khó bố rồi ...

Tôi cắn chặt môi mình để nước mắt khỏi rơi xuống và nhìn bố, cười thật triu mến:

- Thôi! bố khỏi nói gì cả và con hứa với bố con sẽ giữ kín mọi việc.

Bố lắc đầu, vuốt nhẹ mái tóc tôi:

- Bố cần phải nói. Không phải để thỏa mãn yêu cầu của con mà để lòng bố được nhẹ nhàng... thật sự bố cần một người hiểu bố, thông cảm với bố và bố nghĩ rằng, con là người đáng tin cậy để bố có thể nói hết những gì bố cần nói và phải nói...

Bố dừng lại hít một hơi thật sâu. Tôi im lặng nhìn bố chờ đợi.

- Cô Nhung làm chung hãng với bố từ lâu lắm nhưng ít có dịp trò chuyện thân mật. Rồi có một lần bố bị tai nạn nghề nghiệp trong hãng làm gãy chân trái. Ngay khi bố được đưa vào bệnh viện, người ta gọi mẹ để báo tin thì mẹ đang ở California với các con. Đáng lý mẹ phải trở về ngay để xem tình trạng sức khỏe bố ra sao thì mẹ lại ung dung ở đó chơi thêm vài ngày nữa và mẹ cũng chẳng nói cho các con biết bố bị nạn. Chuyện này chắc con còn nhớ? Cô Nhung thấy hoàn cảnh tội nghiệp của bố nên đã tình nguyện đến săn sóc bố trong những ngày trên giường bệnh. Sau lần đó, cô Nhung đặc biệt để ý đến bố. Lúc ấy không phải cô có tình ý gì, nhưng chỉ là một chút tò mò, một cảm thương cho người đàn ông không được vợ quan tâm đến, ngay cả lúc hoạn nạn, đau đớn nhất. Những bữa ăn trưa, cô thấy bố chỉ ăn bánh mì hoặc qua loa một gói xôi nhỏ thì cô ân cần chia sẻ cho bố chén cơm, miếng thịt. Mới đầu bố rất ngại ngùng, nhưng dần dần thấy vui và được an ủi. Có một lần bố bị mất chìa khóa xe, gọi điện thoại nhờ mẹ mang chìa khóa khác đến hãng dùm bố thì mẹ trả lời: "phiên phức quá... đi xe bus mà về lấy, trời lạnh lắm, em chẳng muốn bước ra ngoài đâu". Mẹ ở trong nhà mà còn kêu lạnh, sao nữ lòng để bố đứng đợi xe bus giữa đêm đông buốt giá. Bố bị sốc nặng. Bố thần thờ buông người xuống, tự hỏi, là vợ chồng bao nhiêu năm sao mẹ có thể đối xử với bố hững hờ như thế, trong khi bạn bè của mẹ cần việc gì, dù khuya khoắc, lạnh lẽo đến mấy mẹ cũng chạy đến giúp. Không lẽ mẹ không dành được cho bố chút tình nghĩa còn con sao? Con có biết bố đau lòng đến dường nào không? Rồi cũng chính cô Nhung là người đưa bố về nhà lấy chìa khóa và chờ bố trở lại hãng lấy xe giữa cơn mưa tuyết lất phất. Đi cạnh nhau từ parking vào

hãng, bố cảm nhận được hơi ấm từ bờ vai nhỏ bé của cô Nhung và bố ao ước có một người ... xấu, đẹp, già, trẻ không thành vấn đề, miễn là có một tấm lòng dành cho bố....

- Và bố yêu cô Nhung từ hôm đó?

- Không! bố không phải là người sống buông thả. Bố luôn đặt bản phận và trách nhiệm đối với gia đình lên trên để giữ tình cảm của mình trong chừng mực nào đó... Nhung rồi một biến cố lớn đã xảy ra giữa bố, mẹ... và trong nỗi khổ đau, hụt hẫng đó, bố đã tìm đến với cô Nhung. Chính ở nơi đó bố mới thấy mình thật sự là một người đàn ông, một người chủ gia đình luôn được tôn trọng và yêu thương.

Dù tôi không hề kết tội bố nhưng tôi không thể không thắc mắc:

- Một biến cố lớn? xảy ra lúc nào sao con không biết? Đó là sự thật hay bố cố tình nghĩ như vậy để biện minh cho việc làm của bố.

Bố im lặng rất lâu rồi nhìn tôi bằng đôi mắt long lanh nước:

- Con à!.. bố không phải là người như thế... Nhưng thôi, tốt nhất là con không nên biết, vì càng biết nhiều thì tâm hồn của con càng bất an. Bố chỉ muốn nói với con một điều ... con là đứa con gái bố thương nhất và bố mong ước rằng con sẽ không ghét bố vì làm lỗi mà bố đang mắc phải.

Tôi ôm cánh tay bố, ngã đầu vào vai bố thút thít:

- Không đâu bố ơi, con hiểu bố và thương bố nhiều lắm.

Ba năm sau.

Chuyện của bố vẫn còn là một bí mật. Nhờ công việc làm đòi hỏi bố phải đi công tác xa nhiều ngày nên sự vắng mặt của bố không làm mẹ nghi ngờ. Hơn nữa, mẹ cũng đã có những cuộc vui riêng với bạn bè, nên có mặt bố ở nhà hay không đối với mẹ cũng chẳng quan trọng. Rất nhiều lần bố muốn đưa tôi đi gặp cô Nhung và bé Thanh Liêm nhưng tôi luôn từ chối. Dù không trách bố nhưng trong lòng tôi vẫn dẫu kín một nỗi buồn khi nghĩ rằng tình cảm bố dành cho mẹ và chị em tôi không được trọn vẹn mà đã bị chia xẻ cho cái gia đình thứ hai của bố. Một điều nữa là, tôi vẫn dằn dò riêng mình, bố có thể phản bội mẹ, nhưng tôi, tôi không được quyền phản bội mẹ. Cứ nghĩ đến một ngày nào mọi chuyện vỡ lở ra, nếu mẹ biết tôi là kẻ đồng lõa chắc là nỗi đau của mẹ phải nhân lên gấp trăm lần.

Khi bé Thanh Liêm được hơn hai tuổi thì một buổi tối, bố gọi tôi vào phòng làm việc của bố và nghiêm trọng báo cho tôi biết bố đã mắc phải một chứng bệnh nan y mà bố nghĩ rằng bố khó qua khỏi. Hai chân tôi quy xuống, cả trời đất như quay cuồng trước mặt, tôi ôm lấy bố khóc òa. Bố vỗ về tôi và cầm tay tôi ân cần gửi gắm:

- Xin con cho bố một ân huệ. Con thương bố thì hãy dùm thương bé Liêm. Nó còn nhỏ dại quá, cô Nhung thì yếu đuối... thường hay bệnh hoạn. Con hãy hứa với bố sẽ thay bố chăm sóc cho em khi bố qua đời. Con có thể giúp bố không?

Tôi nói trong tiếng khóc:

- Bố an tâm mà trị bệnh. Con là con của bố. Bé Liêm cũng là con của bố. Chúng con là chị em với nhau. Sao con có thể bỏ em được. Bố đừng lo lắng, con hứa với bố.

Bố nhìn tôi, trong ánh mắt lo âu buồn bã như ẩn chứa một điều gì bất an.

Hai ngày sau, trước khi được đưa vào phòng giải phẫu khoảng bốn tiếng, bố khẩn khoản nói với tôi:

- Con trở về nhà, vào phòng làm việc của bố, dưới gầm bàn có một thùng sách, con lấy hết sách ra, lật miếng carton dưới đáy thùng, lấy phong thư màu vàng đem vào đây cho bố. Đừng để cho mẹ thấy. Nhanh lên đi, không còn giờ đâu con.

Tôi tất tả chạy đi và trở lại với phong thư trên tay. Bố mở phong thư, lấy ra một mảnh giấy màu trắng. Bố bảo tôi kéo ghế ngồi sát bên giường:

- Đêm qua bố suy nghĩ cả đêm không chợp mắt. Bố thấy bố cần phải nói với con một sự thật mà trong lòng bố đã tự hứa, mãi mãi cho đến chết, bố sẽ không bao giờ nói với con hoặc bất cứ ai về điều này. Nhưng bây giờ ... bố đành phải nói với con điều mà đáng lẽ bố không nên nói....

Bố đưa cho tôi mảnh giấy nhỏ:

- Con đọc lá thư này đi.

Thì con,

Má biết con rất giận và rất đau khổ vì việc làm của con Lý. Nhưng má còn đau khổ hơn con, vì ngoài nỗi đau khổ má còn có thêm sự xấu hổ về hành vi tệ hại của con gái má.

Lần đầu con đã tha thứ cho nó, má mang ơn con biết bao nhiêu. Ơn kia chưa đền đáp được bây giờ nó lại bước chân lên vết xe cũ. Thật là nhục nhã. Má muốn cầm dao giết chết đứa con gái mất nết này. Nhưng mà giải thích làm sao cho con hiểu... Má chỉ có mỗi mình nó, một mẹ một con trên đời này mà má thì đang bệnh hoạn chẳng còn sống bao lâu nữa, nên má viết thư này xin con thương má mà tha thứ tội tình cho con Lý để con cái nó được có đủ cha, đủ mẹ.

Má đội ơn con đã yêu thương Thanh Nhi, cháu ngoại của má như con ruột của mình. Giờ đây, má xin con mở lòng nhân hậu để con Lý được nuôi dưỡng đứa con tội lỗi này, dù sao nó cũng là một đứa trẻ vô tội...

Tôi buông lá thư xuống, hình ảnh bố nhạt nhòa trong dòng nước mắt của tôi. Tôi vừa khóc vừa lắc đầu, không phải, không phải. Bố gạt nước mắt, gạt đầu, phải... phải con ạ.

- Những điều bà ngoại viết là thật. Nhưng bố đã nói ... con là đứa con gái bố cưng nhất, bất kể con là con của ai.

-Vậy tại sao bố phải đưa cho con xem lá thư này? sao bố ác thế?

-Vì ... hôm qua, khi bố nói với con ... bé Liêm là em của con là bố nói sai sự thật. Bố thấy mình thật nhẫn tâm vì đã lừa dối con để con nhận lãnh trách nhiệm chăm sóc, lo lắng cho đứa em không phải là ruột thịt của mình. Không bao giờ bố muốn các con biết chuyện lầm lỗi của mẹ... nhưng bố không còn cách nào khác.

- Như vậy Thanh Nhiên và Thanh Nghi đứa nào mới là con của bố.

Bố cười cay đắng:

-Thanh Nhiên, đứa con gái giống mẹ nhiều nhất, từ ngoại hình cho đến tính tình, luôn đứng về phe mẹ, xem bố chẳng ra gì!!!

Tôi hỏi trong tiếng khóc:

- Như vậy con và Thanh Nghi có cùng một ông bố không?

Bố thờ dãi:

- Không!!

Tôi gục đầu lên ngực bố khóc nức. Chúa ơi! sao Chúa lại cho con một người mẹ hư hỏng đến thế? Bố tốt lành biết chừng nào, tại sao mẹ lại có thể đối xử với bố tàn nhẫn như vậy?

- Xin lỗi con. Con tha lỗi cho bố ... Làm cho con đau lòng là điều bố không bao giờ muốn, con hiểu không con gái cưng của bố?

Giọng nói nghẹn ngào của bố làm tim tôi nhói buốt. Tôi cảm thấy thương bố hơn lúc nào hết. Rồi tôi chợt nghĩ, nếu thương bố thì tôi không nên để bố nhìn thấy nỗi đau khổ của tôi trước khi bố bước vào giờ phút sinh tử. Nghĩ vậy, tôi lau nước mắt, cố nở một nụ cười thật tươi:

- Thôi mình bỏ hết chuyện cũ đi bố. Con đã là con của bố và mãi mãi sẽ là con của bố, phải không bố?

Người y tá bước vào phòng. Tôi đứng lên, cầm tay bố xiết thật chặt:

- Bố an tâm, bé Liêm là em của con. Con hứa sẽ lo cho nó. Nhưng bố cũng phải hứa với con là bố sẽ khỏi bệnh.

Bố gật đầu. Với hai dòng nước mắt chảy dài bố đưa tay vẫy chào tôi khi chiếc giường được đẩy ra cửa. Tôi đếm bước đến nhà nguyện nhỏ trong bệnh viện. Quỳ xuống dưới chân Đức Mẹ tôi bật khóc nức nở.

Mười mấy năm trôi qua như cái chớp mắt, chuyện ngày xưa giờ nhắc lại như tiếng thờ dài.

Từ ngày bố mất đi cô Nhung vẫn một mình một bóng, sống lặng lẽ bên đũa con trai duy nhất giờ đây đã mười tám tuổi. Tôi và cô Nhung cùng bé Liêm đã trở thành người trong gia đình, lúc nào gặp nhau cũng vui vẻ, thân mật. Phần tôi, tôi rất sung sướng và hãnh diện vì đã góp phần không nhỏ trong thành quả học tập xuất sắc của Liêm, đũa con riêng của bố mà tôi thương yêu hơn cả hai đũa em cùng một mẹ với tôi.

Mẹ đã bước thêm một bước nữa. Và từ ngày trở thành vợ của "người ta" mẹ bỗng trở nên mềm mỏng, dễ thương lạ lùng. Những tiếng dạ vâng, ngày xưa chưa bao giờ tôi nghe mẹ nói với bố thì bây giờ lúc nào cũng sẵn sàng trên môi mẹ. Mẹ nói với tôi rằng mẹ rất hạnh phúc. Nhưng thỉnh thoảng, khi nhìn thấy những vết bầm xuất hiện trên cổ, trên tay mẹ tôi xót xa hỏi: "hạnh phúc của mẹ là những cái này sao?" thì mẹ khẽ khàng giải thích, vì người đàn ông đó quá yêu mẹ, sợ mất mẹ nên mới ghen, mới giận và vì không kiềm giữ được sự nóng giận nên ông ta lỡ tay.

Thỉnh thoảng mẹ cùng tôi ra nghĩa trang thăm mộ bố. Mẹ vẫn nói với tôi: "ngày xưa bố cưng con nhất nhà...". Đôi lúc tôi muốn "điền vào chỗ trống" sau câu nói của mẹ □ "... dù con không phải là con ruột của bố". Nhưng nhìn những giọt nước mắt của mẹ tôi không đành, nên cái bí mật kia sẽ mãi mãi là một bí mật giữa bố và tôi. Không biết những giọt nước mắt của mẹ mang ý nghĩa gì? có phải là giọt nước mắt hối tiếc vì mẹ không nhận ra cái diễm phúc của người đàn bà - là mẹ - đã được Chúa ban cho một người chồng độ lượng, mà mẹ như người đi trong đám sương mù dày đặc không nhìn thấy gì ngoài những ham mê vật chất?

Trong những giấc mơ tôi vẫn thường thấy bố đứng giữa cánh đồng cỏ xanh bạt ngàn, phía sau là suối nước lấp lánh với những giải bọt trắng xóa như hoa tuyết, bố cười và nói với tôi: "Cám ơn con, đũa con gái tốt lành và đáng yêu của bố"./.

Ngân Bình

AI ĐÃ QUA CẦU JETTY...

Ai may mắn đi qua cầu Jetty,
Pulau Bidong làm người tị nạn,
Những người Việt Nam lìa quê vượt biển,
Đến Mã Lai chờ ngày đi định cư.

Chỉ là chiếc cầu gỗ dài đơn sơ,
Chiếc cầu lạ của người dung xứ lạ,

HƯƠNG TÌNH

Gội đầu: bỏ kết thật thơm
Nhưng mùi thuốc lá thăm nom tóc rồi
Hai hương cộng lại, chia đôi
Càng xa càng nhớ! Kỳ khô hương gì?

Ngày đầu tiên đi qua cầu bở ngỡ,
Ở lại đây cầu bỗng hoá thân tình..

Ai có lúc đứng trên cầu một mình,
Biển mênh mông mà nhìn về một hướng,
Biển Bidong chân trời hoàng hôn xuống,
Nước mắt như biển mặn nhớ quê nhà.

Ai đã đón người qua cầu Jetty,
Thuyền nhân mới đến kẻ quen người lạ,
Chiếc cầu chuyên thực phẩm và hàng hóa,
Chiếc cầu vui buồn đời sống tạm dung

Ai đã rời cầu Jetty thân quen,
Ai đứng bên cầu Jetty bịn rịn,
Ngày đi định cư chiếc cầu đưa tiễn ,
Biển Bidong rào rạt dưới chân người.

Cám ơn biển đã đưa ta đến nơi,
Cám ơn đảo đã vòng tay mở rộng,
Thương chiếc cổng đơn sơ khi mới đến,
Thương: “Welcome to Pulau Bidong”.

Mong đi định cư sao chân ngại ngần,
Sao bước chậm khi qua cầu đến thế,
Đến rồi đi. Chào cầu Jetty nhé,
Đến rồi đi cảm động lúc qua cầu.

Bao nhiêu kỷ niệm bỏ lại nơi này,
Đời tị nạn, một khoảng đời thương quý...
Cầu tiễn ta đi về miền đất hứa,
Ta đi đâu vẫn nhớ chiếc cầu này..

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(March, 12, 2015)

-Kiêu kỳ nhưng chẳng cầu kỳ!

Anh khen: *-Hương ấy mê ly, chết người!*

Xa Quê phải bỏ thuốc thôi

Tại hương bỏ kết xa xôi không còn.

Mất đi một nửa: héo hon

Khói thơm nếu thả cuộn tròn được chẳng./.*

Á Nghi, 15-3-2015

***Nhà khói thuốc thành những vòng tròn bay bay lên cao**

(Trích thi tập sẽ xuất bản: RƯỢU TRẮNG)

KHÔN QUÁ HÓA LỘ

Giường to, ở giữa trống trơn

Hai người hai góc ôm hôn mà ru

*

-Ghen thay chiếc gối lù đù

Được nàng ôm ấp, lù khù lời to.

Em ơi! Nhích phải giùm cho

Để anh nhích trái, giả đờ đụng tay

Ôm chi cái gối mỗi ngày?

Vô tri, vô giác, chả hay ho gì!

Á Nghi, 15-3-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: LỤC BÁT Á NGHI)

motthoangnvt@googlegroups.com

Thơ Tình
Viết Mỗi Chưa Xong

Đỗ Thị Minh Giang

Ba mươi năm dệt bao nhiêu thương nhớ
Lá thư tình anh viết mỗi chưa xong
Vẫn dấu trong tâm hồn đáng hoài mong
Tà áo trắng, em dịu dàng thiên mỹ.

Sắc hoa thắm trên cành cội phượng vĩ
Dịu ta vào giấc mộng chuỗi ngày xanh
Thắm ao ước em kề cận bên anh
Đôi chim liền cánh bay tìm lữ tượng.

Hạnh phúc đơn sơ cùng nhau chung hưởng
Men tình ói tâm hồn anh mê say
Nghe chềch choáng môi vừa nhấp rượu cay
Em nồng nàn sưởi lòng anh ấm áp.

Dù trải qua bao phong ba bão táp
Trái tim anh luôn dành sẵn cho em
Theo dòng đời tình dâng mãi nhiều thêm
Bao kỷ niệm êm đềm trong dĩ vãng.

7/09

diemtaotranh_mtnnvt@yahoo.com

ANH LÀ ÁNG MÂY TRÔI

Vi Vân

Những cây đào trong vườn nhà tôi bắt đầu nở hoa, rung rinh trong nắng ấm. Màu trắng, hồng, đỏ làm cho khu vườn trở nên rực rỡ, tươi thắm hơn, nhưng cảnh sắc đó không làm tâm tư tôi thoải mái, vui vẻ. Tôi thơ thẩn dưới hàng đào ngắm từng cây, từng nhánh, hồn dâng lên một niềm băng khuâng cảm xúc. Mùa xuân đã về rồi, xuân này nữa là đúng 47 năm (1968 - 2015) khoảng thời gian dài hơn nửa đời người mà sao tôi cứ ngỡ như một thoáng qua, kỷ niệm ngày ấy như vẫn còn hiện rõ trong vùng ký ức. Tôi thở dài, ngược nhìn lên bầu trời xanh thắm, những đám mây trắng lơ lửng trôi về một phương nào xa xôi vô định. Tôi chợt thấy buồn, chợt nhớ về anh, nghĩ về anh... tôi muốn quay về khoảng thời gian đó, về nơi chốn đó, về lứa tuổi đó. Ôi! Một thuở nào để thương, để yêu và một đời nhưng nhớ...

* * *

Mùa Xuân năm Mậu Thân 1968 gia đình tôi về quê ngoại ở Vĩnh Long để ăn Tết, và ngày 28 Tết là chúng tôi đã có mặt tại nhà của ngoại rồi.

Nhà ngoại tôi nằm trong khu phố chợ của một quân lỵ, một phía của chợ sát mặt Quốc lộ 4, ba mặt kia toàn là sông nước. Đêm 30 Tết gia đình chúng tôi quây quần ăn uống và đón giao thừa với nhau thật vui vẻ. Trong

khoảnh khắc này, giữa giờ trù tịch tôi cảm thấy thời gian như ngừng lại, không thấy có dấu hiệu gì của chiến tranh cả.

Rạng sáng mừng 1 Tết trong lúc mọi người chưa tỉnh giấc thì bỗng đâu từ tứ phía súng đạn nổ vang rền và nhiều tiếng la hét rợn người, hỗn loạn. Tiếng súng lớn, súng nhỏ nổ liên hồi và miếng đạn rớt rào rào trên mái nhà, trước sân nhà... mọi người kinh hoàng tỉnh ngủ kéo nhau vào hầm trú ẩn. Tôi không biết phân biệt được tiếng súng nào là của quân đội ta, tiếng súng nào của bên kia.

Khoảng 4-5 tiếng đồng hồ sau trời đã sáng tỏ, khi nghe tiếng nổ ít hơn một chút ông ngoại tôi mở hé cửa nhìn ra thì thấy từ ba phía mặt sông, cờ của VC treo rải rác đó đây và nhiều toán người mặc đồ đen, đồ xanh lố nhố bên kia sông. Phía bên này chiến sĩ của ta cũng trang bị súng ống đầy đủ sẵn sàng chiến đấu, bên kia bắn qua, bên này trả lại. Lần đầu tiên trong đời tôi sống kề cận với mặt trận, nghe đạn réo súng nổ và chứng kiến tận mắt nỗi kinh hoàng của chiến tranh qua những xác người lính của hai phía, trên hai bờ sông. Trận chiến cứ kéo dài như thế. VC mở nhiều đợt tấn công hòng chiếm Chi Khu. Quân đội ta quyết tâm giữ vững tuyến phòng thủ, bảo vệ vòng đai Chi Khu và khu chợ. Rải rác đó đây xác của lính bên kia bỏ lại sau những đợt tấn công bị thất bại. Khoảng giữa trưa tôi nghe có tiếng xe lạ, lén nhìn ra thấy mấy chiếc xe Thiết Giáp đang chạy tới, lui trên Quốc lộ và hình như quân đội ta có vẻ đông đảo hơn. Ông ngoại tôi vui mừng loan tin cho cả nhà hay là có lực lượng tăng viện của ta đến rồi. Thật đúng lúc, nếu không, với số binh lính ít ỏi của Chi Khu làm sao chống cự được một lực lượng địch quân đông đảo như thế.

Buổi chiều mừng 2 Tết, súng từ bên kia sông bắn sang ít hơn, ngoại tôi gan dạ mở cửa bước ra ngoài và gặp được một anh sĩ quan trẻ mặc áo giáp, mang súng ngắn bước tới chào ngoại tôi. Ngoại mời anh vào nhà uống cà phê, ngoại còn bảo tôi pha một bình cà phê lớn và đưa vài cái ly ra mời mấy anh lính đang đóng ngoài kia uống vì suốt đêm các anh đã không được ngủ, phải cố thủ, canh gác ngăn ngừa đối phương vượt sông qua. Anh sĩ quan trẻ đó nói cho ngoại tôi biết là sáng ngày hôm qua VC đã làm một cuộc tổng tấn công trên toàn lãnh thổ Việt Nam Cộng Hoà chớ không riêng gì nơi đây. Theo anh chắc sẽ không được tiếp viện hay yểm trợ gì nữa vì những lực lượng quân đội nông cốt của ta phải về bảo vệ hoặc giải vây cho Sài Gòn và các thành phố lớn. Do đó những cứ điểm nhỏ như nơi đây chắc phải tự lo liệu lấy, cũng còn may mắn một chút vì đơn vị của anh được điều động đến đây kịp lúc.

Tôi được biết anh sĩ quan đó tên Nguyễn vì băng tên trên áo, anh cho biết, theo tin tức vừa được báo cáo là hiện giờ chỗ này đã bị cô lập, hai ngã đường một về tỉnh Vĩnh Long, một về tỉnh Cần Thơ đã bị gián đoạn vì VC đã chiếm đóng, ba mặt sông kia cũng đều là người của họ.

Ngày mừng 4 Tết anh Nguyễn đến cho ngoại tôi biết, anh em binh sĩ không còn lương thực, phía bên Chi Khu cũng không có khả năng cung cấp lương thực cho lính của anh nên anh nhờ ngoại tôi xin dân chúng giúp đỡ. Rất may mắn, dù thức ăn của ngày Tết đã hết nhưng ở đây là vùng quê của miền Nam nên nhà nào cũng có sẵn 1 hoặc 2 bao gạo trong nhà. Khi tin tức này được truyền ra, dân chúng trong các khu phố chợ kẻ nấu cơm, người nấu cháo, mang bánh, nước ra ủng hộ, chia sẻ với các chiến sĩ, chính lúc này mới thấy được tình quân dân cá nước, thật thấm thiết và cảm động. Và cũng có một chuyện thật khó quên trong đời tôi được chứng kiến, đó là ông chủ lò "ấp vịt con" ở đối diện với nhà ngoại tôi đã đem cả lò trứng vịt ra phân phát cho bà con và ủy lạo các anh chiến sĩ. Ông cho biết, trước Tết ông đã mua vào năm mươi ngàn (50.000) trứng vịt tươi để cho vào lò ấp thành vịt con bán cho nông dân sau Tết, nhưng trước tình thế quân dân thiếu lương thực ông mang ra cho tất cả, gia đình tôi cũng có phần. Tôi không thể nào quên hoàn cảnh lúc đó, ngày nào cũng ăn trứng vịt, nhà nào cũng ăn trứng vịt, ai ai cũng ăn trứng vịt. Lúc đầu còn được ăn trứng vịt tươi, từ từ trứng đổi màu rồi

thành trứng có con (trứng vịt lộn), ban đầu con nhỏ sau thì con lớn hơn nhưng cũng phải ăn vì đâu có chợ.
Mấy năm sau đó mỗi lần thấy trứng vịt là tôi ngán vô cùng.

Những ngày quân dân chúng tôi bị bao vây ở cái quận lỵ xa xôi đó, anh Nguyễn thường ghé qua nhà tôi, có khi uống cà phê với ngoại, khi thì ăn cơm với gia đình tôi. Tôi dần dần quen anh, anh cứ gọi tôi là cô bé, tôi đã 18 tuổi rồi, bé gì mà bé chứ! Anh nói anh đã 25 tuổi, thì ra anh lớn hơn tôi tới 7 tuổi, hèn nào cứ chê mình là bé con.

Tôi rất nể phục anh từ phong cách chỉ huy lính tráng, từ sự lo lắng quan tâm cho đồng đội, từ bổn phận và trách nhiệm của anh đối với dân chúng trong giai đoạn sống còn này, có lẽ quân trường đã rèn luyện cho anh thành một người chỉ huy giỏi, xuất sắc. Anh nói với ngoại tôi rằng anh xuất thân từ trường Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt, tôi cũng có hai người anh họ học ở trường đó nên ngoại tôi càng mến anh hơn và coi anh như con cháu trong nhà. Bên cạnh sự cứng rắn, nghiêm chỉnh anh cũng có nhiều tình cảm, thân thiết, dễ mến. Tôi đã từng nhìn thấy anh rơi nước mắt, trông thật đau đớn xót xa trước thi thể người lính bị tử thương. Tôi rất cảm kích anh và xem anh như người thân thiết trong gia đình.

Có một ngày anh đã hỏi tôi:

-Cô bé học tới đâu rồi?

Tôi tức giận vì câu hỏi ra vẻ kẻ cả của anh nên trả lời:

-Mới học lớp Ba trường Tiểu Học, vừa mới biết đọc, biết viết...thư tình thôi.

Anh thân nhiên trước thái độ của tôi:

-Giận rồi phải không? Anh hỏi vậy có xúc phạm gì tới cô bé đâu mà giận dữ thế?

Tôi sùng sộ trả lời:

-Tết này tôi đã 18 tuổi rồi, anh nghĩ tôi đang học lớp mấy? Không thông minh chút nào cả.

Anh mỉm cười:

-Thôi huề nhé! Không ngờ cô bé cũng chanh chua gớm.

Tôi đâu chịu thua:

-Chanh chua như vậy mới xứng với anh chứ.

Anh lắc đầu:

-Anh chịu thua cô rồi, cô Thảo Chi à!

Tôi ngạc nhiên vì trong nhà có ai kêu tên tôi đâu, ở nhà tên tôi là "Mít Ướt" vì tôi rất dễ khóc:

- Anh biết tên tôi từ lúc nào vậy?

- Biết lâu rồi, anh hỏi ngoại em vì anh biết " Mít Ướt" đâu phải là tên thật của em.

Tôi cười:

- Coi như anh cũng thông minh.

- Giờ chịu cười rồi phải không? Không giận nữa chứ?

Tôi nhún vai nhìn anh, không trả lời.

Liên tiếp mấy ngày sau đó không thấy anh ghé qua nhà, nghe nói anh dẫn lính đi tân công với một toán VC vừa đột nhập qua sông, rồi không biết anh đã đi đâu mất dạng. Tôi chợt nhớ ra anh chưa từng hỏi địa chỉ nhà tôi cũng như tôi không biết địa chỉ KBC của anh, nếu không còn gặp mặt hoặc mất liên lạc với anh thì buồn biết mấy! Tôi thấy mình thật vô duyên, đáng ghét, người ta là cái gì, đã hứa hẹn gì với mình đâu mà quan tâm đến người ta nhiều như vậy? Mình chẳng qua là cô bé trong mắt anh ta thôi, chắc chắn anh ta đã có người yêu rồi, 25 tuổi lại là một sĩ quan cao trường, oai dũng làm gì trái tim còn trống vắng? Nhưng tôi đã thầm thích anh,

thâm cảm mến anh, mỗi ngày tôi đều pha cà phê cho anh uống, nấu cơm cho anh ăn, đôi khi cãi cọ, mớ mớ nhau như chỗ thân tình. Hình ảnh người chiến sĩ kiêu dũng, hào hùng đó ẩn hiện trong tâm hồn tôi, tôi không thể nào phủ nhận được.

Hai ngày sau, qua các đài phát thanh tôi được biết quân đội ta đã đẩy lui địch quân và làm chủ tình hình trên toàn lãnh thổ trở lại. Dân chúng vui mừng, hò reo vì đất nước vừa thoát qua đại nạn. Quốc lộ trước nhà ngoại tôi đã được khai thông, xe cộ chạy qua lại bình thường như cũ.

Chiều hôm ấy tôi mừng rỡ khi thấy anh quay về một mình với chiếc xe Honda mượn của ai đó. Anh hấp tấp bước vào nhà từ giữa ngoại tôi và gia đình. Tôi muốn nói chuyện và hỏi thăm anh vài điều nhưng anh không có thì giờ, anh nhìn tôi bằng ánh mắt dụi dàng, lưu luyến:

- Anh được lệnh phải chuyển quân đi gấp, không có thì giờ trò chuyện cùng Chi, anh có nhiều điều muốn nói với em lắm. Chi cho anh địa chỉ nhà em để anh viết thư hoặc có dịp sẽ ghé thăm em.

Tôi viết vội địa chỉ trao cho anh:

-Anh đi gấp lắm sao?

-Ừ, anh phải đi liền đây, sẽ có dịp gặp lại em mà.

Anh đưa tay tát nhẹ vào má tôi rồi vội vàng ra cửa leo lên xe phóng thật nhanh. Tôi đứng nhìn theo đến khi mất hút bóng xe, lòng buồn man mác. Biết có còn gặp anh nữa không? Biết mình có duyên số gì với nhau không? Những người trai này, những người chiến binh ngoài trận tuyến như anh, ai biết được ngày mai? “Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi”.

Tôi đi bộ ra bờ sông, buổi chiều nước dâng cao, loang loáng ánh tà dương, hai bên bờ những cây mai vẫn còn khoe sắc vàng rực rỡ. Tôi ngược nhìn lên bầu trời mênh mông có nhiều mây trắng. Anh cũng như những áng mây kia, cứ đi, đi mãi, sẽ về đâu, dừng lại ở đâu trên suốt dặm đường dài? Có phút giây nào anh muốn quay về chốn cũ, tìm lại dấu giày saut trên lối nhỏ không? Có bao giờ anh nghĩ đến một thứ tình cảm chợt thoáng qua nhẹ nhàng, êm ả và bay theo mây trời vương vấn bước chinh nhân? Có bao giờ anh hiểu được nỗi buồn của một người con gái vừa chợt biết nhớ thương không? Nhưng thôi, em chỉ cầu mong anh luôn khỏe mạnh và hy vọng một ngày nào được gặp lại anh.

Thế rồi một tháng sau tôi nhận được lá thư đầu tiên anh viết giữa vườn cây sơ-ri của xứ Gò Công bên bờ biển Tân Thành dạt dào sóng vỗ.

KBC ngày...tháng...năm...

Thảo Chi thân mến,

Anh không biết dùng danh từ nào để gọi em vì thời gian chúng ta gặp nhau quá ít chưa đủ để tâm tình, dù cả hai, anh và em, đều biết lòng mình nghĩ gì, muốn gì. Nếu em cho phép lần sau anh sẽ gọi là...Thảo Chi thương mến nhé!

Anh viết thư này cho Chi khi đang đóng quân ở tỉnh Gò Công, bên bờ biển Tân Thành, giữa một vườn cây sơ-ri sai trái. Những trái sơ-ri tuy chua chua nhưng hương vị đậm đà khiến người ăn vào nhớ mãi khó quên, cũng như Thảo Chi của anh vậy, có hơi “chua chua” nhưng vị chua đó làm anh luôn nhớ tới em, không thể nào quên được. Đừng nổi giận lên nghe cô bé chanh chua, anh đùa một chút thôi.

Ngoài kia mặt biển mênh mông bát ngát, chạy xa tít tận chân trời, sóng đuổi bắt nhau từng đợt, âm hưởng thật êm tai. Anh ngậy ngậy với hơi biển ngậy ngậy mùi muối mặn, nồng nàn, dễ chịu. Xa kia, dọc theo bờ biển là vườn na đầy sức sống, trái trĩu đầy cành, thơm tho, khiến anh cảm nhận được hương vị ngọt ngào của bầu sữa Mẹ Việt Nam. Ôi! Nếu không có chiến tranh thì quê hương mình đẹp làm sao!

Anh nhớ về em, mừng tượng đến khuôn mặt, mái tóc, nụ cười thơ ngây trong sáng của em, anh chợt âm lòng. Ước gì một ngày nào đó anh sẽ đưa em đến đây cho em tha hồ hái trái ... (Nhớ phải trả tiền đó nghe)

Anh biết giờ này em đang cặm cụi bên quyển Vạn Vật dày cộm, nặng trĩu, cố gắng thật nhiều cho kỳ thi tới, mong em được nhiều may mắn nhưng cũng phải giữ gìn sức khỏe. Anh sẽ đến thăm em một ngày rất gần đây, trong kỳ phép tới, dù chưa biết bao giờ. Anh chưa dám hứa gì với em vì anh là lính, là áng mây trời trôi đi, trôi mãi theo chiều gió bạt. Anh cứ trôi theo cơn lốc xoáy của chiến chinh, không biết bao giờ mới được dừng lại, anh sợ sẽ làm cho em thất vọng.

Thôi anh ngừng ở đây, nói nhiều sẽ làm em buồn, xao lãng học hành.

Chúc em ngủ ngon.

Khôi Nguyên.

Tôi áp thư Nguyên vào ngực nghe niềm rung cảm dâng ngập tâm hồn vì anh là ước mơ, là hy vọng của em.

Rồi tôi liên tiếp nhận được lá thư thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm... của Nguyên, thư nào anh cũng buồn bã nhớ nhung cô gái nhỏ mới quen mà bỗng nghe nặng lòng lưu luyến. Có lẽ định mệnh đã ràng buộc chúng tôi từ những ngày cùng chung hoạn nạn ở quê ngoại tôi.

Khoảng bốn tháng sau, vào buổi trưa, một anh lính ngập ngừng hỏi thăm từng nhà trong xóm tôi về cô bé tên Thảo Chi. Tôi mừng rỡ khi nhận ra anh từ xa, tôi chạy ra đường gọi lớn:

-Anh Nguyên, Chi ở đây nè!

Anh quay lại thấy tôi mắt sáng lên:

-Ồ, Chi đó à? Anh sợ tìm không gặp em.

Tôi hân hoan mời anh về nhà, mẹ tôi vẫn còn nhớ anh sau khi anh chào hỏi, bà rất cảm kích anh:

-Hôm Tết rồi nếu không có sự can đảm, kiên hùng của các cậu dân chúng trong cả khu chợ đó đã chết hết rồi. Nhớ lại còn thấy hãi hùng quá, cảm ơn các cậu rất nhiều.

Buổi chiều hôm đó mẹ cho phép tôi và anh ra phố vì bà rất quý mến anh, hơn nữa tôi cũng đã lớn rồi sẽ biết chừng mực trong sự giao tiếp với bạn trai.

Chúng tôi không dùng xe, hai đứa thả bộ lang thang vừa đi vừa tâm sự. Trời bắt đầu vào hè, những hàng phượng vĩ bên đường nở rộ, màu đỏ thắm thiết nhưng gợi đầy nỗi nhớ thương lưu luyến vì có những cuộc chia ly, tiễn biệt buồn. Có bao nhiêu người con trai sẽ rời bỏ trường yêu bạn mến để tòng quân? Có bao nhiêu người con gái sẽ xếp trang thư cũ để theo chồng về một phía trời xa? Bao nhiêu người ra đi, bao nhiêu kẻ ở lại đều mang tâm trạng u buồn, nuối tiếc như nhau, dù ai cũng biết rằng không có buổi tiệc nào mãi mãi không tan!

Nguyên chợt nắm tay tôi:

-Em sắp sửa thi rồi phải không? Ráng lên nghe cô bé. Lần tới anh về sẽ khao thưởng cho cô Tú của anh.

Tôi cảm động:

-Anh hứa chắc không? Như vậy em sẽ không dám để bị rớt đâu. Em học không những chỉ vì mình mà vì anh nữa đó.

Nguyên đưa tay gõ vào đầu tôi:

-Xạo hoài cô bé, không dám đâu. Khi anh quen em thì em đã học lớp Đệ Nhất rồi mà dám nói là vì anh nữa.

Tôi giận dỗi phát cho anh một phát vào vai:

-Ai cho anh nói chuyện với em như thế? Không tôn trọng em chút nào hết.

Anh quay qua, hai tay ôm lấy mặt tôi:

-Anh xin lỗi, anh cố ý chọc em thôi. Giờ không đùa nữa nhé!

-Buông em ra, người ta cười kìa.

Thật ra không có ai cười, chỉ có hai đứa tôi cười vang thôi. Chúng tôi đi qua những con đường dài hun hút. Nắng chiều nhuộm vàng cả lối đi, gió mỏng man lượn qua kẽ lá tạo nên những âm điệu mơ hồ như hơi thở nhẹ của loài chim câu, bóng chúng tôi đổ dài bên nhau, những bước chân bắt đầu rời rã. Nguyên nói:

-Mình tìm chỗ nào nghỉ chân đi em. Anh lặn lội quen rồi nhưng trông em đã mỏi mệt rồi đó.

-Dạ, cũng được.

Chàng đưa tôi đến một quán cà phê ca nhạc nhỏ nằm giữa một khu vườn đầy cây kiểng và hoa thơm. Đây đúng hơn là một căn biệt thự xưa được sửa sang lại làm nơi thương mại, có lẽ chủ nhân là người có kiến thức rộng nên cách trang trí rất thanh lịch, trang nhã, nhưng không kém phần lãng mạn, dễ thu hút khách hàng.

Ngồi ở một bàn nằm bên ngoài quán, nơi một góc của khu vườn, dưới cây ngọc lan thoang thoảng hương thơm. Nguyên nhìn chung quanh rồi thở dài:

- Ở đây bình yên quá, cuộc sống đẹp như mơ. Ngoài kia tụi anh đánh đấm hằng ngày, giành giật từng ngọn cây, từng tấc đất với quân thù, sống chết trong đường tơ kẽ tóc, nhiều lúc không có giờ ăn, giờ ngủ nữa.

Tôi nhìn anh, tôi thấy thương mến và xúc động biết bao! Tôi tự nguyện với lòng sẽ vì anh tất cả, chỉ biết có anh mà thôi. Nguyên bỗng hỏi tôi:

-Em có thích nghe anh hát không? Để anh lên hát tặng em một bản nhé!

-Vây thì thích quá, chắc anh hát hay lắm.

-Không hay đâu nhưng vì em, cho em thôi.

Tôi cảm động cầm tay anh:

-Vây anh lên hát đi, em sẽ lắng nghe thật kỹ.

Anh bước lên bục sân khấu với màu áo lính chưa sạch bụi sa trường, với đôi mắt đăm chiêu xa vắng, với mái tóc héo buồn vì chinh chiến. Anh nhìn về phía tôi, giọng buồn như tâm tình anh đang u ất:

“.... Đêm chia ly buồn gì sao chẳng nói, chỉ nghe em nói nhỏ trở về thôi. Ngày buồn tênh tiễn đưa chiều vào tối, mỉm môi cười mà nhớ thương không nguôi.

Xa nhau chưa mà lòng nghe quạnh vắng? đường thênh thang gió lộng một mình ta...”

Tôi nghe tiếng của hai cô gái ngồi gần đó xầm xì với nhau:

-Không ngờ anh Trung Úy này hát hay đến thế, không thua gì ca sĩ.

-Có người đẹp ngồi kế bên mà sao giọng ca nghe u buồn ray rứt như tan vỡ tình yêu vậy?

Thật sự anh hát rất hay, giọng trầm ấm, ray rứt, truyền cảm, như xót xa, như thương mến, xen lẫn một chút ngậm ngùi. Anh làm nước mắt tôi đã rơi ướt má tự lúc nào mà không hay biết cho đến khi anh về ngồi gần bên tôi.

Nguyên nhìn thấy những giọt nước mắt của tôi, anh nói:

-Có gì mà em xúc động như vậy? Chỉ là một bài ca buồn thôi. Mai đây nếu em chấp nhận anh, chấp nhận người lính trận như anh em sẽ phải gặp những chuyện buồn bã, bi ai hơn. Anh không dọa em đâu, thật đó.

Tôi quay sang anh giọng còn sưng nước mắt:

-Em không ngại đâu, dù buồn bã, dù bi ai em vẫn chấp nhận và xin được chia sẻ cùng anh, vì với em, anh thật dũng cảm, thật cao cả, thật xứng đáng để cho em buồn thương, đau khổ, nhớ nhung.

Nguyên choàng tay ôm vai tôi và ghé môi hôn nhẹ lên tóc tôi. Tôi sung sướng nhe răng và cảm thấy hình như mùa hè chưa đến, còn mãi là mùa xuân, mùa xuân trong tiếng đạn bay súng nổ, mùa xuân của hôm nào em được lo lắng, chăm sóc cho anh từng ly cà phê, từng buổi cơm đạm bạc...

Tôi chợt hỏi Nguyên:

-Anh Nguyên này, hồi Tết ở nhà ngoại em đó, anh chú ý tới “cô bé” từ khi nào?

-Từ khi anh nhìn thấy em lúc nào cũng ôm quyển Văn Vật Học trong tay kể cả lúc đạn bắn ầm ầm ngoài sân. Anh thấy em hiếu học, thật ngoan nhìn em ngây thơ, vô tư anh cảm mến ngay. Anh đã phải bỏ học nửa chừng vì bốn phần làm trai nên anh rất hâm mộ những người còn được may mắn đến trường.

Tôi nhìn anh lòng xót xa như chính tâm trạng của mình đang luyến tiếc tuổi học trò hoa mộng. Tôi an ủi anh:

- Anh biết không, màu áo trận của anh cũng làm cho đám học trò tụi em ngưỡng mộ, kính phục, quý mến biết bao.

Anh chỉ cười nhẹ rồi đưa tay xoa đầu tôi:

- Em cố nói cho vui lòng anh đó sao?

- Trong mỗi cuộc đời của chúng ta đều có những điều đáng trân quý, đáng yêu, đáng sống. Không nên so sánh anh ạ!

Anh gật đầu:

- Em nói đúng. Thôi đừng bàn về chuyện đó nữa, giờ nói chuyện của em đi.

- Chuyện gì của em?

- Chuyện...em có nhớ, có thương, có mơ mộng anh chàng nào không?

Tôi trả lời ngay:

-Dĩ nhiên là có chứ, anh ấy luôn luôn ở trong tim em. Anh có biết là ai không?

Nguyên cười cười:

-Anh ấy là ai vậy?

-Em không cho anh biết đâu, mai này khi tụi em đám cưới mới nói với anh.

Mặt anh hơi thất sắc, anh nắm chặt tay tôi:

-Chi, em nói chơi hay thật?

Tôi mở to mắt trêu anh:

-Anh nghĩ sao?

- Anh không đùa đâu, anh hỏi em đó có phải là thật không? Vậy thì em coi anh là cái gì?

Thấy anh có vẻ tức giận, tôi nghiêm chỉnh lại:

-Em chọc anh thôi, có ai thêm cô bé chanh chua của anh đâu mà anh lo quá vậy. Người mà em nhớ mong ngày đêm là anh đó, anh Nguyên. Tuy chúng ta quen nhau trong khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng em cảm thấy như chúng ta đã quen thân từ lâu lắm vậy. Và tình cảm của em cũng đã dành trọn cho người trai sương gió rồi.

Anh thở ra nhẹ nhõm, mỉm cười đưa tay kéo tôi sát vào lòng. Tôi hình như nghe được tiếng tim anh đang reo vui trong lồng ngực và tôi thấy ấm áp một bên má. Chúng tôi miên man trong niềm hạnh phúc vừa chợt đến thật êm đềm, thật tha thiết...

Bống Nguyễn đưa tay nhìn đồng hồ rồi kéo tôi đứng lên:

-Thôi mình về đi em. Đi lâu quá mẹ em sẽ trách anh, lần sau bà cấm cửa không cho anh đến là nguy.

Tôi theo anh ra về, đêm xuống rồi, thành phố hắt hiu buồn vì ngoài kia cuộc chiến còn tiếp diễn cũng ảnh hưởng đến đây không ít. Người ta cố cười để quên nỗi buồn vì người thân xa vắng, người ta cố ồn ào để lấn át tiếng súng đạn xa xa.

Rồi Nguyễn trở về đơn vị nói tiếp đời chinh nhân hiểm nguy gian khổ, nói tiếp những ngày dài với máu lửa đao binh. Tôi miệt mài học hành để đạt được kết quả tốt như ý muốn của anh, và tôi đã đỗ kỳ thi năm đó. Tôi mừng rỡ viết thư báo tin cho Nguyễn, mong anh về để khao thưởng cho tôi, để cùng nhau chia sẻ niềm vui và những mong chờ nhung nhớ. Nhưng thư đã gửi đi ba lá mà thư hồi âm thì không thấy, tôi buồn bã và lo lắng vô cùng, anh bận hành quân hay chuyện gì đã xảy ra? Ngày nào ông phát thư đi ngang nhà tôi cũng lắc đầu:

- Xin lỗi nghe cô Chi, lại làm cô thất vọng nữa rồi.

Tôi cười héo hắt:

- Cám ơn bác, không sao đâu.

Những buổi chiều tôi thường thơ thẩn nhìn lên bầu trời bao la mênh mông mà nhớ anh thật nhiều. Anh hay ví mình như áng mây trôi, anh trôi đi, trôi mãi theo giong binh biển. Không, em không muốn anh là áng mây, vì mây thì sẽ trôi đi mãi mãi không bao giờ quay trở lại.

Anh là cánh chim trời, chim bay khắp ngàn phương, chim tung lượn ngoài muôn trùng xa thẳm, chim phiêu bạt qua mấy nẻo sông hồ...Nhưng có một ngày nào đó chim sẽ mỏi cánh, rã rời, muốn tìm một tổ ấm, tìm một nơi trú ẩn êm ái cho tâm hồn để quên đi gió bụi ngoài xa, quên đi bầu trời giông bão. Ngày đó em và anh sẽ cùng nhau xây một mái gia đình thật ấm, thật êm cho toại niềm mơ ước. Ngày ngày chúng ta sẽ ngồi bên nhau cùng ngắm bình minh đỏ rực chân trời, ngắm hoàng hôn nhuộm vàng xác lá, ngắm trăng lên giữa đỉnh trời cao, chúng ta sẽ được gần bên nhau mãi trong cảnh thanh bình của đất nước.

Nhưng... dù anh là cánh chim trời như tôi hằng mong ước hay là áng mây trôi anh nghĩ, anh cũng không bao giờ quay trở lại. Vì lá thư kế tiếp tôi nhận được không phải là thư anh mà là thư của người bạn anh báo tin cho biết, anh đã nằm xuống bên bờ biển Tân Thành vĩnh viễn. Anh sẽ được nghe những điệu sóng biển triền miên ru ngủ, anh sẽ được nghe gió biển rì rào tí tê than thở, anh sẽ được nghe từ trong gió, trong mây tiếng nước nổ nghẹn ngào của người tình bơ vơ, lạc lỏng.

“...Xa nhau chưa mà lòng nghe quạnh vắng? Đường thênh thang gió lộng một mình ta...”

Bây giờ mình đã thật sự xa nhau rồi đó anh, và anh đã bỏ lại em một mình giữa con đường thênh thang lộng gió... Nguyễn ơi, Nguyễn ơi, anh đã lỗi hẹn với em rồi!

VI VẤN.

Cali Xuân 2015.

Vẫn Còn Vui Như Tết

Đây là bài thứ hai trăm sáu mươi lăm (265) của người viết về chủ đề Thiên Nhân trong khuôn viên Một Cõi Thiên Nhân của trang văn nghệ Oregon Thời Báo.

Mặc dù Ngày Mừng Một Tết Xuân Ất Mùi nhằm ngày 2-19-2015 của Dương Lịch đã qua rồi nhưng các nhóm sinh hoạt ở Portland vẫn lai rai tổ chức sinh hoạt mừng Xuân cho đời thêm vui. Smile!

Hội Tết 2015 do Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức tung bừng náo nhiệt tại Oregon Convention Center ngày 2-21-2015 đã được

người viết tường thuật khá đầy đủ trong số báo 668-ORTB ngày 3-5-15 và trên trang nhà của người viết tuần qua.

Mời bạn cùng du Xuân Hội Tết Portland 2015 với chúng tôi qua Youtube Minh và Sương Lam du Xuân Ất Mùi 2015 dưới đây. Smile!

<http://youtu.be/M4WDeR6mMjA>

Người viết chắc là có “duyên với cộng đồng” nên lại được mời đến tham dự buổi liên hoan Tết ngày 2-24-15 của Nhóm Sinh Hoạt Người Hoa tại Trung Tâm Y Tế và Dịch Vụ Châu Á (AHSC) ở SE Powell. Đây là nơi vợ chồng chúng tôi thường đến sinh hoạt với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt vào mỗi thứ năm hằng tuần.

Như đã có lần người viết giới thiệu trước đây, Trung Tâm AHSC là một tổ chức có tư cách pháp nhân, là một nhịp cầu nối liền giữa văn hoá Á Châu và văn hoá Mỹ, được thành lập năm 1983 tại Portland, Oregon. Trung tâm thoát đầu chỉ giới hạn phục vụ cộng đồng người Hoa trong việc phòng bệnh, chăm sóc sức khỏe tốt đẹp hơn. Việc điều hành trung tâm được tài trợ bởi các cơ sở thương mại của người Hoa, một ít từ các cơ quan chính phủ trách vấn đề an sinh xã hội và y tế của thành phố Portland và Beaverton, từ các buổi tiệc gây quỹ hằng năm v.v... Sau này trung tâm mở rộng tầm hoạt động phục vụ các cộng đồng Đại Hàn, Việt Nam và các cộng đồng Châu Á khác nữa. Có thể vì chương trình sinh hoạt của AHSC có ích lợi thực tiễn cho đa số quần chúng cao niên với các chương trình tập thể dục nhẹ nhàng, nghe các buổi thuyết trình về vấn đề y tế, an sinh xã hội, sức khỏe tâm thần, dinh dưỡng, sinh hoạt cộng đồng, xem phim, và ăn cơm trưa miễn phí đầy đủ dinh dưỡng và hợp khẩu vị Việt Nam nên được nhiều đồng hương Việt Nam đến tham gia ngày một đông. Vợ chồng người viết là những người đầu tiên đã tham gia chương trình dành cho người Việt được thành lập năm 2010. Mừng thay! Khỏi phải nói, người Hoa ăn Tết xôm tụ hơn người Việt mình nên chương trình liên hoan Mừng Xuân của Nhóm Cao Niên Người Hoa tại trung tâm AHSC rầm rộ hơn với các màn múa lân, li xì, hợp ca, trò chơi, nhảy múa và có cả màn hát bộ nữa v.v.... Úi chào! Vui lắm!

Đặc biệt sau buổi liên hoan mừng Xuân có buổi nói chuyện với bà Chủ tịch Hội Đồng Quận Multnomah với cộng đồng người Châu Á thuộc nhiều nhóm ngôn ngữ khác nhau của Trung Tâm. Mục đích của buổi họp này là cơ quan chính quyền Quận Multnomah muốn lắng nghe và tổng hợp những ý kiến đóng góp của cộng đồng Châu Á tập trung chủ yếu vào 3 lãnh vực:

- 1) Hệ thống/ chương trình giáo dục
- 2) Chăm sóc sức khỏe
- 3) Nhà dành cho người cao niên / người có thu nhập thấp

Qua những ý kiến thu thập được, Bà Chủ Tịch sẽ xem xét và tìm cách phân bổ nguồn ngân sách 500 triệu Mỹ Kim thặng dư của Quận Multnomah một cách hợp lý cho các lãnh vực mà có nhiều ý kiến đóng góp phù hợp với mục tiêu hoạt động của quận nhất.

Vợ chồng người viết cùng 5 hội viên người Việt khác, đại diện cho Nhóm Sinh Hoạt Người Việt tại trung tâm, đã nêu ý kiến về các chương trình liên quan đến nhà dưỡng lão dành cho người cao niên, tổ chức lại các lớp học về nghệ thuật cho học sinh, các chương trình huấn luyện về y tế, chương trình chăm sóc sức khỏe cho người

cao niên, phụ nữ và thiếu nhi v.v... Đại diện các nhóm người Hoa, người Đại Hàn nêu vấn đề liên quan đến việc tăng cường sự an toàn về giao thông dành cho người lớn tuổi, về cách sử dụng các phương tiện xe buýt, xây dựng thêm phòng ốc cho trung tâm AHSC để đáp ứng nhu cầu gia tăng nhân số và dịch vụ sinh hoạt tại trung tâm, trả lại hoặc giảm bớt thuế thổ trạch dành cho người cao niên v... v...

Đại diện các nhóm hãng say đóng góp ý kiến, các thông dịch viên các ngôn ngữ cũng hãng say thông dịch lời góp ý và đại diện chính quyền cũng hãng say cười cười tiếp nhận ý kiến đến nỗi quá giờ lịch trình ấn định. Ban tổ chức đành phải yêu cầu người tham dự hãy gửi tiếp ý kiến qua giấy tờ đến văn phòng của bà chủ tịch sau cho tiện.

Người dân ở Mỹ được quyền nêu ý kiến đóng góp vào các chương trình công ích của chính quyền vì đó là quyền tự do căn bản ở các nước tiền tiến dân chủ, còn việc chính quyền có thực thi hết những nguyện vọng của dân chúng hay không thì xin hãy “Wait and see” sau nhé vì tất cả còn phải tùy thuộc vào nhiều việc khác nữa. Nhưng hy vọng vẫn vươn lên, Bạn nhé.

Người viết tuy không phải là dân cư ngụ ở quận Multnomah-Portland, nhưng cũng được mời làm đại diện cho nhóm sinh hoạt người Việt đạo đạt những nguyện vọng của nhóm tại trung tâm AHSC kể ra cũng thấy vui vui và hạnh vô cùng vì tất cả cũng chỉ vì ích lợi chung của đồng hương người Việt sống ở Oregon mà thôi. Thế là vợ chồng chúng tôi có thêm một niềm vui trong ngày rồi đây. Smile!

Thứ bảy kế tiếp 2-28-2015, chúng tôi lại cùng với một số thân hữu đến dự buổi tiệc mừng Xuân Ất Mùi của Nhóm Music and Friends, một nhóm nhỏ được thành lập bởi những người yêu âm nhạc và tình cảm bạn bè ở Hollywood Seniors Center. Cũng có màn thưởng thức các món ăn thuần túy Việt Nam từ “bếp nhà ta nấu” hay từ “món ngon ta mua”, cũng có màn múa lân với tiếng trống đánh rộn ràng, cũng có màn lì xì cho các cháu nhỏ, có màn đơn ca, hợp ca, có màn đọc sớ với của hai ông một bà Táo của Nhóm dâng lên Ngọc Hoàng.

Đặc biệt nhất là màn vũ múa nón của 7 vị phu nhân trong nhóm với áo dài tha thướt, với chiếc nón lá nên thơ rất đặc sắc. Các diễn viên trong ban vũ có người đã là bà nội, bà ngoại nhưng dáng vẻ vẫn còn thanh tú, múa vũ vẫn còn nhịp nhàng. Nhìn quý phu nhân múa nón, người viết lại băng khuâng nhớ lại ngày xưa lúc còn là thiếu nữ trong GDPT Chánh Minh, tôi cũng từng tham gia vũ múa khi đi cắm trại hay trong các dịp lễ lớn của sinh hoạt Đoàn. Người viết cũng rộn ràng lá lướt theo tiếng nhạc lời ca điệu vũ. Thế mà thoáng chốc đã mấy chục năm qua. Thời gian trôi qua nhanh quá! Buổi tiệc mừng Xuân được chấm dứt bởi một màn dạ vũ nhưng vợ chồng người viết phải về sớm vì mắt kém không dám lái xe khuya. Thêm một đêm vui mừng Xuân mới Youtube Màn Vũ Múa Nón Mừng Xuân 2015 của Nhóm Music and Friends

<http://youtu.be/TaFXNUsDbW4>

Nào đã hết đâu, nhóm Thân Hữu Điện Lực tại Portland lại tổ chức buổi tiệc mừng Tân Niên 2015 tại nhà hàng Thiên Hồng ngày 3-8-15 để gặp gỡ nhau chuyện trò vui vẻ giữa những người đã một thời cùng làm việc trong công ty Điện Lực Việt Nam ngày xưa. Nhóm THĐL này tuy nhỏ nhưng may mắn có “ông Xếp lớn nhất công ty” đã chọn Portland “xứ thâm trầm” này làm nơi an cư với gia đình con cháu, nên tự nhiên thành nhóm lớn về phương diện tình cảm vì chúng tôi thỉnh thoảng gặp nhau dễ dàng hơn các nhóm THĐL khác để chuyện trò, nhắc lại kỷ niệm xưa, hình ảnh cũ vang bóng một thời. Lại thêm một ngày vui sau Tết. Thế là chúng tôi vẫn còn vui như Tết. Smile!

Đa số bạn bè thân hữu của người viết đã ở vào cái tuổi “thất thập cổ lai hy” hết ráo. Nếu so với ý nghĩa trong bài hát “Sáu Mươi Năm Cuộc Đời” thì chúng tôi đã có nhiều “bonus” trong tuổi thọ ít nhất là 10 năm rồi rồi nên cần được sống vui, sống khỏe, sống vui vẻ, tinh thần cần phải được thanh thản, thoải mái thì mới có thể sống trường thọ thêm nữa. Muốn thế, chúng ta cần phải tập sống lạc quan, lúc nào cũng vẫn vui như Tết mới được.

Người xưa thường nói “Tướng tự tâm sinh, tướng tùy tâm diệt”. Khi nào tâm trí vui vẻ, tính tình hiền hoà, thích mỉm cười thì tướng mạo bên ngoài thấy xinh đẹp, dễ thương. Khi nào tinh thần bất loạn, tính tình ác độc, ưa giận dữ thì tướng mạo bên ngoài thấy dữ dằn, đáng sợ ngay. Bạn nào thích xem phim truyện Đại Hàn, chắc hẳn sẽ nhận ra ngay nhân vật nào hiền, nhân vật nào dữ trong bộ phim qua sắc mặt của các vai đang diễn xuất trong phim. Khi ngồi xem phim với phụ quân, tôi thường nói với chàng rằng: “Các đạo diễn thường chọn người đẹp trai, đẹp gái, sắc mặt hiền lành để đóng vai chính hiền lành và chọn người cặp mắt lảo liên, gian ác để đóng vai phản diện ác ôn vì cái tâm thiện, tâm ác của con người đã hiển lộ ra ngoài một phần nào. Nhiều khi chúng tôi đã đoán đúng các nhân vật đang diễn trong phim ai thiện ai ác dù được cảnh giác là không phải ai có gương mặt xấu xí là kẻ ác cả đâu nhé. Trường hợp truyện phim nhân vật “Thằng Gù trong Nhà Thờ Đức Bà” chỉ là trường hợp đặc biệt hiếm hoi mà thôi còn đa số trong thực tế là khi bạn đang “phùng mang trợn mắt” cãi vã với vợ, với chồng mà nói rằng lúc đó bạn “đẹp như tiên” thì khó có ai tin được đấy nhỉ? Nói tóm lại, ai cũng thích được “khen đẹp” và rất sợ bị “chê xấu” và từ đó chúng ta cần phải thay đổi cái Tâm ác dữ thành cái Tâm hiền lành tự bên trong của mình trước đã như lời Phật, Chúa đã dạy. Bạn đồng ý chứ? Để có được cái Tâm lành thì chúng ta cần sống lành. Người viết nhận được bài su tâm dưới đây do một người bạn gửi đến trước Tết. Tôi thấy hay hay nên mang vào đây chia sẻ với bạn nhé.

18 điều nên làm trong năm mới

1. Hãy tích cực

Niềm tin và thái độ lạc quan giống như phép màu có thể biến mọi điều ước của bạn thành sự thật. Vì vậy, với những mục đích đặt ra, bạn hãy nghĩ rằng mình sẽ thành công thay vì lo lắng, hoài nghi.

2. Thức dậy vào buổi sáng, hãy bắt đầu bằng câu:

Mục đích của tôi là...

3. Hãy đi bộ vào buổi sáng

Điều đó sẽ tạo cho bạn tinh thần tươi mới, sáng khoái và sẵn sàng cho những sáng tạo.

4. Thay vì thất vọng về việc bạn đang ở đâu...Hãy suy nghĩ lạc quan về nơi bạn đang đến.

5. Ăn sáng như một ông vua, ăn trưa giống như ông hoàng và ăn tối giống như một cậu sinh viên tiêu hết số tiền trong thẻ.

6. Hãy nhớ rằng ...Cái khó ló cái khôn.

7. Hãy tập trung vào...Học tập, làm việc, yêu thương, phát triển và phục vụ.

8. Đừng phí năng lượng quý báu vào những điều viên vông. Hãy đầu tư thời gian và công sức vào từng phút giây của hiện tại một cách tích cực.

9. Đem sự "thông thái" của mình giúp đỡ ai đó...Bạn sẽ được người đó giúp lại.

10. Sống với 3 E- Energy (Năng lực), Enthusiasm (Nhiệt thành) và Empathy (Đồng cảm).

11. Nhớ ...Không gì có thể thay thế cho sự chăm chỉ làm việc.

12. Ba điều cho một ngày. Mỗi ngày khi bạn thức dậy vào buổi sáng, hãy hỏi: "Ba điều quan trọng nhất tôi cần phải làm hôm nay để đem thành công như mong muốn là gì?" Sau đó, loại bỏ tất cả những phiền nhiễu và tập trung vào hành động đã đề ra.

13. Đọc nhiều sách hơn năm trước. Sách là nguồn kiến thức vô giá của nhân loại giúp bạn hoàn thiện hiểu biết và kỹ năng.

14. Ngủ nhiều hơn - Đừng thay thế giấc ngủ bằng những tách cà phê đậm đặc. Mọi thứ được tạo hóa đặt ra đều có một lợi ích cụ thể.

15. Cuộc sống là một món quà. Hãy nghĩ tới những điều bạn nhận được chứ không phải những gì bạn phải làm. Bởi cuộc sống là một món quà, không phải là nghĩa vụ.

16. Mỗi tối, trước khi đi ngủ, hãy hoàn thành các câu sau đây:

Tôi biết ơn vì.....Hôm nay, tôi đã hoàn thành.....

17. Mím cười và cười nhiều hơn- Đó là liều thuốc tự nhiên chống lại stress.

18. Tận hưởng những chuyến đi. Tận dụng tối đa thời gian rảnh rỗi cho những chuyến đi du lịch, khám phá và tận hưởng nó

(Nguồn: email bạn gửi- Cảm ơn Ngọc Chính)

Chúc bạn lúc nào cũng vẫn còn vui như Tết. Smile!

Mời quý anh chị cùng xem Youtube Hoa Mai Vàng xứ Mỹ cho đời thêm hy vọng.

Youtube HoaMaiVangForsythiaXuMy

<https://www.youtube.com/watch?v=XAlM178VpzI&feature=youtu.be>

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

THƠ LƯU VONG

Nuôi thơ một lăm đó anh

Phải chăm chút nghĩa mới toanh cho nàng.

Nhịp nhàng biến chuyển điểm trang:

Khi qua xứ lạ, khi sang góc làng,

Thương Nhà, hiếu thảo, nhớ chàng...

Khi đơn giản, lúc kèn càng: gánh, mang...

Đánh cùng giặc Đỏ: rõ ràng!

Giữ gìn Chính Nghĩa: Cờ Vàng sáng trưng!

Viết nhiều? Độc Giả không ưng!

Thì đừng viết tiếp! Nên dừng lại ngay!

Ý Nga, 12-3-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: ĐEM THƠ HỒ LỬA)

HỒI ÔI TRĂM MỐI! GIỐNG NÒI CÒN CHI?

Khăn tang trong gió khóc Cha

Áo tang phàn phật bên hoa tím buồn

Bao nhiêu góa phụ lệ tuôn?

Bao nhiêu anh nhĩ, cội nguồn thán Tư?

Con cô, quả phụ hiền từ

Khóc thương tiết tháo, nát như tâm can

Thương Người Anh Dũng, gian nan

Đầu tên, mũi đạn nguy nàn vì dân.

Bốn mươi năm, vạn mộ phàn

Anh linh ngút hận: ngoại nhân lan tràn!

Cầm gan: Tổ Quốc điêu tàn!

MỘT LẦN TẠM BIỆT

Ngày đi tuổi mới hai mươi

Bây giờ nhìn lại, chao ơi hải hùng:

Việt Nam vẫn một đường cùng?

Thuyền nhân vẫn khóc! Ai chung tấm lòng?

Ý Nga, 12-3-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: ĐƯỜNG VỀ QUÊ HƯƠNG)

XUÂN TRONG NỖI NHỚ

Anh có nghe buồn những tháng năm

Thời gian hồ hững chảy âm thầm

Bốn mươi Xuân chẵn đời thôi đã

Mòn mỏi về đâu những bước chân?

Nhớ thuở xa xưa ta gặp gỡ

Một chiều Xuân mộng dệt tình thơ

Chúng mình hai đứa còn rất trẻ

Cùng hướng tương lai hẹn đợi chờ.

Nhưng rồi chinh chiến tràn máu lửa

Anh rời xóm cũ, bỏ trường xưa

Hiên ngang anh khoác màu áo trận

Em hoài ngóng đợi những chiều mưa

Làm người yêu lính, buồn biết mấy

Anh vẫn muôn đời như bóng mây

Phiêu lưu trôi mãi chưa dừng lại

U ả phương này anh có hay?

Anh đã quên đi chuyện chúng mình

Hay vì say mãi bước trường chinh

Cà Mau ai giữ? Nam Quan mất rồi!

Việt Nam mai mốt Hán ngòi

Hỡi ôi trăm mối! Dân tôi thế nào?

Ý Nga, 12-3-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: THƯƠNG CA)

THIÊN CA

Thân như hạt cát, tâm mưa nắng
Gió chở vô thường, mây nhẹ bay
Biết em không thật- Ta lẳng lẳng
Bởi cuộc đời thường tặng đắng cay

MƯA

Nhìn mưa tràng hạt mái hiên
Hạt nào tiên kiếp gieo duyên với mình
Lặng thinh - như thể vô tình
Tiếng mưa gõ nhịp... chợt mình hiểu ra
Thì ra mưa cũng hoan ca

MỘNG TỪ ĐÂU?

Mộng từ đâu đến ! Mộng theo ta ?
Ta với trăng ngà say ngắm hoa
Thỏ thẻ : Trăng à trăng có biết
Mộng từ đâu đến ? Ở gần xa !

MỖI NGÀY

Mỗi ngày nuôi một niềm vui
Lâu lâu mở trap thấy ngòi nãi phiền
Tàn canh trắng tựa thư hiên
Nhìn tôi thiên định, bóng nghiêng vai gầy
Trăng luôn lẩn trốn vào mây

VÔ TRỤ

Thiền sư có tuổi có tên
Còn tôi tập tễnh để quên ưu phiền
Tàn đêm miên mật toạ thiền
Cái tâm vô trụ (*) ở yên một hồi

Đêm biên cương lạnh dưng quân đó
Có nhớ về em, một bóng hình?

Em vẫn chờ anh vẫn thiết tha
Tôn thờ kỷ niệm những ngày qua
Vẫn yêu màu áo hoa rừng đỏ
Dù bóng chiều Xuân đã xế tà.

Tất cả xa rồi phải không anh?
Chỉ là kỷ niệm quá mong manh
Nhưng em vẫn nhớ và ôm ấp
Sưởi ấm đời qua nẻo độc hành.

Lâu lắm không về qua chốn cũ
Sống đời phiêu bạt kiếp phù du
Mấy mươi Xuân vẫn buồn ly biệt
Tìm bóng người xưa, đã mịt mù.

Vi Vân. Xuân 2015

CỬA HÒI MÔN

*

*“Trai khôn tìm vợ chợ đông
Gái khôn tìm chồng giữa chốn ba quân”
Ca dao (?)*

*

*Em qua chợ chiếu Định Yên
Mua đôi chiếu lát nhưng... quên trả tiền
Anh theo vì... nhớ liền liền
Đòi thêm cả lãi: dâu hiền, vợ ngoan
Về nhà cha mẹ hân hoan:
-Trai khôn tìm vợ: an toàn chợ đông!**

*Thỏ hàng: ngựa núi toàn bông
Em buôn **thỏ cẩ***, gửi nòng hương **lạnh***
Anh đi một đoạn đồng hành
Chỉ em khói bếp mái tranh, tỏ tình:*

*-Để anh mua hết, rồi mình
Góp tay, chung sức, gia đình làm chung*

Kiều Mộng Hà

March 10-2015

(*)tâm vô trụ là tâm bất động

Câu nói của Thiền Sư SOKO (người Nhật).

CHIỀU TRÔI CỨ MẶC CHIỀU TRÔI

Nắng chiều đã vạch lằn ranh

Bên này chút sáng, tối giành bên kia

Ở đây sáng, quý lắm nha!

Rong chơi đi nhé! Chút là hoàng hôn

Đêm đừng để... tôi giận hờn

Mai bình minh: lại cảm ơn một ngày!

Á Nghi, 10-3-2015.

(Trích thi tập sẽ xuất bản: CHƯA VÀNG VỘI CHI
ÚA)

ĐÂU RỜI NIỀM TIN?

Ngọt ngào điệp khúc “*Yêu Em*”

Người đi chơi, hát cho thêm bổng trầm

Ra đường có phạm sai lầm?

Hay là nhen nhúm hợp âm sóng ngầm?

Ngây thơ giờ đã “*uyên thâm*”

Thảm âm ngàn dặm: âm thầm buồn tênh

Á Nghi, 10-3-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: AI BIỂU)

LÂNG LÂNG

Chim ngoài sân rộn rã kêu

Lâng lâng, nhẹ nhẹ gió chiều mon man

Nhạc tình ai hát ngân ngân

Ưu phiền rũ sạch, chỉ cần anh thôi.

Bông rình, thổ cẩm ả bông

Cô dâu xuống núi lấy chồng cho vui.

Em trao tôi cả một gui

Đưa thêm ngựa núi, trâu cui... Theo liền!

Á Nghi, 10-3-2015

* *Thổ cẩm* : là loại hàng vải nhiều hoa văn, làm từ

chỉ *lanh*, các dân tộc thiểu số tự dệt thủ công theo phương

pháp truyền thống , màu sắc sỡ, hình nổi lên mặt vải giống

như được thêu , thường được nhuộm màu từ lá cây rừng nên

không phai màu . *Thổ cẩm* nổi tiếng ở Châu Đốc (An Giang),

Bắc Hà (Sa Pa), Mường Lò (Nghĩa Lộ), Êđê (Tây

Nguyên).v.v...”

(Trích thi tập sẽ xuất bản: TÌNH CƯỜI NÈ ANH)

LŨY THỪA CỦA NIỀM VUI

Chia nhau một thuở hàn vi

Nhân đôi kỷ niệm ở, đi hai người

Cộng thêm thân thiết đoạn đời

Trừ cay, xẻ đắng, cắt rời lo âu.

Góp vui: anh trước, em sau;

Nỗi buồn chia sẻ, ngọt ngào gia tăng;

Văn, thơ, họa, nhạc... đái đàng;

Bình phương kháng khí, rút căn hiệu lằm.

Đường dài có kẻ tri tâm

Ngại chi ngược gió, thăng, trầm... tha hương.

Á Nghi10-3-2015**

(Trích thi tập sẽ xuất bản: RƯỢU TRẮNG)

Á Nghi**10-3-2015.

(Trích thi tập sẽ xuất bản: RƯỢU TRẮNG)

motthoangnvt@googlegroups.com

2015

Sao Đành Quên
Đã Thi Minh Quang

Tự nhủ rằng lòng sẽ tĩnh yên
Đêm về nhưng nhớ mộng thiên miên
Bài thơ anh viết ngày nào đó
Còn giữ trong tim sao dễ quên.

Tình cách biệt sâu bao nhánh sông
Em về mây nước trái mênh mông
Lối xưa nhòa nhạt chiều kỷ niệm
Một thưở bên nhau anh nhớ không?

Nghe vắng cung đàn điệu thiết tha
Màu trắng vắng vặc buồn chia xa
Tìm đâu ánh mắt thời thơ dại
Chợt nhớ về nhau chừng xót xa?

Thâm lau dòng lệ buổi chia phôi
Nuôi tiếc đàn thoi chuyện đôi ngời
Duyên nợ đường trần xin hẹn lại
Kiếp sau tái ngộ cõi luân hồi .

1-10

diemtaotranh_mtnvt@yahoo.com

motthoangnvt@googlegroups.com

Mùa Xuân Và Cánh én

Con én cũ nhớ mùa xuân bật khóc
Duỗi cánh dài chợt hát khúc ca buồn
Thương đất Mẹ mơ một ngày trở lại
Nhưng đường xa tầm tắp mãi ngàn trùng

Đêm đặng đặc như muôn ngàn tinh tú
Ánh sao băng ca vọng cổ buồn tênh
Khúc sông xưa không con sóng lên đênh
Đò thiếu khách cầu chênh vênh ngóng đợi

Bốn mươi năm mùa Xuân xa vời vợi

XÓM CŨ

Xóm cũ nằm im bên thung lũng,
Bên này một dãy những nhà tranh.
Bên kia con suối, nhà ngăn nắp,
Chia cách bên nhau những khoảnh vườn.

Bác Hai, nhà có đàn con dại
Sáng sớm gánh hàng, miệng bác rao :
" Bánh mì nóng hổi " vang đầu xóm,
Ám cúng nhà tranh, khói quỳn cao...

Bình minh lập ló bên hàng trúc,

Người ra đi vẫn đợi một ngày về
Bên kia đời đã chia ngã đường quê
Khúc quanh cũ khó tìm khi gặp lại

Ôi quê hương đã chìm trong nắng mới
Đường thênh thang trong bóng tối tự do
Dân đã nghèo, không áo ấm, cơm no
Trẻ thiếu học vì mẹ, cha thiếu thốn

Những cụ già bên trẻ thơ khốn đốn
Tìm miếng cơm, manh áo vụn che thân
Bên kia đường xe cộ chạy bôn chôn
Lũ giặc đã hốt tiền dày trong túi

Nhà của đảng là lâu cao hơn núi
Ngồi chỉ tay năm ngón lấy tiền tiêu
Không nhìn xem những mái lá tiêu điều
Của dân nghèo chất chiu tìm sự sống

Trăm năm nữa én xưa đà bắt động
Mảnh hồn thiêng còn vọng chốn quê xa
Tiếng đàn vang vào một cõi bao la
Trăm én khác cũng nhặt nhòa điệp khúc

Mưa đang rơi trên mắt nhòa tủi nhục
Hẹn một ngày én cũ gặp mùa xuân
Bên kia trời dù khắc khoải trăm luân
Câu vọng cổ cùng tiếng đàn hòa nhịp

Linh Đắc

Khóc thương cho nước Việt trong cảnh bóc lột của Đảng và
bọn ngoại lai Tàu.

NHÀ TA, CƠM CÁ CỦA TA

Rau cần, rau muống, khoai môn
Món xào, món luộc dòn dòn, nấu canh
Cá kho bóng loáng mỡ, hành,
Tiêu đen, ớt đỏ, rau xanh... đủ màu

Chị Lễ cười tươi dắt con thơ.
Đi đến khung trường xa trăm thước,
Tiếng cười, tiếng nói, nhẹ nhàng đưa...

Bác Minh, con cái vào trung học,
Hàng cây dâm bụt đỏ chào vui!
Hàng ngày bác đạp xe cành cạch,
Không nản nắng mưa, thời gian trôi...

Khoảnh vườn xanh muốt trong sương sớm,
Bà Vi vuốt mặt, mắt lung linh.
Bên chồng một nắm ơn hạnh phúc,
Hai tuần lễ nữa, con thơ sinh.*

Thu đến rồi Đông đuổi trẻ thơ,
Xuân qua, Hè thổi cánh diều đưa
Thời gian quay quắt bên thềm cửa,
Giọt nắng ban trưa chẳng đợi chờ.

Sau đời, trên cái thung lũng ám,
Chuông chùa thúc giục giữa thình không.
Réo gọi dân làng đi lễ sớm!
Hương trầm bay thoảng ngập mệnh mông.

Tháng Tư năm ấy, giờ xa lắm,
Kẻ ở, người đi, chẳng một câu.
Nghe tin bác Lễ không còn nữa,
Đàn con khôn lớn, giạt phương nào!

Bác Hai không gánh hàng rao nữa,
Xóm cũ thừa đi những ước ao.
Nhà xưa trống trải, giờ hiu hắt,
Bác chỉ cầu xin Đảng Chí Cao.

Xóm Cũ của tôi bên thung lũng,
Hàng cây dâm bụt đã thừa đi.
Hoa chẳng đỏ đầy bên hàng giậu,
Vườn xưa đôi chủ, ướm đôi mi.

Mái tranh: cơm xối cho nhau
Anh ơi! Anh ơi! Ai giàu hơn ta?
Món ngon ao Ngoại, vườn nhà

Thơm, ngon, đậm bạc, mặn mà hương quê
Anh đừng phụ bạc, miệng chê
Mai sau mất tất: phải mê “xì dầu”*!

Ý Nga, 9-3-2015

*XÌ DẦU: Quý Vị dùng chay xin hiểu giùm theo nghĩa
bóng nhé.

(Trích thi tập sẽ xuất bản: MÁI ƠI CON THƯƠNG LẮM!)

CHỈ LÀ SẮC KHÔNG

Ai nằm đó xanh xao như lá chuối
Cả thân hình đẹp lép tựa lá khô.
Ta ngồi đây thấy rõ chuyện hư vô
Không có CÓ, không có KHÔNG. Không có!

Ý Nga, 9-3-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: CHÂN NHƯ)

NHỚ QUÁ!

Tuổi già, Mẹ nhớ, héo hon
Tuổi con, con nhớ Nước Non hữu tình
Làm sao đòi lại ĐẸP, XINH?
Làm sao về ngắm trăng Mình, Quê ta?

Ý Nga, 9-3-2015

AI HỮU DỤNG HƠN?

Hòn đá tảng nhìn hòn đá nhẵn
-Ai tròn, méo? Sấp lún, rung rinh?

Bác Hai, bác Lễ, không còn nữa,
Bầy trẻ bây giờ lang bạt đâu?
Bà Vi, Chú Tất, và ai nữa?
Xin gửi cho nhau giọt lệ sầu!

Ba mươi năm, quỵện khói sương mờ,
Tôi nhớ thương về Xóm Cũ xưa.
Nằm trong thung lũng, chuông chùa vọng,
Hay đã cùng tôi chung giấc mơ!

Linh Đắc

TÙY THỜI

Chuông công phu sáng ngân... ngân...
Nhẹ nhàng, thanh thản, bình an tâm người
Nhà sư đem đạo độ đời
Chúng sanh mê muội: tùy thời mới tu.

Ý Nga, 9-3-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: KÍNH VẠN HOA)

ĐÊM MỘT MÌNH NGHE NHẠC

Nhạc đêm cổ điển bỗng, trầm
Nhẹ, vang chậm chậm dương cầm êm êm
Nhanh nhanh rung cảm êm đềm
Tim nghe nhịp chạm gần thêm thiên đàng.
Nguyệt cầm tấu khúc dịu dàng
Lâng lâng thanh thản, nhẹ nhàng làm sao
Cao cao cung điệu thanh tao
Tạm quên nhón nháo, ồn ào thế gian.
Say men lãng mạn ngút ngàn
Bình an tràn thế sao gần quá anh./.

Ý Nga**8-3-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: RƯỢU TRẮNG)

*Ta riêng mình ngộ nghĩnh, xinh xinh
Mi yếu ớt, lầy nhầy, lép kẹp?*

-Mi lép nhép, ồn ào, lép bép;
Và lèm nhèm, nhám, thô, lem nhem
Ai mà thềm đá xấu, tèm lem?
Ai đục đẽo, lèo xèo phí sức?

Ý Nga, 8-3-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: KÍNH VẠN HOA)

CHIỀU SAO MÀ BUỒN

Thương anh, nhớ Má lắm nè!
Thương Ba hương thấp, khói nhòe, mắt cay
Đắng cay lẽ lay phương này
Xót xa chữ HIẾU, chiều lay tâm buồn./.

Ý Nga8-3-2015**

PHẢI SẮP SẴN MÀ!

Ra đi vợ đã dặn rồi:
-Kỳ này phải nghỉ! Núi đòi rong chơi.
Em ơi Đuốc Lửa sáng ngời
Không ai chuyên tiếp, tắt , thời xôn xao
“Không, không, không thể” là sao?
Bao nhiêu trách nhiệm lớn lao, trùng trùng
Sao ? S ao “không thể” chia cùng?
Không! Sao có thể ung dung hưởng nhàn!

Ý Nga, 6-3-2015

NHÀ CÓ CỐI XAY BỘT NƯỚC

Nguyễn Thị Thanh Dương.

Cái cối xay bột nước lắp ráp xong chị Bông đã xay thử đậu nành rồi xay gạo thấy cả hai đều thành bột mềm nhuyễn đúng ý .

Coi như chị đã “khai trương” cái cối xay bột nước của mình mặc dù khi lắp cối xong ông thợ cối đã xay thử bột nọ bột kia rồi

. Hôm ấy cả nhà chị được ăn món bánh xèo chiên giòn và uống sữa đậu nành nấu với lá dứa vừa thơm vừa béo thật ngon.

Bây giờ chị mới dám nghĩ đến treo bảng hiệu, chị định ghi là : ”Xay bột nước, giá rẻ”

Nghe trông không vô tình quá, chị đổi lại cho kêu hơn, thêm tên mình cho thân thiện hơn: ”Bông, xay bột nước. Giá rẻ”.

Thế là tấm bảng gỗ ghi cả hai mặt trước và sau ” Bông, xay bột nước. Giá rẻ” được đóng trên bờ tường trước cửa nhà để ông đi qua bà đi lại phía nào cũng đều đọc được.

Nhà mặt tiền khu xóm lao động nên chị Bông nghĩ ra nghề xay bột nước khi thấy cư dân cứ phải lên tới chợ cả cây số đường dài mới có tiệm xay bột nước.

Ban đầu chị nghe lời người nọ người kia đi tận Lái Thiêu để tìm mua cối đá xay. Quả là Lái Thiêu có nhiều hàng bán đồ đá và làm cối xay bột, giá cả phải chăng, nhưng nghĩ đến chuyên chở từ Lái Thiêu về nhà quá xa nên chị Bông dứt khoát không mua cối xay tại Lái Thiêu nữa. Cũng may lúc đó có người quen thân giới thiệu:

- Đi lái Thiêu ăn trái cây thì đi chứ cối đá xay ngay đây cũng có tội gì phải đi xa, có ông Năm Cối nổi tiếng nghề làm cối ở Gò Vấp nè, từ Gò Vấp xuống vùng Hạnh Thông Tây chỉ một đoạn đường gần xịt, bộ bụi nhà không thiêng sao phải lặn lội tới Lái Thiêu?. Đến bên hông bưu điện Gò Vấp đi vào xóm một đoạn hỏi ông Năm Cối ai cũng biết, cối ông làm bằng đá già đúng tuổi nên xài cả đời không sợ hao mòn sút mẻ, một đời cối bằng mấy đời mình.

Thế là lần này chị Bông đạt ý nguyện, đặt mua cối xay của ông Năm Cối hết 5 chỉ vàng, ông chở cối tới tận nhà và lắp đặt vòng đai cho cối, làm chân cối và gắn “mô tơ” đàng hoàng. Ông Năm Cối không quên chỉ dẫn cách xay, cách tăng hay giảm độ nhuyễn và cách nâng cối khi trong gạo có vật lạ làm cối khựng lại cũng như khi cần tráng rửa cối cho bột cũ không dính lại mất vệ sinh.

Xay đậu hay xay gạo cũng phải cho nước vào nên gọi là xay bột nước. Giòng bột trắng chảy tràn từ hai mép cối xay tuôn ra thật đẹp mắt và ngon lành như giòng sữa mẹ... .

Chỉ ngày trước ngày sau khi treo bảng là chị Bông đã có khách hàng đến xay bột, buổi sáng có bà hàng xóm gần nhà, rồi buổi chiều thì có hai đứa bé, một đứa gái khoảng 12 tuổi ra dáng là chị và thằng em chừng 10 tuổi, cả hai bụng mâm không ghé vào hỏi thăm tình hình:

- Chị Bông ơi, chi xay gạo nhiều một ký lô? Hai chị em em bán bánh cam, hết hàng ghé đây hỏi chị đăng em mang gạo tới xay khỏi phải lên chợ nữa....

- Biết rồi, ngày nào chị cũng thấy hai đứa đội mâm bánh cam đi bán khắp xóm mà, giá xay 5 đồng một ký, trên chợ người ta lấy 5 đồng rưỡi đó

Con chị mặc cả:

- Em xay mỗi ngày 5 ký vậy chị bớt nghe, xay mỗi mà.

Chị Bông chưa kịp trả lời con bé tự giới thiệu khoe tình hàng xóm:

- Em là Vững còn thằng em là Bền con bà Tư Đanh xóm gia binh, chị biết má em không? Má em gánh nước mướn trong xóm và hay cãi lộn với lối xóm đó...

Con bé nói thật chính xác, nhờ hai đặc điểm đó má nó nổi tiếng cả xóm trên lẫn xóm dưới bấy lâu nay.

- Ủ, chị biết má em, má em còn bỏ củi mướn cho lối xóm nữa mà, một thước củi má em bỏ và chẻ nhỏ ra dễ dàng mau chóng, má em thật giỏi. Em xay mỗi chị sẽ tính giá bớt cho.

Con bé hãnh diện khoe thêm:

- Má em còn thò xe đạp được mấy bao mùn cưa bụi tổ chẳng từ vừa củi bên kia cầu Tứ Quý ở Xóm Mới về tới xóm mình bán lại cho bà con lối xóm nữa đó.

Nhân thể con bé chào hàng:

- À nếu chị xài mùn cưa thì “đăng ký” em rồi em nói má chở cho chị..

- Nhà chị đun củi, lần sau chị sẽ nhờ má em chẻ củi.

Con Vững hả hê:

- Em sẽ nói má lấy chị giá rẻ như chị xay bột giá rẻ cho em. Vậy chiều nay em mang bột tới nghe.

Chị Bông hào hứng chào hàng:

- Chị nhất quyết xay bột thật nhuyễn cho vừa ý em.và mọi người.

Hai chị em con Vững ra về với 2 cái mâm không nhẹ thênh thang thật vui vẻ vì hôm nay bán đắt hàng và vì vừa kiếm được chỗ xay bột gần nhà lại giá rẻ.

Khách vui và chủ xay bột cũng vui, chị Bông lại tiếp thêm một người khách nữa ghé vào, là Nghĩa cô bạn thân vai em của chị Bông, Nghĩa ở cùng xóm, cùng học chung trường với thằng em chị Bông từ trung học đến thi đậu vào đại học nhưng đột nhiên Nghĩa bị mờ mắt và hay nhức đầu nên bỏ dở việc học hành, cô ngoài hai mươi tuổi, còn trong trắng và chưa từng có tình yêu mà trông ốm yếu, già như thiếu phụ nửa chừng xuân.

- Chào chị Bông, chúc mừng chị mới khai trương cửa hàng xay bột nước .

- Chị xoay sở kiếm bạc các nuôi con Nghĩa ơi.

Chị Bông bùi ngùi tâm sự:

- Chồng đi tù cải tạo, lý lịch chị như vậy thì xin làm ở đâu bây giờ, hết làm tổ hợp mì sợi chị phải tự kinh doanh thôi.

- Chị xoay sở ghê, từ tiệm uốn tóc nhảy sang “lĩnh vực” xay bột nước.

Chị Bông được dịp kể lể:

- Chị mới đi học nghề uốn tóc về mở tiệm bị hàng xóm chê tay nghề yếu nên tiệm ế, chị phải thuê chị Vân xóm mình, người làm thợ tóc lâu năm về làm thợ chính, nhưng số chị mặt rệp, khách đang lai rai tới thì vài tháng sau có 2 tiệm uốn tóc cùng khai trương hoành tráng ở xóm trên và xóm dưới cạnh tranh với chị nên chị xập tiệm uốn tóc luôn mới nghĩ ra nghề xay bột nước.. Lần này chính chị là người... cạnh tranh, làm ảnh hưởng tiệm xay bột nước trên chợ.

Nhìn vẻ mặt không dấu nổi những lo buồn của Nghĩa chị Bông đùa cho bạn vui:

- Hôm nay có chuyện gì buồn thế? Hay là Nghĩa... đang yêu? Khi yêu có hàng triệu lý do để lo buồn...
- Chị đoán đúng, nhưng không phải em đang yêu mà là... ba em đang yêu.

Chị Bông ngạc nhiên:

- Là chưa... ba em đang yêu?
- Vâng, ba đang có một tình yêu khác làm mẹ em đau khổ quá chừng, em thương mẹ cũng khổ lây đây.

Nghĩa bấy lâu nay thường ghé vào nhà chị Bông tâm tình đủ chuyện buồn vui vì chị Bông là người luôn lắng nghe và an ủi bạn. Lần này nỗi buồn của Nghĩa to lớn quá chị Bông không biết an ủi gì cho Nghĩa vui sầu..

- Chị Bông ơi, người tình của ba em là một khách hàng đến làm răng, chỉ sau vài lần tái khám họ đã yêu nhau..

- Trời, sao tình yêu lại bắt đầu trong “hoàn cảnh” thực tế ấy nhỉ, chẳng thơ mộng gì cả.

Nghĩa ti mi kể tiếp:

- Người ta đã mách cho mẹ em ba ngoại tình và dẫn đường chỉ lối cho mẹ em đến nhà cô Thẩm bồ của ba để mẹ đánh ghen.

Chị Bông nín thở hồi hộp nghe Nghĩa kể tiếp:

- Mẹ em đã đến nhà hàng xóm sát vách nhà cô Thẩm và bà chủ nhà nhiều chuyện này đã tích cực giúp đỡ mẹ em, bắc thang cho mẹ em trèo lên ngó qua vách nhà có khe hở phía trên cao và... thấy toàn cảnh, từ lúc ba vào nhà cô Thẩm, tới lúc họ cởi quần áo lên giường với nhau

- Trời, thật đau lòng, ai mà chịu nổi hả Nghĩa !

- Bởi vậy mẹ em mới xây xẩm mặt mày vội tụt xuống thang và ngất xỉu ngay dưới chân cầu thang mất vài phút mới tỉnh dậy, nếu không xuống kịp chắc mẹ em xỉu và rơi từ trên thang xuống đất chết tốt rồi... Khi ba về nhà mẹ em đã gào khóc và truy hỏi thì ba năn nỉ và quanh co giải thích rằng không yêu cô Thẩm nhưng vì muốn... tìm một đứa con để sau này cho em nương tựa lỡ khi em mù lòa ốm đau.

Chị Bông thở dài, khi đàn ông ngoại tình có đủ lý do để ngụy biện. Chẳng biết ba của Nghĩa ngoại tình vì tình yêu, vì nhục dục hay vì thật lòng từ tế muốn Nghĩa sau này có chị có em nâng đỡ nhau?

Ba Nghĩa là nha tá trong tổng y viện Cộng Hoà, sau 1975 vẫn được tiếp tục ở lại làm công việc của mình. Ông mở phòng khám răng riêng tại nhà, tay nghề cao nên khách hàng khá đông và họ thân nhiên “thăng cấp” cho ông, gọi ông là nha sĩ..

Mẹ Nghĩa bị bệnh tim ốm yếu quanh năm, lúc nào ra đường bà cũng mặc áo len, trùm khăn cùng với mùi dầu nhĩ thiên đường hay mùi dầu cù là con hổ y như một sản phụ mới sinh con và đang thời kỳ kiêng cử gió máy.

Người đàn bà tội nghiệp này cũng một thời hưởng hạnh phúc bên chồng bên con, hai đứa con khỏe mạnh.

Nhưng thằng Sinh em Nghĩa trong một lần theo chúng bạn đi bơi ở bến tắm ngựa gần Xóm Mới bị chết đuối lúc mười mấy tuổi đã là một cú sốc nặng, vài năm sau đến lượt Nghĩa phát bệnh càng làm sức khỏe và tinh thần bà suy sụp, bà già trước tuổi, như tàu là chuối khô héo rũ trên thân cây nhưng chưa chịu rụng rơi xuống đất.

Mẹ Nghĩa và Nghĩa, hai mẹ con cùng ốm yếu, cùng khô héo, chỉ có ba của Nghĩa vẫn tươi trẻ phây phây lại đang phờn phơ với tình yêu mới.....

- Thế mẹ em có tha thứ cho ba không?

- Biết làm sao bây giờ hả chị? Nhất là ba nói muốn tìm cho em một đứa em để sau này nương tựa nghe thật sâu xa cảm kích. Với lại mẹ có ba đầu sáu tay cũng không thể theo dõi và ngăn cản nếu họ vẫn lén lút hẹn hò nhau. Lúc ba ở nhà làm răng thì mẹ vui, khi ba đi làm hay đi đâu vì bất cứ lý do gì thì mẹ lại bồn chồn chờ đợi buồn và khóc... Em đang khuyên mẹ từng giờ từng ngày, hãy buông bỏ và tìm vui trong chùa chiền để tâm hồn thanh thản và nhất là còn sức khỏe để sống bên em, mất tình yêu của ba, mẹ vẫn còn em mà...

- Phải đấy, khi chúng ta không thay đổi được số mệnh thì hãy chấp nhận nó, nghe có vẻ bi quan thất thế nhưng may ra còn đỡ khổ.

Nghĩa tâm sự xong gã từ chị Bông ra về. Lần này cả khách và chủ nhà đều buồn hiu.

Nhà có cối xay bột nước của chị Bông càng ngày càng thêm khách hàng. Chị Bông có thêm mấy cối xay đậu nành, họ nấu sữa đậu nành bán hàng trước cửa các nhà máy quanh đây, nhà máy Z751, Z755, X28... là những lực quân công xưởng, truyền tin và quân nhu cũ.

Có cối xay bột nếp mỗi lần xay tới 20 ký lô, họ làm bánh ít bỏ cối cho các bạn hàng rong và mấy cối lè tẻ mỗi cối vài ba ký gạo như chị em con Vũng, chưa kể thường xuyên xay bột cho bà con lối xóm. Lợi tức của chị Bông khảm khá hẳn lên.

Chị Bông biết nhà nào hôm nay ăn bánh xèo, đồ bánh khọt, quậy bánh đúc, hay chiên bánh cam.. Món bánh khọt thường xuyên nhất với đám nhà nghèo vì không cần tôm thịt, chỉ tốn chút mỡ hành, bánh nóng gỡ ra ăn với rau sà lách rau thom chấm nước mắm tỏi ớt cũng đủ ngon miệng mà không tốn kém mấy.

Có một khách hàng đặc biệt cũng là hàng xóm chị Bông, cô tiểu nữ tên Trà của chùa Kim Quang, cách nhà chị Bông nửa đường so từ nhà chị Bông lên tới chợ Hạnh Thông Tây, cô tiểu Trà 10 tuổi thỉnh thoảng xách thùng gạo nếp đến xay bột, mặt cô tươi vui và ngây thơ:

- Chị Bông ơi xay bột cho em, lệ để em về em đang đói bụng .

Chị Bông đùa vui:

- Chào cô tiểu Trà, cô xay bột làm bánh nếp nhân thịt hả?

Cô tiểu Trà dầy nẩy lên:

- Chị Bông nói kỳ ghê, mắc tội đó. Em xay bột nếp để ngày mai phật tử đến chùa gói bánh ít nhân chay đậu xanh.

Chị Bông thích hình ảnh cô tiểu Trà xinh xắn mỗi khi gặp cô giữa đường lúc đi bộ lên chợ Hạnh Thông Tây, bà sư sai cô đi chợ mua những thứ lặt vặt, cái đầu trục chỉ còn một lẻo tóc phía trước cô vắt qua tai thật ngộ nghĩnh, tà áo lam hay nâu của cô phất phơ theo nhịp bước nhanh tung tăng. Hình ảnh sống động yêu đời này không thể là cô bé phải sống khép kín trong mái hiên chùa có bà sư già khó tính..

Có lần chị Bông thấy cô đang rảo những bước chân chim sáo từ chợ về, tay cầm gói giấy còn lộ ra mấy con cá khô lười trâu nho nhỏ, chị Bông đã túm áo cô lại để chọc:

- Chào cô tiểu, cô mua cá khô vì thèm nhớ đồ mặn phải không?

Cô tiểu nhô lại dầy nẩy lên:

- Chị nói kỳ, sư bà bảo em mua cá khô cho con mèo của chùa, chị Bông đến lễ chùa sẽ không thấy chuột chạy ra từ trong mấy kẹt tủ thờ Phật nữa đâu.

Nghe nói cô tiểu Trà là con nhà nghèo ở vùng kinh tế mới nào đó, cha mẹ không đủ sức nuôi đàn con đông nên đã gởi cô vào chùa Kim Quang cho cô ăn nhờ cơm chùa, nếu tu luôn được thì đời bớt cực khổ như cha mẹ.

Mỗi xay bột càng nhiều chị Bông càng bận rộn, nhất là những hôm bị cúp điện, suốt cả buổi chiều cối xay nằm im chờ đợi, chẳng riêng chủ xay bột và khách hàng nóng lòng chờ đợi mà cả cư dân khác cũng đợi chờ, họ ngồi ngoài sân dù trời không trăng sao nhưng thoáng mát còn hơn ngồi trong nhà với ngọn đèn dầu tù mù và không khí nóng bức.

Đến 7-8 giờ tối mới có điện, khi ánh đèn vừa tỏa sáng lên trong mọi nhà thì không hẹn mà tất cả cùng reo to một câu vui mừng “Có Điện, có điện”. Chưa có nhạc sĩ nào viết được điệu nhạc reo vui tột cùng đến thế.

Thế rồi những người khách xay bột kéo đến để hỏi thúc chị Bông xay cho họ, chị Bông đã công bằng để những bịch gạo theo thứ tự kẻ đến trước người đến sau và chăm chỉ xay bột cho tới khuya mới xong.

Nhưng càng bận thì càng vui vì mấy bà, mấy cô hay mấy con nít cũng thế, trong lúc đứng bên cạnh chị Bông chờ đợi chị xay bột đã kể đủ thứ chuyện trên đời, từ trong xóm đến ngoài xóm, từ chuyện nhỏ đến chuyện lớn nhờ thế chị Bông mới biết tin nóng hổi con gái chưa chồng của cụ chủ tịch phường bỗng dung... có bầu. Tội cho ông cụ chủ tịch đã mất thế lại mất danh dự vì con.

Chuyện nhà nào có người vừa “mất tích” nghĩa là đi vượt biên, nhà nào vừa mới lãnh đồ Mỹ thùng to thùng nhỏ hàng xóm đều rõ.

Sáng chị Bông dậy sớm xay đậu nành, trưa chiều xay bột gạo. Chị học được nhiều kinh nghiệm từ khách hàng, xay bột nếp làm bánh ít người ta ngâm nếp qua đêm với nước quả dứa ép ra, bột bánh ít sẽ vừa trong, vừa dai vừa thơm. Món này làm nhà ăn mỗi khi giỗ tết chứ làm hàng bán thì không có lời nên không cần cầu kỳ đến thế.

Đậu nành nấu sữa có người xay chung với dừa nạo, có người xay chung với đậu phộng đều tăng độ béo cho sữa đậu nành thêm ngon, dĩ nhiên không thể thiếu mùi thơm của lá dứa, những lá dứa mọc hoang dại ven bờ sông rạch bùn lầy giá rẻ bèo, một bó lá dứa làm nổi sữa đậu [nành.thom](#) cả ngày.

Nhà chị em Vũng Bền xay bột nếp thì luôn có một ít cơm nguội, chị Bông thích đùa:

- Chắc cơm nguội nhà ăn không hết cho vào nếp đem xay để gia tăng thêm nhiều bánh cam hả hai đứa Vũng Bền?

Chúng giải thích là cơm nguội làm bánh cam tròn, bột nếp bọc nhân đậu xanh chiên lên rồi tráng đường đã sên thành màu mật vàng óng ả lên bề mặt bánh.

Khi Vũng hay Bền đội mâm bánh cam trên đầu đi bán rong trông vừa đẹp vừa ngon.

Nhưng khi chiều xuống có hôm Vũng trở về với mớ bánh cam nguội khô, lớp đường màu nâu vàng óng trên mặt bánh không còn hình dáng hấp dẫn nữa, đường chảy ra vì cả ngày nhuộm nắng gió bụi đường, ban đầu con Vũng năn nỉ chị Bông:

- Chị mua giùm em mớ bánh cam ế này đi, em bán rẻ cho.

Chị Bông ái ngại hỏi thăm:

- Tội nghiệp, hôm nay sao ế nhiều vậy? còn thằng Bền bán hết bánh không?

- Hai chị em cùng ế, em gom lại mang đến ...mời chị nè.

- Trời ơi, bánh ngon lành gì mà em mời chị mua hả? hả?

Sau nó nói huych toẹt:

- Chị mua bánh ế để...trừ nợ tiền em xay bột, không bán hết bánh em không có tiền trả chị đâu.

- Em cưỡng ép chị mua bánh cam ế hả?

Nó nói như đe dọa:

- Nếu không em thiếu chị tiền xay bột hơi lâu đó...tiền nếp, tiền đậu, tiền đường má em cũng mua thiếu đặng đặng đê đê kia, muốn có mâm bánh cam cho tụi em đi bán má em phải thiếu nợ tùm lum.

Chị Bông mỉm lòng và mua nốt gần 20 cái bánh cam ế của chị em con Vũng để trừ vào tiền xay bột nó còn thiếu. Bánh cam ế đường đã chảy mềm, bột bánh thì khô và cứng, chị sẽ vừa ăn vừa cho mấy đứa trẻ con trong xóm bảo đảm bao nhiêu cũng hết.....

Được mấy lần chị Bông mua bánh cam ế con Vũng quen mùi cứ hôm nào còn ế dù nhiều hay ít chị em nó gom lại bung mâm đến năn nỉ chị Bông, chị Bông phải...năn nỉ lại nó:

- Chị ăn bánh cam ế của em phát ngán rồi. Chị xin em đó, em mời người khác được không?

Thì nó giọng ngang tàng:

- Bánh cam em ế tại.....chị xay bột to bánh cứng không ngon bị khách chê, chị phải chịu trách nhiệm thanh toán hết bánh ế cho em.

Chị Bông giải thích:

- Chị xay bột cho nhiều môi, bánh cam có, bánh ít có, bánh nếp có, đâu ai than phiền chị xay bột to như em. Em bắt đền chị đây à?.

Nó cãi chày cãi cối:

- Thì tại...cái cối xay của chị tới phiên xay cho em nó giờ chứng, làm sao chị biết được.

Con Vũng chắc lậy tính khôn lanh và dữ dằn của bà Tư Đanh má nó, đã mấy lần nó còn ăn gian tiền thiếu công xay bột chòng chéo ngày nợ qua ngày kia, chị Bông không muốn cãi với nó làm gì cho mệt, chị luôn phải chịu thua nó hoặc lại bấm bụng mua giùm nó mớ bánh cam ế coi như...làm phước khỏi cần đi cúng chùa..

Chỉ hơn một năm cửa hàng xay bột nước của chị Bông đã trở thành địa chỉ quen thuộc với bà con lối xóm. Dịp tết đến chị Bông xay bột cả ngày tới khuya mới kịp vì người ta gói bánh ít hay bánh nếp ăn Tết. .

Có hôm chị Bông đang xay bột thì nghe ngoài cửa tiếng xe Honda ghé vào và thắng gấp lại, người trên xe hỏi to vọng vào:

- Nhà chị Bông xay bột nước phải không?

Chị Bông không hiểu chuyện gì cũng hấp tấp chạy ra, hốt hải và ngạc nhiên:

- Phải, phải... tôi Bông đây, Bông đây.....chú tìm tôi có chuyện gì?

Chú lái xe quay đầu ra phía sau:

- Thăng nhỏ này đi lang bang trên đường tại ngã tư kho đạn hướng về An Nhơn tôi suýt đụng phải, may mà tôi thắng kịp không thì nó toi mạng rồi, con nít đi ngoài đường xe cộ nhiều nguy hiểm lắm nên tôi hỏi nhà để chờ nó về, nó bảo tôi chờ về nhà chị Bông xay bột nước.

Chị Bông nhìn thăng nhỏ ngồi sau yên xe, nó vừa tuột xuống xe đứng xó rớ và bối rối, chị Bông thờ phào đùng đình nói rành rọt:

- Thăng nhỏ không phải con cháu nhà tôi, nó là thăng cu Đen con bà Tấu xóm này, từ nhà tôi đi 7 căn nữa thì tới con hẻm, quẹo vào con hẻm đó đi 10 căn nữa thì quẹo phải vào con hẻm khác và đi chừng 20 bước thì gặp một tiệm tạp hóa...

Chú lái xe sốt ruột và sốt sáng ngắt ngang:

- Chị nói dài dòng làm tôi chóng mặt quá. Tóm lại tiệm tạp hóa là nhà nó hả chị?

- Chưa đâu, đối diện tiệm tạp hóa xeo xéo về phía trái có 3 căn nhà màu xanh, căn nhà màu xanh nhỏ nhỏ nằm lép vế bên cạnh 2 căn nhà màu xanh to to chính là nhà nó.

Chú lái xe chặc lưỡi:

- Trời, địa chỉ nhà nó ông bưu điện tìm cũng muốn khùng nói chi tôi.....

Bây giờ thăng nhỏ mới hoàn hồn và giải thích:

- Bởi thế em mới sợ chú này không tìm ra nhà em, nên em ... chỉ đại nhà chị Bông xay bột nước ai cũng biết.

Chị Bông phải “đại diện” bà Tấu cảm ơn chú đi đường tốt bụng và nói:

- Để tôi mách má nó cho nó chừa, thăng nhỏ mới 9-10 tuổi đầu chú lo cho nó, chở nó về đây là tốt rồi.

Và chị dặn dò thăng cu Đen:

- Lần sau không đi chơi xa nữa nhé, có ngày mà không bị đụng xe chết tươi cũng bị mẹ mìn bắt cóc hành hạ đánh đập thân tàn ma dại và đôi khổ tàn đời.

Chú lái xe lẩm bẩm:

- Chị dặn dò con người ta nghe thấy mà ghê...

Thăng cu Đen hồi hận, lí nhí:

- Em đi bắt cào cào ở ven đường rồi đi quá xa nhà mà không hay..

Chị mắng mỏ thăng nhỏ:

- Máy con cào cào có gì mà ham mê thế hả !

Nhưng chị...cụt hứng im luôn vì chợt nhớ ra ngày xưa còn bé như nó chị cũng từng say mê đi bắt cào cào tại các bờ bụi chứ có khác gì, có khi mãi mê tới lúc chiều buông mới chịu về nhà với gương mặt phờ phạc, tóc rối nùi vì nắng gió và quần áo lem luốc.

Không chỉ đi bắt cào cào, chị còn theo mấy đứa bạn cùng xóm, con gái có, con trai có đi hót lãng quăng về nuôi cá lia thia, cá đá, đi đào đế trong hang, đổ nước vào hang cho đế chui ra hay đi bắt ong trong tổ, may phước chưa bị ong vỡ tổ đốt sưng mặt sưng mày, nhưng bị mẹ mắng toi bời..

Những mùa tết Đoan Ngọ, mùng 5 tháng Năm còn gọi là “Tết giết sâu bọ” mẹ đều làm rượu nếp và sai con gái sang nhà hàng xóm xin một tàu lá chuối về để mẹ lấy lá ủ rượu nếp, bao giờ con nhỏ Bông cũng hăng hái ra đi và...cắt cây chuối của người ta “tan nát, toi bời”, xin một lá mà cắt một lúc mấy tàu lá chuối to nhất, đẹp nhất chỉ để lấy cọng lá làm súng ống và phân phát cho mấy đứa bạn trong xóm chơi trò “giao tranh”. Mỗi cọng lá chuối được khía thành từng khúc ngắn chừng gang tay, có thể mở dựng những khía này lên và khi lấy tay gạt chúng nằm xuống thật nhanh sẽ tạo thành những tiếng kêu “tạch tạch” hàng loạt như tiếng súng đạn vừa bắn ra. Có lần bà hàng xóm sang nhà mắng vốn vì cây chuối bị trọt trụi lá, mẹ đã phạt chị bằng cách không được ăn rượu nếp làm chị khóc quía trời, cái món mà chị rất ưa thích và đợi chờ mòn mỏi 3 ngày cho rượu nếp ngấu, chị đã lén mẹ mở khăn vải và mở lớp lá chuối ủ rỏ rượu nếp ra, tấm lá chuối sạch sẽ dính những hạt rượu nếp và cũng thơm mùi rượu nếp làm chị ngắt ngây, chị đã nếm thử những thìa rượu nếp thơm ngọt và càng thêm ngây ngắt.

Cuối cùng đến chiều mẹ mới cho ăn vì đã để dành một bát rượu nếp trong chạn.

Con bé Bông thuở đó bắt bướm hái hoa thì ít, chơi những thứ “dữ dằn” thì nhiều. Mẹ chị đã từng kết luận một câu bi quan, rên rỉ :”Con gái con lú mà chơi nghịch như con trai lớn lên ai dám lấy mà hả con oi là con?”

Chị Bông biết con đường dọc theo các nhà máy từ khu nhà chị lên đến ngã tư kho đạn hướng đi An Nhơn hay hướng lên phía chợ Gò Vấp đều có nhiều bụi cây và cỏ cao ảm đạm ở đó. Những bụi cây hoang dại cao không quá đầu người này người ta thường chặt về nhà đem phơi khô, đập cho rụng lá để bó cành lại làm chổi quét bụi rác ngoài sân..

Dù gì thằng cu Đen cũng biết đến sự nổi danh của tiệm xay bột nước nhà chị.

Một hôm khác lúc chị Bông rảnh rang đang đứng ngoài cửa thì một ông đeo kính cận thị dày cộp vừa tà tà đi xe đạp, trên tay lái xe đạp treo tòn ten một thùng nhỏ đựng gạo đã ngâm trong nước vừa đảo dác vừa nghênh ngang nhìn trước nhìn sau, thấy chị Bông liền hỏi:

- Hình như...đây là nhà chị Bông xay bột nước?

Chị Bông hớn hờ:

- Vâng, chính xác, có bảng hiệu “Bông, xay bột nước. Giá rẻ” đằng hoàng kia bác.

Ông già chỉnh lại gọng kính nhìn theo tay chị Bông chỉ và cười xòa:

- Tôi không để ý, mắt vừa già vừa cận không nhìn ra bảng hiệu xay bột nước này, . bà nhà tôi dặn mang gạo ra chị Bông xay, cứ ra mặt đường này là thấy tiệm của chị..

Chị Bông vui thầm, không ngờ cửa hàng xay bột nước của mình đã trở thành thân quen và “uy tín” với bà con lối xóm đến thế.

Chị Bông vừa nhớ lại như in căn nhà có cối xay bột nước của chị dù căn nhà đã xa vời trong không gian và thời gian .

Hôm cuối tuần rồi vợ chồng chị Bông đi dự một bữa cơm thân mật tại nhà người bạn cùng thành phố, vẫn là những khuôn mặt bạn bè quen biết nhau, nhưng chủ nhà đã giới thiệu với mọi người một khuôn mặt mới, người bà con vừa từ Việt Nam đến định cư vùng Dallas Fort Worth này theo diện con bảo lãnh, chị tên Hợi là bà con bên chồng của chị chủ nhà

Mọi người chúc mừng chị Hợi đã đến Mỹ định cư dù muộn màng, khi chị Bông đến gần thì chị Hợi nhìn chăm chăm và bật kêu lên vui mừng:

- Ủa, có phải là chị Bông xay bột nước không?

Chị Bông giật mình ngạc nhiên, tưởng cái tên “Bông xay bột nước” một thời “nổi tiếng” ở xóm cũ đã chìm vào quá khứ bao nhiêu năm kể từ khi chị rời Việt Nam đi xuất cảnh sang Mỹ, nào ngờ hôm nay bỗng sống dậy thật mãnh liệt, chị Bông cũng vui mừng không kém:

- Em đây, Bông xay bột nước đây, sao em chưa nhớ ra chị nhỉ?

- Tôi ở xóm gia binh gần nhà bà Tư Đanh, bà Tư Đanh có mấy đứa con xay bột nhà chị Bông và đi bán bánh cam đó. Thỉnh thoảng tôi cũng xuống nhà chị xay bột mà...

- Em xin lỗi chắc tại nhiều khách quá em không nhớ hết, với lại chúng ta đã xa cách nhau nhiều năm rồi....

Chị Bông liền hỏi tới tấp:

- Vậy mẹ con bà Tư Đanh ra sao hả chị Hợi? Con Vững, thằng Bền đứa nào cũng con cái đùm đề rồi hả chị?

- Buồn cho nhà Tư Đanh lắm chị Bông à, con Vững lấy chồng Đài Loan xuất cảnh theo chồng biệt tăm sượng khổ ra sao không ai hay, còn thằng Bền thì nghiện ngập sì ke ma túy hết trộm cắp đầu trên xóm dưới lại về nhà vợ vét đồ đem đi bán, chỉ có chổi cùn rế rách không bán được thì nó mới chịu tha, rồi nó hạch hợ má Tư Đanh của nó bán nhà chia cửa, bà Tư Đanh đành đầu đón bán căn nhà chia cho thằng Bền và 3 đứa em của nó xong bà lên Sài Gòn đi làm thuê làm mướn kiếm miếng cơm manh áo và để tránh gặp thằng con oan gia nghiệp chướng nợ đời nghiện hút.

Chị Bông thở dài buồn bã:

- Sao số bà Tư Đanh khổ thế ! bao năm nhà bà đã không thoát được cảnh nghèo, nay lại nghèo hơn. Nhưng con Vững lấy chồng Đài Loan em mong nó không khổ, nó lành lợi và dữ dằn như má nó chồng nào ăn hiếp được....

Chị Bông hỏi thêm:

- Thế chị Hợi có biết nhà ông làm răng ba của cô Nghĩ không? Cũng gần xóm gia binh của chị đó...

- Tôi lạ gì, tôi quen thân với mẹ cô Nghĩ mà.

- Chị ơi, em đã nghe tin cô Nghĩa chết sau những lần lên con nhức đầu đi vào hôn mê. Từ đó tới giờ không nghe tin gì về cha mẹ cô Nghĩa nữa.

- Chuyện nhà này cũng buồn như nhà Tư Đanh, ông nha sĩ có 2 đứa con với bà vợ nhỏ, mẹ Nghĩa đã phải nén khổ đau chấp nhận chồng có vợ con bên ngoài, sau khi con gái chết bà chẳng thiết tha gì, càng ngày bà càng ốm o gầy mòn ai cũng tưởng bà không sống nổi bao lâu nữa, vậy mà ông chồng bạc tình của bà đã là người ra đi trước vì bệnh ung thư gan, bà vợ nhỏ nhảy ra đòi quyền lợi chia chác nhà cửa.

Mẹ Nghĩa đã bán nhà chia cho 3 mẹ con bà nhỏ 3 phần, còn bà lấy 1 phần về Lâm Đồng nương náu thân gia với mấy đứa cháu họ và không ai biết tin tức gì về bà nữa.

Chị Bông rung rung nước mắt:

- Cả hai chuyện đều buồn quá chị Hợi ơi, ai cũng bán nhà bán cửa và ly tán...!!.

Bỗng chị Hợi hớn hờ:

- Thôi chị Bông xay bột đừng buồn nữa, Có một chuyện vui nè...

- Tin vui ở xóm cũ mình hả chị?

- Dĩ nhiên là từ xóm cũ, chị Bông nhớ chùa Kim Quang không?

- Nhớ chứ, chùa nằm giữa nhà em và khu trại gia binh nhà chị. Xóm chúng ta đều đi chùa ấy cho gần...

Và chị Bông thoáng mơ màng:

- Sân trước chùa có cây hoa Ngọc Lan, em hay đến chùa nhặt những hoa chín rụng thơm ngào ngạt cất vào trong túi....

- Phải rồi, ai đến chùa cũng thích cây hoa Ngọc Lan ấy, ngày đó chùa có cô tiểu nữ dễ thương tên Trà, tôi muốn nói về cô tiểu Trà...

Chị Bông mừng vui:

- Em cũng định hỏi thăm cô tiểu Trà, tin vui là cô tiểu Trà tu thành ni sư rồi hả chị Hợi ?

- Tin vui của cô tiểu Trà là cô...đã lên xe hoa về nhà chồng. Năm 18 tuổi cô rời khỏi chùa và lấy chồng. là anh chàng chẳng bao giờ đi chùa cho đến khi phát hiện ra trong chùa có cô tiểu xinh đẹp thì anh siêng đến chùa và...búng cô tiểu ra khỏi chùa luôn..

Chị Bông mỉm cười:

- Dù sao cũng là một tin vui. Ngày đó em nhìn cô tiểu Trà em đã đoán cô không thể đi tu .

Gặp chị Hợi chị Bông đã nhớ lại xóm cũ, nhớ một thời sau năm 1975 vất vả, nhớ căn nhà có cối xay bột nước xưa mà lúc đi xuất cảnh chị đã bán đi, nó đã qua tay thêm vài chủ khác, họ mở tiệm bán bún bò Huế, bán cơm tấm rồi mở quán cà phê đèn màu chứ không ai mở lại dịch vụ xay bột nước như chị Bông cả.

Nhưng căn nhà có cối xay bột nước năm nào với bảng hiệu “ Bông, xay bột nước. Giá rẻ” với những hình ảnh khách hàng là hàng xóm cũ, dù những lúc bận rộn, mệt nhọc, dù những lúc bị khách hàng chê, mắng vốn hay “ăn vạ” bắt đền xay bột lại cho vừa ý và dù bị chị em Vũng Bền thiếu nợ tiền công triền miên lại còn cãi cộ ăn gian tiền cũng triền miên thì tất cả vẫn là những kỷ niệm đẹp chị không thể nào quên

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(March. 06- 2014)

TÔI VỀ

Tôi về phố ngủ đèn mê
Hàng cây đứng đợi ừ ê góc đường
Trăng xưa buông vội màn sương
Con đường tình sử thay tuồng đổi tên.

Tôi về gió gửi áo len
Chùm bông hoa Khế đua chen nở đầy
Lưỡi rồng tua tua đầy gai
Ô hay! không thấy hoa Mai hoa Hồng?

Tôi về tắm lại dòng sông
Tuổi thơ bỗng chốc bênh bồng ngắt ngay.

SAO MÀ NÓNG!

Trời mưa ướt áo lạnh oi
Tại ai tán tỉnh mà trời nóng ran
Má hồng rục sắc khuyên can
Áo dài trắng, mỏng cũng than nóng kia
Nóng người, nóng áo thể kia
Chớ khờ mở miệng, chỉ chia nụ cười

Cố chờ chút nữa nắng tươi
Lại khua guốc mộc, đường phơi phơi về.

Đâu rồi bó đũa cọng dây?
(Đũa xưa một nhâm, day gai mối gằm)

Tôi về dăm bạn đến thăm
Tiểu thư, Quận chúa thành dân bản cùng
Ngày xưa đài các lưng ong
Nay trông bụng ỏng, lưng cong bèo nhèo.

Tôi về tường vách xanh rêu
Ngói son ngày đó tiêu điều xác xơ
Cổng rào què quặt đứng chờ
Cây Bông Giấy đỏ cành trơ hoa tàn.

Tôi về thấp lại nén nhang
Hương linh Cha ở suối vàng cảm thông
Con giờ như chiếc lá rong
Quê người biển biệt ngóng mong đổi đời

Tôi về mắt đỏ tìm người
Vàng trắng chẳng nói một lời, người đâu?
Đành thôi hỏi mấy vì sao
Sao đưa mắt ngó trở vào bóng đêm

Tôi về nhìn cánh đồng chiêm
Ruộng vàng lúa chín dân mình thiếu ăn
Đông về áo chẳng ấm thân
Ôm đau ngải cứu, Xuyên tâm thuốc thần.

Tôi về phố mọc mười tầng
Phòng Trà khách sạn đón toàn quan to
Lề đường bao kẻ co ro
Tự do-hạnh phúc-ấm no...xó đường.

Tôi về đi giữa phố phường
Trẻ con còi cọc trơ xương ăn mỳ
Mầm non đất nước, tương lai!!!
Ôi đau, giọt nước mắt cay ứa trào.

Tôi về chân bước lao đao
Tuổi thơ ai đẩy đưa vào bùn nhơ
Bia ôm, nhà Chứa, gái tơ
Chợ người bán cả ước mơ đầu đời

Tôi về mây xám giăng trời
Nhìn loài Khí Vượn lên đời nghênh ngang
Núi vàng biển bạc tiêu hoang
Mặc dân đói khổ làm than nhọc nhằn.

Tôi về gió cuộn mưa giăng
Câu thơ lời sấm Bạch Vân ứng điềm?
Bao giờ xuất hiện Thánh Hiền !

Núp mưa, tà áo vắn vè
Người ta khen -*Mát đến mê mắt hồn...*

Trời mưa lộp độp chẳng ồn
Bằng người cứ mãi ôn tồn ngợi khen
Ôi chao người lạ làm quen
Khen, trời cũng phải phát ghen ai rồi!

Á Nghi, 6-3-2015

NỤ CƯỜI CỦA NGÀY XƯA

Ai cười, vẫn nét mím môi

Cả ngày ai cứ lời thôi nhớ hoài

Chưa từng thấy một nhíu mày

Ngày xưa! Ôi thuở hồn bầy trên mây!

Ngày xưa: đi đó, đi đây

Luôn luôn sóng bước, tràn đầy yêu thương

Nhớ ơi! Dáng đứng cổng trường

Nhớ ơi là những chặng đường đón đưa

Ngày xưa chẳng ngại nắng, mưa

Bây giờ chút gió cũng ưa áo choàng./.

Á Nghi6-3-2015**

NẮNG TRONG NHƯ NGỌC

Thì thâm, tình tự điều chi

Đến năm Thân Dậu đời yên thái bình?

Tôi về tìm lại bóng mình
Phần âm bản đó đổi hình thay da
Nửa thánh thiện, nửa gian tà
Nửa ca vọng cổ, nửa gào thánh kinh

Tôi về chim chóc lặng thinh
Ả Vành Khuyên cũng ngó quanh lơ là
Cả nàng Chèo Bèo hay ca
Nhông nha cảnh trúc la đà buồn hiu

Tôi về tan buổi chợ chiều
Người buồn kẻ bán đăm chiêu thể cờ
Gã khôn bên cạnh anh khờ
Lơ mơ con chót bắt ngờ sang sông.

Tôi về như ngựa Tái ông
Giặc Hồ quét sạch ghi công vạn người
Nhà tù, ngục đá khắp nơi
Phá tan xây lại ngọn đời nghĩa trang.

Tôi về lịch sử thêm trang
Ghi công ghi tội rõ ràng bia xanh
Ngựa già ngậm cỏ trắng thanh
Quê hương đẹp mãi thanh bình hoan ca

Tôi về ngắm ánh trăng ngà
Ôi bao kỷ niệm... người xa trắng gầy.
Trăng xưa vẫn mãi là trăng
Người xưa nay gọi cố nhân, ngậm ngùi

Tôi về xa lạ với tôi
Ba mươi năm, thoát nửa đời lưu vong
Cuộc tình, sự nghiệp số không
Còn chăng một trái tim hồng thắm tươi.

Tôi về hồi hải cá Hồi
Ngược dòng nước xoáy, cố bơi không lùi
Hiểm nguy, chấp nhận, quấy đuôi
Quê hương giọt mật ngàn đời không phai

Tôi về ấp ủ tương lai
Niềm tin vận nước đổi thay cuộc cờ
Mở vòng tay đón trẻ thơ
Mở tung cánh cửa đang chờ phục sinh

Tôi về ngắm ánh bình minh
Nhìn con nước lớn chở tình về quê
Tùng người tấp nập đường đê
Hân hoan quây gánh thóc về lúa vàng.

Mà hai người ấy đỏ y mặt trời?

Êm êm, nhẹ nhẹ từng lời

Nhìn xem! Hạnh phúc như thời hai mươi

Cây xanh như ngọc! Xanh ơi!

Trời xanh như lụa mịn, mời tình yêu

Họ ngồi suốt cả buổi chiều

Nói chi nhiều thế? Bao nhiêu ngọt ngào?./.

Á Nghi**6-3-2015

ANH CÒN NHỚ KHÔNG?

Anh ơi! Trái đất vẫn tròn!

Mình về thăm nhé, Sài Gòn năm xưa.

Nhớ Nhà tóc rụng dần thưa

Tuyết rơi lại nhớ nắng mưa đường mòn.

Nhớ chàng Kỵ Sĩ Trẻ Con,

Thương nàng Công Chúa Tí Hon lạ lùng.

Nhớ ơi là những thẹn thùng

Khi tà áo ướt ngưng ngưng che nhau

Dù to, gió lớn, mưa mau

Hai người chậm chậm làm giàu tình yêu

Còng lưng đạp chiếc xe nghèo

Lo công chúa ướt, bèo nhèo mắt duyên

Tôi về thăm hết xóm làng
Nghe ông lão kể Thành Hoàng hiển linh
Ô kia trúc mọc ven đình.
Quê hương mình mãi đậm tình chứa chan

Tôi về mở tiệc tẩy trần
Xé tan tấm vé trở sang xứ người
Không nơi nào đẹp tuyệt vời
Quê hương ơi! Có nhận tôi trở về?

Tôi về chân dẫm làng quê
Có con chim nhỏ bên hè hót vang
Có em bé đứng ngõ ngang
Năm tay hỏi mẹ ai ngang nhà mình?

Tôi về mắng Trúc mắng Giang
Chụm ba chụm bảy hân hoan đón mừng
Bờ tường bụi Sả nhánh Gừng.
Giương đôi mắt ướt rung rung đón chào

Tôi về qua mấy liếp rau
Tần Ô, Ngò, Quế... thay nhau đón mời
Ngập ngừng trước đậu Mồng Tơi
Bâng khuâng nhớ lại cái thời tuổi thơ.

Tôi về bến cũ sông xưa
Cây Đa còn đó, đò đưa biệt ngàn
Hỏi ra có kẻ sang ngang
Bến sông ai bắc hai hàng cầu tre

Tôi về tiếng võng vang hè
"Anh mê vợ bé bỏ bè con thơ"
Bao năm tôi đứng bên bờ
Chờ ai quên hẹn ngân ngơ nửa đời

Tôi về nhật xác phượng rơi
Tiếng Ve hè cũ chia đôi cuộc tình
Trường xưa tôi đứng lặng thinh
Nhìn đôi chim nhỏ mỏ xinh vui đùa

Tôi về như một kẻ thua
Trong sông bạc bịp, tôi vừa trắng tay
Còn gì đậu chên tương lai !!!
Đành thôi như chiếc lá bay cuối trời
Kiều Mộng Hà

AI?

Điều thầm kín nếu cần ai tâm sự

Chao theo đà chiếc xe nghiêng

Eo: không dám đung, sợ quyền uy Cha.

Nhanh nhanh họ đập hết ga

Chi riêng hai đũa tà tà... đong đũa

Nói cười, toàn chuyện dễ ưa

Chao ơi là nhớ! Mượt mà biết bao./.

Á Nghi5-3-2015**

HOA THÁNG HAI

-Hình như anh trẻ hẳn ra?

-Còn em rộn rã như hoa học trò!

-Hình như Núi nọ tò mò?

-Hình như Sông ấy trầm trồ hỏi thăm?

Ngày, như nhen nhúm trăm năm?

Đêm, như cả tháng trăng rằm mát, môi...

Tại sao bói rói, bồi hỏi?

Nhìn hoa, bướm, ổi... kỳ khôi cũng cười?

Tại sao lại nhớ một người?

Người dung khác họ, xa vời, quen chi?

*Tại sao nói, cứ thăm thì?**

Thần Tình Ái hiện, chỉ huy hai người./.

Á Nghi4-3-2015**

VÒNG QUANH...QUÀNH LẠI TRỞ VỀ

Sau ngày sinh nhật sáu mươi

Tóc thưa, da trở đồi mồi hơn xưa

Nói cười bỗng thấy dư thừa

Hoàng hôn ẩn hiện... chàng vừa bỏ đi

Nói gì thì cũng chia ly

Môi cười mắt khóc... đời bi kịch buồn.

Ai có ai để thổ lộ tâm tư?
Ai có ai thật kín đáo, hiền từ?
Đời viễn xứ? Nỗi buồn trong mọi sự!

Có đủ thứ nhưng chỉ thêm quá khứ
Họ thừa dư, mình cứ thiếu Sài Gòn
Tương lai ư? Chẳng biết sẽ mất, còn

Nhìn hiện tại: biết cùng ai chia sẻ./.
Á Nghi**4-3-2015
(Trích thi tập sẽ xuất bản: RƯỢU TRẮNG)

Tự Khúc Giêng Mơ

Dư âm như khúc nhạc

Rì rào gió xuân đưa

Lưu hương từ dạo ấy

Dậy hồn giấc mơ xưa.

Diễm tình là cõi mộng

Hồn xanh xao buồn gầy

Vững sâu tim nhức nhối

Đời bao nỗi sầu vầy.

Xuân xanh hồn ngây ngất

Cúc trắng ngàn hương bay

Mai rực vàng trong nắng

Hồng tỏa đóa tình say.

Sao người còn phiêu lãng

Cho tim tôi lưu đây

*Sáng nay mưa ướt ngập đường
Hình như trời cũng vô thường nắng mưa
Nỗi đau vừa nhận...dư thừa
Sao còn rớt mãi giọt thừa giọt đầy ?*

*Chiều nay gió chở đầy mây
Vườn xưa lá ú phủ đầy thời gian
Lang thang nhặt xác hoa tàn
Chôn hoa mà ngỡ như đang chôn mình*

*Xuân sang cây cỏ hồi sinh
Nén sinh nhật thấp nhắc mình...lụn hao
Đời như huyễn ảo, chiêm bao....
Sao ta lẫn quẩn đi vào cõi mê !!!
Vòng quanh...quanh lại trở về
Kiều Mộng Hà
March 04.2015*

Xứ Lạnh Tình Nồng

*Nhóm lên bếp lửa mùa đông
Hong khô mái tóc sợi lòng đôi ta
Sương mù giăng lối đường xa
Núi cao che khuất chiều tà ánh dương
Chung đôi đoạn cuối nẻo đường
Tâm tư như vẫn còn vương bóng hình
Ngày nào khoác áo thư sinh
Sân trường ngơ ngẩn một mình đợi ai
Tình ra tiếc giấc mộng dài
Còn đây duyên nợ vòng tay ân tình
Lửa reo soi bóng đôi mình
Đường trần tuyết phủ, bình minh rạng ngời
Nửa đời xong một cuộc chơi
Nửa đời còn lại nhớ thời hoa niên*

Đỗ T. Minh Giang.

Xuân Ngoại

Xuân lại đến, giữa tuyết buồn sương giá

*Mùa xuân chim én gọi
Tình vui người có hay?

Khúc nhạc lòng muôn thuở
Chờ con sóng vui đầy
Réo rắt đêm nguyệt tận
Đóa hương quỳnh hoa khai .

Hỡi người thương tri kỷ
Chút tình theo gió bay
Gởi người xa vạn dặm
Mảnh tình này khôn khuây .*

Ngọc Quyên

ĐÊM VẪN ĐEN

Dân ta thán: Lửa tham tàn giặc Hán
Thương giang san, ai cứu vãn nguy nàn?
Giặc làm càn, đảng không càn, ai can?
Ôi quốc nạn: bốn mươi năm chờ sáng!

Ý Nga, 3-3-2015

HÃY CHỜ TÔI VỀ!

**Buổi chiều nghe mệt mỏi
Tôi cứ tự hỏi tôi:
Cái gì đang nhòe nhèo?
Điều chi không mặn mòi?

Như không còn sinh lực,
Như trẻ thèm nằm nôi
Việc nhà đang thách thức
Buông xuôi, đành buông thôi!**

*Nhìn lại mình, mái tóc cũng bạc phơ.
Chón tha phương đời quạnh quẽ,ơ thờ.

Bao Xuân đã trôi qua trong buồn tẻ.

Việt Nam mình đang vào mùa giáp Tết.
Kẻ cơ hàn quang gánh tất tả thêm.
Mong ngày Xuân có áo mới cho con,
Chút bánh, thịt, để mẹ Mừng Năm Mới.

Giao thừa cúng tổ tiên chai rượu nhạt,
Đã lâu rồi không cá thịt tình tươm.
Mẹ nhìn con, thương cháu, mắt đượm buồn.

Rồi nhớ cảnh thanh bình xưa Xuân ngự

Gió đông đến thêm se lòng lữ thứ.
Có gì vui Xuân lạc xir tha hương?

Xuân nơi đây buồn bã với tuyết sương,
Mai, đào vắng, quê hương càng thêm nhớ.

Thương dân nghèo, thêm âu sầu, buồn bã.
Com áo, gạo tiền, vất vả long đong.
Tết quê hương, còn lắm kẻ đau lòng,*

Còn bao nhiêu nội lực
Hỡi đóa lục bình trôi?
Khoan trôi về vô cực
Tôi muốn về Quê tôi.

Ý Nga, 1-3-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: LÁ RỤNG VỀ CỘI)

Nghèo suốt kiếp, thờ nào mong chắm dirt?

*Xuân lạc Xứ, xa nửa vòng trái đất,
cũng chẳng vui, nghe buồn ngắt, vắng hoe.*

Nâng chén rượu mừng, sao mắt lệ sa?

Thân lữ thứ xa nhà, xa vạn dặm.

*Thân lữ thứ xa nhà, xa thăm thẳm,
Thương quá Quê mình, Non nước Việt Nam.*

Phx.Hoài Hương.

TẠI SAO?

Đừng đánh phá tôn giáo,
Sá gì Nam, Bắc, Trung...
Chị em ơi chuyện Lửa
Góp sức: xin hãy cùng!

Nhiều con đường đất nhỏ
Mới đẹp bờ đê chung!
Ai cũng nhát như thỏ
Lấy ai tạo anh hùng?

Mỗi người dân là lính
Thì giặc thù phải lui!
Chuyện Nhà cứ vờ vĩnh
Là tự ta đi lùi!

Nhìn quê hương khôn khó,
Dân canh cánh nỗi lo
Sao các chị hát hò

Vui chơi cùng giặc Hán?

Nước Nhà con biến loạn

Có gì để hân hoan?

Sao các chị đành đoạn

Tiếp tay cùng Việt gian?

Ý Nga, 3-3-2015

(Trích thi tập sẽ xuất bản: CHỊ EM OI!)

NHỚ LÀM SAO!

Anh ơi nhớ đến tê lòng

Những ngày nắng ấm thong dong đôi mình

Chữ chi chưa phải chữ Tình

Đánh vẫn chưa thạo thừa trình Mẹ, Cha

Hát vui, chân bước nhịp ba

Sắc hồng trên má, Người Ta thích nhìn.

Bao nhiêu kỷ niệm giữ gìn

Đẹp, trong, giản dị: bóng in ao đồng

Xa nhau lúa chứa đòng đòng

Bây giờ đếm tuổi, lệ rờn nhớ Quê./.

Á Nghi2-3-2015**

(Trích thi tập sẽ xuất bản: RƯỢU TRẮNG)

HIỀN LÀNH GẶP CHẤT PHÁC

Em sông Hậu hiền hòa trong màu áo

Nét thanh tao, yêu dấu thật ngọt ngào

Thuở sơ giao hồn đã lạc phương nào

Bên Khoai, Gạo: Cúi lao nhao cùng Trấu.

Họ xông xáo, mình mời nhau đi dạo

Bao hoa sen đồng nội ngọt quê nghèo

Gió hiu hiu, chân lúu quíu bước theo

Anh lẽ đẽo, vòng vèo câu không khéo.

*Tưởng không hiểu, vậy mà... yêu. Kỳ diệu!
Chiều buông theo, tan vạt nắng cuối cùng
Tay đan tay qua từng ngõ, thẹn thùng
Anh âu yếm trao nụ hôn lúng túng./.*

Á Nghi2-3-2015**

(Trích thi tập sẽ xuất bản: ẢO DIỆU)

TUỔI BIẾT YÊU

*Giữa vắng lặng im lìm, tìm ai hát
Có gì vui mà nhà nhạc suốt ngày?
Hồn bay bay, ngỡ ngác... Có gì hay?
Tâm xào xạc ngọn gió tình man mác.*

*Ngày kang khác, trăng đêm thêm bàng bạc
Sáng ngát ngậy, trưa: gò má hây hây
Chiều cười hoài, dễ dãi... Sao đổi thay?
Đi như chạy. Lạ thay: lời bóng bẩy./.*

Á Nghi2-3-2015**

TẶNG ANH

Một Cành Hồng Đỏ nhung êm,
Hai Thương, ba Nhớ. Em thêm bốn Tình,
Năm Bài Thơ gói chuyện mình,
Sáu Hương Tinh Ái hồi sinh tuổi hồng,
Bảy Bài Nhạc vọng Non Sông,
Tám Yêu, chín Quý mãi đồng bào ta,
Mười Cờ Vàng, sắc Quốc Gia.
Anh ơi! Anh hỡi! Đậm đà đủ chưa?./.

Ý Nga1-3-2015**

(Trích thi tập sẽ xuất bản: HOA GÌ CŨNG THUA)